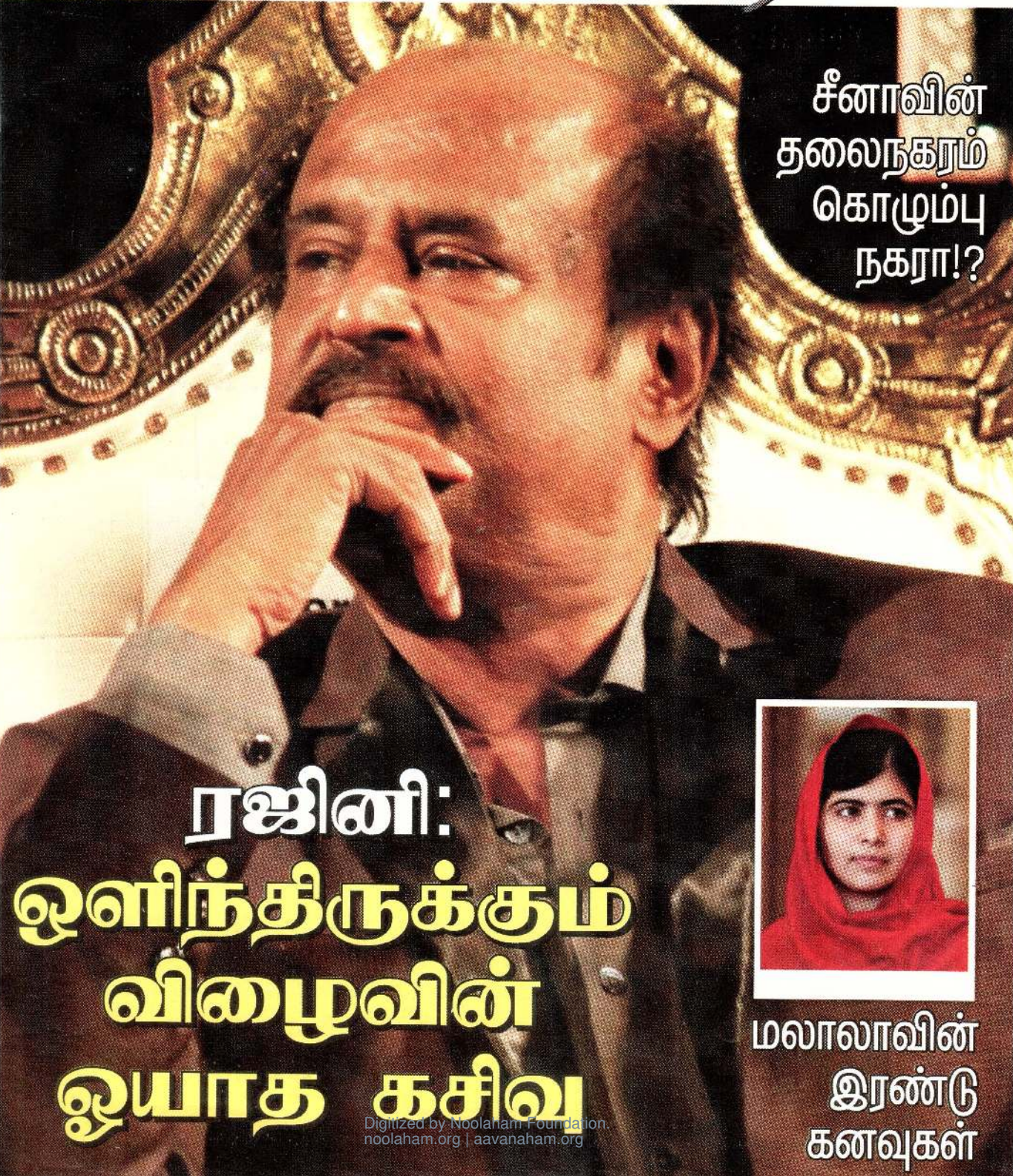

காக்கைகள்

இறக்கை : 3 • இறகு : 12

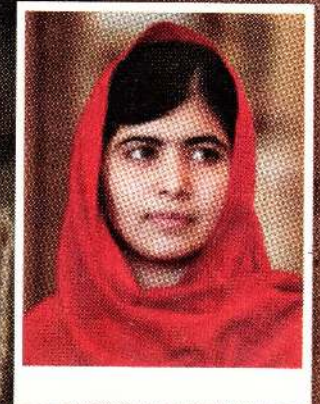
சிறிசிரிவே

சீனாவின்
தலைநகரம்
கொழும்பு
நகரா!?

ரஜினி:

ஒளிந்திருக்கும்
விரைவின்
ஓயாத கசிவு

மலாலாவின்
இரண்டு
கனவுகள்

தைப்பொங்கல் - தமிழர்க்கு ஒரு நாள் - தமிழால் அடையாளம் கொள்ளும் தனித்துவ நாள்

புலம்பெயர் தமிழர் திருநாள்

Fête de la Diaspora Tamoule

பிரான்சு
2015

வள்ளுவர் ஆண்டு 2046

பொங்கலிடல், கண்காட்சி, கோலமிடல், அகரம் எழுதல், நிகழ்கலை அரங்க நிகழ்வுகள்

9ஆவது நிகழ்வரங்கம்

தாழ்ப்பெயர்ச்சி

புலம்பெயர்ந்து நீட்சியுறும் வாழ்வில்,
தமிழால் ஒருத்துவமாகி சாதி, மதம்,
தேசம் கடந்த தமிழ்க் குடும்பங்களாக
ஒன்றிணைந்து பிரான்சில் நடாத்தும்
ஒன்பதாவது “தமிழர் திருநாள்!”

அனைவரும் வரவே!

9ème FESTIVAL

Thai Pongal

La fête de Pongal est célébrée traditionnellement
en l'honneur du soleil qui accompagne les Tamouls
dans leurs nobles taches agraires. Comme vous le
savez les Tamouls sont éparpillés à travers le
monde sur les cinq continents et ont gardé cette
tradition agricole au fond d'eux-mêmes. Ils ont
adopté au cours du temps la fête de Pongal
comme une fête commune à tous les Tamouls de
toutes religions, cultures et régions, et comme
symbole d'unité et de solidarité.

Nous vous invitons à participer!
(Entrée gratuite)

நிகழ்வரங்கம்

ஞாயிறு/Dimanche 25.01.2015

காலம் 10.30 - 18.30

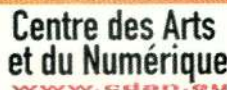
Salle Légion d'honneur, 6 rue de la Légion d'honneur, 93200 Saint-Denis.
(M^e ligne 13 : arrêt Saint-Denis Porte de Paris ou Basilique de Saint-Denis)

கண்காட்சியரங்கம் - கருத்துரையரங்கம்

சனி/Samedi 24.01.2015

காலம் 14.00 - 18.00

Salle M.I.C., 1bis Rue Méchin, 93450 L'Île-Saint-Denis.
(Centre des Arts et du Numériques | www.cdan.eu)

ASCES

Association Socio Culturelle Éducative Srilankaise

திருவள்ளூர்வராண்டு 2045
கார்த்திகை - மார்கழி
டிசம்பர் 2014

வெளியிடுபவர்
ஆசிரியர்
வி. முத்தையா

ஆசிரியர் குழு
இரா. எட்வின்
நெற்கோ
சித்தன்

நெறியாளர்கள்
கி.பி. அரவிந்தன்
ஓவியர் வீர. சந்தானம்
டிராட்ஸ்கி மருது

புலம்பெயர் நாடுகளுக்கான தொடர்புக்கு :

கனடா :
வி. மகேந்திரன்
V. Mahenthiran
Mahenthiran_v@hotmail.com

ஐரோப்பா :
க. முகுந்தன்
K. Mukunthan
kmukunthan@gmail.com

காக்கையில் வெளியாகும்
கதை, கவிதை மற்றும்
கட்டுரைகளின் கருத்துகள்,
கட்டுரையாளர்களின் கருத்தாகும்.
காக்கையின் கருத்தாகாது.

சாதிவாரிக் கணக்கெடுப்பும் வேண்டும் இடஒதுக்கீடும் வேண்டும்

இந்தியாவில் சாதிவாரிக் கணக்கெடுப்பது, சட்டவிரோதம் என்று நமது உச்ச நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்துள்ளது. மேலும், சாதிவாரிக் கணக்கெடுப்பு அவசியம் - என உயர் நீதிமன்றம் அளித்த உத்தரவை ரத்து செய்துள்ள உச்ச நீதிமன்ற மூன்று நீதிபதிகள் கொண்ட அமர்வு, உயர் நீதிமன்றத்தின் முடிவு வரம்பு மீறியது என்றும் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளது.

ஏற்றத்தாழ்வற்ற சமநிலைச் சமுதாயம் அமைக்க சாதிவாரிக் கணக்கெடுப்பும் சாதிப்பட்டியலும் தடையாயிருக்கிறது என்று உச்ச நீதிமன்றம் கருதினால், புறந்தள்ளிவிடலாம். ஆனால், கல்வி, வேலை வாய்ப்புகளில் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் அனுபவித்து வருகிற சமூகநீதி என்கிற இடஒதுக்கீட்டுச் சலுகையைத் தட்டிப்பறிக்க முயலும் சூழ்ச்சியாளர்களுக்கு உச்ச நீதிமன்றம் பலியாகிவிடக்கூடாது என்ற அச்சம், இடஒதுக்கீட்டுச் சலுகையைப் பயன்படுத்திவரும் மக்களிடம் எழுந்திருப்பதை கருத்தில் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.

“தமிழகத்தில் கல்வி, வேலை வாய்ப்புகளில் பிற்படுத்தப் பட்டோர், மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்டோர், தாழ்த்தப்பட்டோர் மற்றும் பழங்குடியினர் சாதிகளைச் சேர்ந்த மாணவர்களுக்கு 69% இடஒதுக்கீட்டுக் கொள்கையை தமிழ்நாட்டு அரசு அமல்படுத்தி வருவதால் முற்பட்ட பிரிவு மாணவர்களாகிய நாங்கள் பாதிக்கப்படுகிறோம். எனவே, இந்த இடஒதுக்கீட்டுக் கொள்கையை ரத்து செய்ய வேண்டும்” என அண்மையில் புதிய வழக்கொன்று உச்ச நீதிமன்றத்தில் தாக்கல் செய்யப் பட்டிருப்பதன்மூலம் அந்த மக்களின் அச்சம் உறுதி செய்யப் பட்டிருக்கிறது.

உச்ச நீதிமன்றத்தில் தொடரப்பட்ட வழக்கு தவறென்றால் இடஒதுக்கீட்டுக் கொள்கை எப்பொழுது முடிவுக்கு வரும்? என்று கேட்கப்படுகிறது.

சாதி ஏற்றத்தாழ்வுகள் இருக்கும் வரை இடஒதுக்கீட்டுக் கொள்கை இருக்கும் என்பதுதான் அதற்குப் பதிலாக இருக்க முடியும்!

அப்படியானால், சாதி ஏற்றத்தாழ்வு எப்பொழுது ஒழியும்? என்று அடுத்த கேள்வி கேட்கப்படுகிறது.

பிறப்பால் சாதியின் அடையாளம் இருக்கும்வரை சாதி ஏற்றத்தாழ்வு ஒழியாது என்பதுதான் யதார்த்தம்.

இதற்கு என்னதான் செய்வது?

ஓவ்வொரு குடிமகனும் தான் விரும்புகிற சாதிக்கு மாறி அந்தச் சாதியின் பெயரைப் போட்டுக்கொள்ள உரிமை அளிக்கலாம்.

அதெல்லாம் சாத்தியமா?

சாத்தியமில்லை!? சாத்தியமில்லைதானே.

அதனால்தான், சாதிவாரிக் கணக்கீடும் அவசியம்; இடஒதுக்கீட்டுச் சலுகையும் அவசியம்.

காக்கைச் சிறகினிலே

ஒவ்வொரு மாதமும் 1ஆம் தேதி
உங்கள் கைகளில்

ஒவ்வொரு மாதமும் 29 அல்லது 30 ஆம் தேதியில் 'காக்கைச் சிறகினிலே' அஞ்சல் செய்யப்படுகிறது. 5ஆம் தேதிக்குள் இதழ் கிடைக்கப்பெறாதவர்கள் தொடர்பு கொள்ள வேண்டிய செல்பேசி எண்: 98414 57503.

உறுப்பினர் கட்டணம்

தனி இதழ் விலை	ரூ. 25
ஆண்டுக் கட்டணம்	ரூ. 275
இரண்டு ஆண்டு	ரூ. 500
ஐந்தாண்டுக் கட்டணம்	ரூ. 1250
மாணவர் சந்தா	ரூ. 200

(மாணவர்கள். கல்வி நிறுவனத் தலைவர் அல்லது துறைத் தலைவர் சான்றிதழோடு விண்ணப்பிக்க வேண்டும்)

வெளிநாட்டு உறுப்பினர் கட்டணம்

ஆண்டுக் கட்டணம் (வெளிநாடு) \$ 30

காசோலைகள், வங்கி வரைவோலைகள். அனைத்தும் KAAKKAI, (A/c No. 60111010005660, SYNDICATE BANK, Triplicane, Chennai - 5. IFSC: Synb0006011) என்ற பெயருக்கு சென்னையில் மாற்றத்தக்கதாக அனுப்ப வேண்டும். பணவிடை (மணியாடர்) மூலமும் சந்தா செலுத்தலாம்.

தொடர்பு முகவரி :

காக்கை

288, டாக்டர் நடேசன் சாலை,

திருவல்லிக்கேணி, சென்னை-600005.

செல்பேசி: 98414 57503

மின்னஞ்சல் : kaakkai.cirakinile@gmail.com
https://www.facebook.com/kakkai.cirakinile

இதழ் வடிவமைப்பு:

கீழ்வேளூர் டா. ராமநாதன்

உண்டாலம்ம இவ்வலகம்!

அன்பு வாசகர்களே! வணக்கம்!

கடந்த ஆண்டு ஒரு அந்திமாலைப் பொழுதில் காக்கை அலுவலகத்துக்கு ஒரு வாசகர் வந்திருந்தார்.

முன்பின் அறிமுகமில்லை.

பார்த்த மாத்திரத்திலேயே வாஞ்சைகாட்டும் சிரிப்பை உதிர்த்துக்கொண்டு வந்தார். வந்தவர், காக்கையை வெகுவாகப் புகழ்ந்தார். அறிமுகம் மற்றும் நலவிசாரிப்புகளுக்குப் பிறகு, காக்கையின் இதழ் தொகுப்பு ஒன்றைக் கேட்டு வாங்கிக் கொண்டவர், 1000 ரூபாய் பணத்தை எடுத்துக் கொடுத்து, காக்கையின் நிதியாக வைத்துக் கொள்ளுங்கள் என்று கூறிவிட்டு, அந்த மிகப்பெரிய காரில் ஏறி விடைபெற்றுப் போய்விட்டார்.

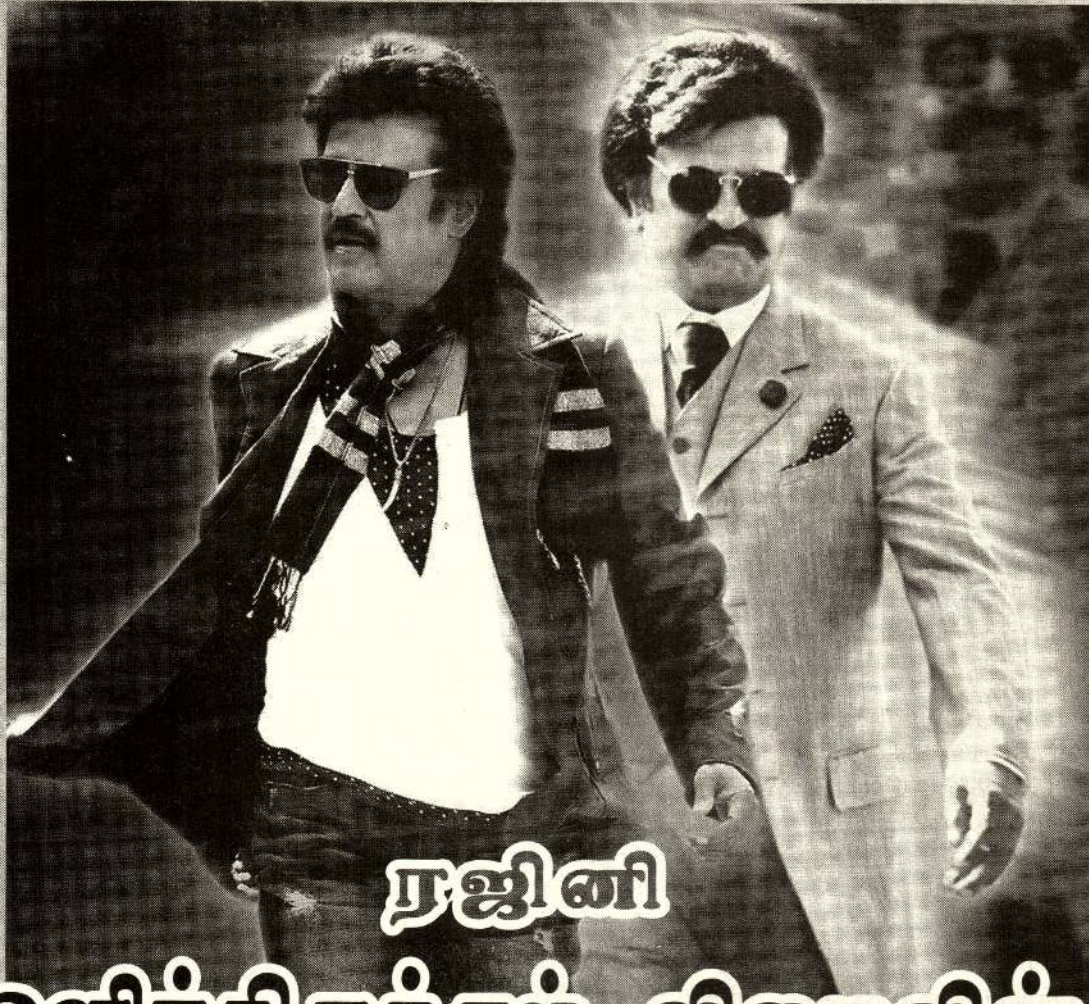
அதே வாசகர், ஒரு ஆண்டு கழித்து அண்மையில் காக்கை அலுவலகத்துக்கு வந்தபோது, நான் அலுவலகத்தில் இல்லை. அலுவலகத்துக்குக் கீழே மரக்கடை வைத்துள்ள நண்பரிடம் 1,000 ரூபாயைக் கொடுத்து, காக்கைக்கு சந்தாவாகக் கொடுத்துவிடுங்கள் என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றிருக்கிறார்.

அலுவலகத்துக்கு வந்து, நண்பர் மூலம் செய்தி அறிந்தபோது நெகிழ்ந்தேன். மனம் நிறைந்தேன். அவர் யார் தெரியுமா! தமிழக அரசின் நெடுஞ்சாலைத் துறையில் தலைமைப் பொறியாளராகப் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்ற பொறியாளர் பெருந்தகை திரு. சண்முகசுந்தரம் அவர்கள்.

கடந்த 3 ஆண்டுகளாய் காக்கையின் மீது அன்பைப் பொழிகிற, இந்தப் பொறியாளரைப் போன்ற நண்பர்களின் ஆதரவில்தான் காக்கை உயர உயரப் பறக்கிறது என்பதை உங்களோடு பகிர்ந்துகொண்டதில் மகிழ்ச்சி.

நன்றியுடன்,

வி. முத்தையா
ஆசிரியர்

ரஜினி ஒளிந்திருக்கும் விழைவின் ஓயாத கசிவு

ஏற்கெனவே அறிவித்தபடி, வரும் 12ஆம் தேதி ரஜினியின் “லிங்கா” படம் வெளியாகுமா? “முல்லை வனம் 999” என்ற தனது படத்தின் கதையைத் திருடி “லிங்கா” எடுக்கப்பட்டதாக, உயர் நீதிமன்றத்தின் மதுரைக் கிளையில் ஒருவர் வழக்கு தொடுத்திருக்கிறார். இயக்குநர் கே.எஸ். ரவிக்குமார் மற்றும் ரஜினி சார்பில், “லிங்கா” திருடிய கதையல்ல என்று கோரும் பதில் மனு தாக்கல் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இக்கட்டுரையை எழுதும்வரை இறுதித் தீர்ப்பு வெளியாகவில்லை. அடுத்த சில நாள்களில், தீர்ப்பும் வெளியாகி,

அறிவித்தபடி படமும் வெளியாகலாம். ஆகட்டும். பெரும் எதிர்பார்ப்பைக் கிளப்பிய “கோச்சடையான்” பார்த்து நொந்துபோயிருக்கும் ரஜினி ரசிகர்களுக்கு ஆறுதலாக அமையட்டும்.

வழக்கமாக, வெளியாகவிருக்கும் படத்துக்கு எதிராக “கதைத் திருட்டு” வழக்கு போடப்பட்டால் அது தொடர்ந்து பெரிதாக ஊடகத்தின் கவனத்தை ஈர்க்காது. ஆனால், “லிங்கா” பற்றிய வழக்கை அனைத்து தமிழ் நாளிதழ்களும் நான்கு பத்தி செய்தியாக வெளியிட்டிருக்கின்றன.

இந்தப் படத்தின் இசைவெளியீட்டு நிகழ்ச்சி பற்றியும் அந்நிகழ்ச்சியில் ரஜினியும் இதர பிரபலங்களும் பேசியதையும் அனைத்து தமிழ், ஆங்கில ஊடகங்களும் முக்கியத்துவம் அளித்து வெளியிட்டன. பரபரப்பு வார இதழ்களில் முகப்புக் கட்டுரையாக வெளியானது. சமூக ஊடகங்களிலும் பரவலாகப் பதிவாகியிருக்கிறது. இன்று மட்டுமல்ல. கடந்த இருபது ஆண்டுகளாக இதே நிலைமைதான். ரஜினி பற்றிய எதுவும் செய்தியாகிறது. அல்லது செய்தியாக்கப்படுகிறது. ஒரு கட்டம் வரை இதற்கும் ரஜினிக்கும் தொடர்பில்லை என்று நம்பலாம். ஆனால் அரசியலில் களமிறங்காமலேயே “சில பல” ரூசிகளை அனுபவித்த பிறகு, ஊடகத்தின் முதன்மைப் பட்டியலில் தன்னைத் தொடர்ந்து தக்கவைத்துக்கொள்வதற்கு, ரஜினியே அல்லது ரஜினி தரப்பிலிருந்தே ஆர்வமுள்ளென்புகள் மேற்கொள்ளப் பட்டன என்பதைத் தமிழகம் நன்கறியும்.

அரசியலுக்கு வருவதோ அல்லது தான் விரும்பிய கட்சிக்கு வாக்களிப்பதோ ரஜினியின் சொந்த முடிவு. ஜனநாயக உரிமை. யாரும் தலையிடுவதற்கில்லை. ஆனால், திரைப்படங்கள் வாயிலாகத் தனக்கு உணர்வுபூர்வமாக நெருக்கமான ரசிகர்கள் மத்தியில், தான் அரசியலில் நுழைந்து, தனிக் கட்சித் தொடங்குவது போன்ற பாவனையை தகுந்த இடைவெளியில் அடர்த்தியாகப் பரவலாக்கி, ஒவ்வொரு படவெளியீட்டுக்கு முன்பும் அதை உச்சிக்கு எகிறவைத்து, வர்த்தக ரீதியான பலனைத் திரட்ட முனைவதைப் பார்த்துக்கொண்டு பேசாமல் இருக்க இயலாது. “பாட்ஷா” முதல் “லிங்கா” வரை கிட்டத்தட்ட இதே போன்றதொரு நிலவரத்தையே தமிழகம் கண்டும் கவனித்தும் வந்திருக்கிறது.

பிரதமர் வேட்பாளாராகத் தேர்தலை எதிர்கொண்ட வேளையில், மோடி சென்னை வந்தபோது ரஜினியை அவரது இல்லத்துக்குச் சென்று சந்தித்தார். இப்போது மோடி தலைமையிலான பா.ஜ.க. ஆட்சி. அக்கட்சியின் தமிழகத் தலைவராகப் பொறுப்பேற்றிருக்கும் தமிழிசைக்கு, நவராத்திரி கொலு வைத்திருந்தபோது, லதா ரஜினிகாந்த் அழைப்புவிடுக்கிறார். சென்று வந்த தமிழிசை, ரஜினி

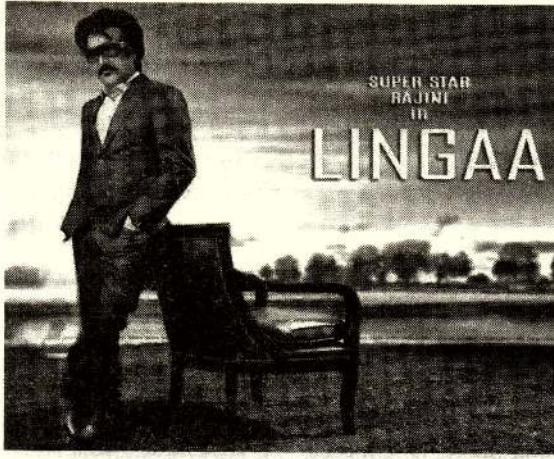
தீவிர அரசியலில் இறங்கவேண்டும், பா.ஜ.க.வில் இணையவேண்டும் என்று அழைப்புவிடுக்கிறார். ரஜினியிடமிருந்து இதற்கு நேரடிப் பதில் இல்லை. மாறாக, “லிங்கா” படப்பிடிப்புத் தளத்தில், பா.ஜ.க. தலைவர்கள் எடியூரப்பா, ஈஸ்வரப்பா போன்றோர் ரஜினியை நேரில் சந்தித்து மேலிடத்தின் விருப்பத்தைத் தெரிவித்ததாகச் செய்திகள் வெளியாயின.

ரஜினி அரசியலுக்கு வராமலிருப்பதுதான் அவருக்கும் நல்லது. நாட்டுக்கும் நல்லது என்று காங்கிரஸ் தரப்பிலிருந்து ஒரு எதிர்வினை வந்தது. இதே ரஜினியை, காங்கிரஸ் கட்சியும் தன்வயப்படுத்த முயன்றதைத் தமிழகம் மறந்துவிடவில்லை. குறிப்பாகச் சொல்லவேண்டுமெனில், 90களின் தொடக்கத்தில், அன்றைய பிரதமர் நரசிம்மராவிடமிருந்தே ரஜினிக்கு அழைப்பு வந்தது. அதற்காக காங்கிரஸ் இப்போது வெளியிட்ட கருத்தை நிராகரித்துவிட முடியாது. அக்கட்சியும் சிலவேளைகளில் சரியான கணிப்புகளைச் சொல்லக்கூடும்.

2016 சட்டப்பேரவைத் தேர்தலில் ரஜினியை முதல்வர் வேட்பாளராக அறிவித்து, தேர்தலை சந்திக்க பா.ஜ.க தயாராகி வருகிறது என்றெல்லாம் ஊகங்கள் வெளியாயின. இதற்கெல்லாம் பதிலளிப்பதற்கு ஒப்ப, தன்னை வேறுவகையில் வெளிப்படுத்தினார் ரஜினி.

சொத்துக் குவிப்பு வழக்கில் நீதிமன்றத் தீர்ப்பின் மூலம் பதவியிழந்து, பெங்களூரில் சிறைவாசம் அனுபவித்து, பிணையில் வெளிவந்த முன்னாள் முதல்வர் ஜெயலலிதாவுக்கு வெளிப்படையாகக் கடிதம் மூலம் வாழ்த்தனுப்பிய ஒரே தமிழக வி.வி.ஐ.பி. ரஜினிதான். ஜெயலலிதா மீண்டும் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்கவும் தமது வாழ்த்துகளைத் தெரிவித்திருந்தார்.

“தலைமையேற்கும் தருணம் இதுவே” என்று ஒட்டுத் தலைப்புபோட்டதால் அல்லது அதுபோன்ற வேறுகாரணத்தால், “தலைவா” படத்தில் விஜய் எதிர்கொண்ட இன்னல்கள் ரஜினிக்குப் புரியாமலிருக்குமா? அதன் பொருட்டே, பா.ஜ.க. பக்கம் தான் சாய்வது போன்று உருவான தோற்றத்தைக் கலைக்கும் வகையில், ஜெயலலிதாவுக்கு வாழ்த்து அனுப்புகிறார்.

ரஜினிக்கும் அரசியலின் உச்ச அதிகாரத்தை அனுபவிக்க விருப்பம்தான். விஜயகாந்த் போல, தனிக் கட்சித் தொடங்கி படிப்படியான வழிகள் வாயிலாக அந்த இலக்கை அடைய அவர் தயாரில்லை. ஏதாவது “அற்புதம்” நிகழ்ந்து, நாற்காலி நகர்ந்து வந்து, தான் அமர்வதற்கு வாட்டமாக அமையும் என்ற எதிர்பார்ப்பு அவருக்குள் நிறைந்திருக்கிறது.

நன்றி தெரிவித்து பதிலுக்கு ஜெயலலிதாவும் கடிதம் அனுப்புகிறார். ரஜினி நினைத்தது நடந்துவிட்டது. ரஜினியை நம்பி பா.ஜ.க. இல்லை என்று தமிழிசை பேட்டியில் சொல்கிறார். ஆளும் தரப்பிலிருந்து, “லிங்கா”வின் வர்த்தக நலனைப் பாதிக்கும் எதுவும் நடந்துவிடக்கூடாது என்பதை ரஜினி சாதுரியமாக உறுதி செய்துவிட்டார்.

மீசை முளைக்கத் தொடங்கிய காலத்திலிருந்து வளர்ந்த பிள்ளைகளுக்குத் தந்தையான இன்று வரை ரஜினியை “தலைவராக” பாவித்துவந்த உண்மையான ரசிகர்கள் குழப்பத்தில் சிக்குண்டு தத்தளிக்கிறார்கள். ரஜினி விடவில்லை. “லிங்கா” இசைவெளியீட்டு நிகழ்ச்சியில் தனது ரசிகர்களுக்கு, வழக்கமான “தைலம்” தேய்த்து சூடேற்றுகிறார்.

நிகழ்ச்சியில் பேசிய “தேசிய கீதம்” இயக்குநர் சேரன், “காந்தி, காமராஜருக்குப் பிறகு நான் ரஜினியைப் பார்க்கிறேன்...” என்று பேசுகிறார். அவரது வீட்டில், காந்தி, காமராஜர் படங்களுக்குப் பிறகு ரஜினி படத்தை வைத்திருக்கிறாரா என்று தெரியவில்லை. அப்படியெனில் வரிசை சரிதான்!

“பருத்திவீரன்” இயக்குநர் அமீர் “அரசியலுக்கு நீங்கள் வரும் காலம் இப்போது கனிந்திருக்கிறது. நாங்கள் உங்கள் பின்னால் நிற்போம். பிறகு, நாடே உங்கள் பின்னால் நிற்கும்...” என்று பேசியிருக்கிறார். நாடென்றால் “கடஅவுட்” என்று நினைத்துவிட்டாரோ...? “இதுவரையாரையும் தலைவனென்று சொன்னது கிடையாது. உங்களை, தலைவனாக

சொல்கிறேன்” என்றும் பிரகடனம் செய்கிறார். அங்கே நிற்கிறார் அமீர்!

அடுத்து வைரமுத்து. “ரஜினியிடம் எந்தக் கருத்தையும் திணிக்க முடியாது. அதே சமயம் ரஜினி ஒரு முடிவு எடுத்துவிட்டால் யாராலும் தடுக்க முடியாது” என்று முழங்கியிருக்கிறார். உசுப்பேத்துவதில் தனித்திறன் பெற்றவரால் மட்டுமே இதுசாத்தியம். “திருவிளையாடல்” படத்தில் தருமியாக வரும் நாகேஷ் பாணியில் “யார்யா திணிச்சா... யார்யா தடுத்தா...?” என்றுதான் கேட்கத் தோன்றுகிறது. கே.பாக்யராஜ், டி.ராஜேந்தர் முதல் விஜயகாந்த் வரை பலரும் கட்சி தொடங்கினார்கள். தமிழகம் தடுத்ததா, என்ன?

கடைசியாகப் பேசிய ரஜினி, “அரசியல் பற்றி தெரிந்ததால், வரத் தயங்குகிறேனே தவிர, பயப்படவில்லை” என்று முழங்கி ரசிகர்களிடம் பெரும் கரவொலியை எழுப்பியிருக்கிறார். அவரே தொடர்ந்து “எனக்கு எது வரவேண்டும் என கடவுள் தீர்மானிப்பார். அப்போது கண்டிப்பாக மக்களுக்கு நல்லது செய்வேன். அது என்னவென்று எனக்குத்தெரியாது” என்று முடிக்கிறார். பெரும் எதிர்பார்ப்புடன் சென்ற ரசிகர்கள் சுருண்டு, நிலைபுரண்டு திரும்புகிறார்கள். ஆனாலும், “லிங்கா”வின் வெற்றிக்கு உரம் போட்ட திருப்தியில் அரங்கத்திலிருந்து வெளியேறுகிறார் ரஜினி.

90 கோடி ரூபாயில் தயாரிக்கப்பட்டதாகச் சொல்லப்படும் “லிங்கா” வெளியீட்டுக்கு முன்பே 200 கோடி ரூபாய்க்கு விற்கப்

பட்டிருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இசைவெளியீட்டு நிகழ்ச்சியின் ஒளிபரப்பு உரிமை ஜெயா தொலைக்காட்சிக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ரஜினி, அவரது திரை நலன் சார்ந்து, தெளிவாகவே அரசியல் செய்கிறார்.

மூத்த ரசிகர்களுக்கும் அவரை “பெரும் அரசியல் சக்தியாக” மீண்டும் மீண்டும் சளைக்காமல் பரப்புரை செய்யும் இதர பிரபலங்களுக்கும், கட்சிப் பிரமுகர்களுக்கும் இதெல்லாம் தெரியாமலா இருக்கும்...? தெரியும். ரஜினியின் அரசியல் நுழைவு, குறுகிய காலத்தில் இன்னொரு உயரத்துக்குத் தங்களை நகர்த்தும் என்ற சுயநலன் ததும்பும் உள்ளரிப்பே அவர்களை அவ்வாறு செயல்படத் தூண்டுகிறது.

ரஜினிக்கும் அரசியலின் உச்ச அதிகாரத்தை அனுபவிக்க விருப்பம்தான். விஜயகாந்த் போல, தனிக் கட்சித் தொடங்கி படிப்படியான வழிகள் வாயிலாக அந்த இலக்கை அடைய அவர் தயாரில்லை. ஏதாவது “அற்புதம்” நிகழ்ந்து, நாற்காலி நகர்ந்து வந்து, தான் அமர்வதற்கு வாட்டமாக அமையுமா என்ற எதிர்பார்ப்பு அவருக்குள் நிறைந்திருக்கிறது. அதனால் தான், “லிங்கா” இசைவெளியீட்டு நிகழ்ச்சியில், “அது அலைபோல நிகழ வேண்டும்...” என்று பேசியிருக்கிறார்.

இன்னொரு முக்கியமான அம்சத்தையும் கவனித்தாக வேண்டும். அரசியல் களத்தில் ரஜினி இதுகாறும் தக்க வைத்திருக்கும் பரபரப்பு, அவர் தனிக் கட்சி தொடங்கவேண்டுமானால் ஆரம்ப ஊக்கத்தை அளிக்கலாம். ஆனால், தொடர்ந்து இயங்குவதற்குத் தேவையான அரசியல் கொள்கை அல்லது திசைப்போக்கு குறித்து அவரிடமிருந்து எந்தப் பதிலும் இல்லை. திராவிட அரசியல் அல்லது தேசிய அரசியல் அல்லது தமிழ்த் தேசிய அரசியல் என எந்த வழியும் அவருக்கு உகந்தது அல்ல. எதைத் தேர்வு செய்தாலும் அவருக்குச் சிக்கல்தான். இவை தவிர்த்து, இடதுசாரிப் பாதையைத் தேர்வு செய்வதற்கு வாய்ப்பில்லை. அப்படியெனில் அவரது அரசியல் வழி? அது “தனீ வழி” என்று படத்தில் குத்து வசனம் பேசலாம். நிஜத்தில்?

தமிழக பா.ஜ.க.விடமிருந்து தள்ளிச் சென்ற நிலையில், மோடி தலைமையிலான பா.ஜ.க அரசு, சமீபத்தில் கோவாவில் நடைபெற்ற திரைப்பட விழாவில் வழங்கிய “சிறந்த திரையுலகப் பிரபலம்” என்ற விருதைப் பெற்றுத் திரும்பியிருக்கிறார் ரஜினி.

எந்த வலையிலும் இதுவரை சிக்காதது தனது கூர்திறன் என்பது போன்ற தோற்றத்தை ஏற்படுத்த ரஜினி முயல்கிறார். ஆனால், உண்மையில் ஒரு வலையிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொள்ள, இன்னொரு வலையை தெரிந்தே பயன்படுத்துகிறார், எப்படித் தனது திரை நலனுக்காக அரசியலைப் பயன்படுத்துகிறாரோ அதைப்போல.

ஆயிரம் விமர்சனங்கள் இருக்கட்டும். கருணாநிதியும் ஜெயலலிதாவும் அரசியல் வாழ்வில் சந்தித்த போராட்டங்களில் நூற்றில் ஒரு பங்கேனும் ரஜினியால் எதிர்கொள்ள முடியுமா? இருபதாண்டுகள் தனித்து இயங்கியும் அதற்குரிய பலனை நெருங்கமுடியாமல் இன்னும் தீவிரமாக இயங்கும் வைகோவைப்போல, தேர்தல் அரசியலின் சாதிக் கணக்கு, சமூக அநீதியை மீறி கட்சியை முன்னெடுத்துச் செல்லும் திருமாவளவன்போல, துணிச்சலாகக் களமிறங்கி முன்னேறும் விஜயகாந்த் போல... முடியுமா?

வயதிலும் முதிர்ந்துவிட்டார். உடலிலும் தளர்ந்துவிட்டார். அவரது தனித்த விருப்பம் தொட்டுவிடும், இல்லை, நெருங்கிவந்து உரசும் நிலையில் மட்டுமே ரஜினி அரசியலுக்கு வருவார். களம்இறங்கி, போராடி, கட்சி வளர்க்க அவர் தயாரில்லை என்றே புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. ஏனெனில், அவருக்கு அரசியல் தெரியும்.

“லிங்கா” இசை வெளியீட்டு நிகழ்ச்சியில், “நான் சூழ்நிலையின் பொருள்” என்று கூறியிருக்கிறார். “பொருள்பொதிந்த” பேச்சு!

விரைவில் பரவலாக ஒலிக்கவிருக்கும் “லிங்கா” படப் பாடலில் வரும் வரிகளில் இரண்டு:

பொன்னாடை போர்த்திவிட்டு
உன்னாடை அவிழ்ப்பதுண்டு!

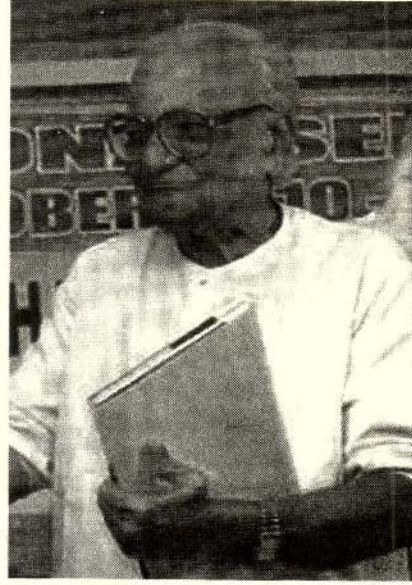
தோழர் என்.சம்பத் வங்கி ஊழியர்களின் அடையாளம்

கூட்டுறவு வார விழாவின் நிறைவுநாளான 20.11.2014 அன்று அதிகாலையில் அகில இந்திய வங்கி ஊழியர் சங்கத்தின் முன்னாள் பொதுச்செயலர் தோழர் என். சம்பத் அவர்கள் மறைந்துவிட்டார்.

தோழர் மறைந்த செய்தி கேட்டு, அவரது இறுதி அஞ்சலிக்குப் போயிருந்தேன். அகில இந்திய வங்கி ஊழியர் சங்கத்தின் பொதுச்செயலர் தோழர் சி.எச்.வெங்கடாசலம், அகில இந்திய கூட்டுறவு வங்கி ஊழியர் சம்மேளனத்தின் பொதுச்செயலர் தோழர் பாலகிருஷ்ணன் உள்ளிட்ட நூற்றுக்கணக்கான தோழர்கள் இறுதி ஊர்வலத்தில் கலந்து கொண்டனர்.

தோழர் சம்பத், அகில இந்திய வங்கி ஊழியர் சங்கத்தின் வேராகவும் விழுதாகவும் நின்றவர்; அகில இந்திய கூட்டுறவு வங்கி ஊழியர் சம்மேளனத்தை கைகோர்த்துக்கொண்டு வளர்த்தவர். வழிநடத்தியவர். வங்கி ஊழியர் உரிமை களுக்கான போராட்டத்தில் அவர்களுக்கான உரிமையையும் சலுகையையும் பெற்றுத்தர ஓயாது உழைத்தவர். அதற்காக நாடு முழுவதும் பயணித்தவர். அதன்மூலம் நாட்டின் ஒருமைப்பாட்டை உள்ளார உணர்ந்தவர். வங்கி ஊழியர் ஒவ்வொரு வராலும் காலமெல்லாம் கொண்டாடப்பட வேண்டியவர். வீடே அலுவலகமாய் அலுவலகமே வீடாய் வாழ்ந்தவர்.

பத்துபேர் மேடையில் நின்றாலும் அந்தப் பத்துப்பேரிலும் அவர்தான் குள்ளமாய்த் தெரிவார்; ஆனால் அவரது இருப்பில், அவரது அசைவில், அவரது உடல்மொழியில் ஒரு தனித்துவம் இருக்கும். தொழிலாளர் கூட்டத்தைப் பார்த்த பெருமிதத்தில் மேடையில் நின்று அவர் சிந்தும் குறுஞ்சிரிப்பும் பெருமிதமும் அவரது பார்வையும் அவரையே உற்றுநோக்கிப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கச் செய்யும்.

தொழிற்சங்கத்தின் பலம் எது? பலவீனம் எது என்பதை ஊட்டி வளர்ப்பதில் கைதேர்ந்தவர். எத்தனை தொழிற்சங்கப் பிரதிநிதிகளோடு கலந்து கொண்டாலும் ஊழியர் உரிமை தொடர்பான பேச்சுவார்த்தையில் புதுப்புது உத்தியை முன்வைத்து அரசுப் பிரதிநிதிகளை, நிர்வாகத்தைத் தன்வயப்படுத்தக் கூடியவர்.

தனது வாழ்நாள் முழுவதையும் தொழிலாளி வர்க்க முன்னேற்றத்துக்கே செலவிட்டதன்மூலம் தொழிலாளத் தோழர்களின் ஆதர்சமாய் விளங்கியவர்.

கட்சியில் சேர்ந்து ஆறுமாத காலத்துக்குள்ளேயே கட்சியின் கொள்கைகளைக் கூறுபோட்டு விற்கிற அரசியல் களத்தில், தனது வாழ்நாள் முழுவதும் இடதுசாரிச் சிந்தனையை உயிர்மூச்சாகக் கொண்டிருந்தவர். தனது தன்னலமற்ற உழைப்பாலும் தியாகத்தாலும் தான் சார்ந்திருந்த கட்சிக்கும் அதன் கொள்கைகளுக்கும்

வலிவையும் பொலிவையும் சேர்த்தவர். இறுதி ஊர்வலத்தில் சந்தித்த தமிழ்நாடு கூட்டுறவு மாநில வேளாண்மை மற்றும் ஊரகவளர்ச்சி வங்கி ஊழியர் சங்கத்தின் முன்னாள் பொதுச்செயலர் தோழர் பி.கல்யாணசுந்தரம் அவர்கள், தோழர் சம்பத் குறித்து பல நிகழ்வுகளை நினைவு கூர்ந்து நெகிழ்ந்தார். அப்போது 25 ஆண்டுகளுக்கு முந்தைய சம்பவம் ஒன்றையும் சொன்னார்:

“ஒருமுறை ஊழியர்கள் உரிமை தொடர்பான பேச்சுவார்த்தைக்குப் போயிருந்தோம். அந்தப் பேச்சுவார்த்தை அமைச்சர் முன்னிலையில் நடைபெற்றது. அவர்கள் இழுவைக்கு நாங்கள் இசையவில்லை; அப்பொழுது முகத்துக்கு நேராக உற்றுப் பார்த்த அமைச்சர், நீங்க தொடர்ந்து சங்கம் நடத்தணுமா வேணாமா? என்று எச்சரிக்கும் தொனியில் கேட்டார். இந்தச் சங்கமே அழிந்தாலும் பரவாயில்லை. இந்தப் பொறுப்பில் நான் இருக்கும்வரை அதற்கு உடன்படமாட்டேன்

என அவரைப் போலவே நானும் கடுமை காட்டிவிட்டு பேச்சுவார்த்தையிலிருந்து வெளியேறி வந்தேன். அப்படிப்பட்ட போராட்ட குணத்தை எங்களுக்குள் ஊட்டியதோடு அந்த பலத்தை எங்கள் நாடி நரம்புகளில் ஏற்றியவர் தோழர் சம்பத்” என்று சொல்லி உருகினார்.

தமிழ்நாட்டில் கூட்டுறவு இயக்கத்தை குறிப்பாக வங்கிகள் இயக்கத்தை, அண்ணாந்து பார்க்கச்செய்த பெருமையில் இவரது பங்களிப்பு மகத்தானது; கூட்டுறவுக் கடன் சங்கங்களில் கவனம் செலுத்திவந்த தோழர் சம்பத் அவர்களை நுகர்வோர் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் உறுதியான முடிவெடுத்து பயன்படுத்திக் கொண்டிருந்தால், தொழிலாளர்களும் நிமிர்ந்திருப்பார்கள்; நுகர்வோர் சங்கங்களும் உச்சத்தை அடைந்திருக்கும். எனினும், இந்தியாவில் வங்கிப்பணி உள்ளவும் தோழர் சம்பத் நினைக்கப்படுவார்; போற்றப்படுவார்; கொண்டாடப்படுவார்.

எஸ்.எஸ்.தியாகராஜன் பெயரில் நூலகம்

இந்தியப் பொதுவுடைமைக் கட்சியின் முக்கியத் தலைவர்களில் ஒருவராயிருந்த தோழர் எஸ்.எஸ்.தியாகராஜன் அவர்களின் முதலாம் ஆண்டு நினைவுநாளையொட்டி 23.11.2014 அன்று சென்னை சிந்தாதாரிப்பேட்டையிலுள்ள ஏஐடியுசி சங்க அலுவலகத்தில், அவர் பெயரில் நூலகம் ஒன்று திறக்கப்பட்டது. நூலகத்தைத் திறந்து வைத்து 'இன்றைய அரசியல் சூழலில் தொழிலாளர்களின் பங்கு' என்ற தலைப்பில் பொதுவுடைமை அறிஞர் முனைவர் மே.து. ராகசுக்குமார் அவர்கள் ஆற்றிய உரை அரிய பதிவு. நிகழ்வில், ஏஐடியுசி தமிழ் மாநிலத்தலைவர் தோழர் கே. சுப்பராயன், பொதுச்செயலர் டி.எம்.மூர்த்தி, அகில இந்திய வங்கி ஊழியர் சங்கத்தின் பொதுச்செயலர் தோழர் சி.எச். வெங்கடாசலம் உள்ளிட்ட பல தோழர்கள் கலந்து சிறப்பித்தனர்.

சீனாவின் தலைநகரம் கொழும்பு நகரமா!?

கடந்த வாரம் இலங்கையின் பிரபல தமிழ்ப் பத்திரிகையொன்றில் “சீனாவின் தலைநகரம் கொழும்பு” என்று வேடிக்கையாக, ஆனால் சிந்திக்கக் கூடிய ஆசிரியத் தலைப்பு ஒன்று எழுதப்பட்டிருந்தது..

உண்மையில் இலங்கையில் என்னதான் நடக்கிறது...? ஆசியாவின் வல்லாதிக்க நாடான சீனா இலங்கையில் அடிக்கும் லூட்டிதான் இப்படித் தலைப்பு எழுத காரணமாயிருக்கிறது... திரும்பவும் சீனக் கடற்படையின் நீர் மூழ்கியும் அதன் துணைப் போர்க்கப்பலும் இலங்கை கொழும்புத் துறைமுகத்திற்கு வந்து சென்றிருப்பது அபாயகரமானது என்று யோசிக்க ஆரம்பித்திருக்கிறது இந்தியப் பாதுகாப்புத் துறை...

இந்தியாவின் கவலைக்கு சீனா பதிலளித்திருக்கிறது இப்படி. “ஏடன் வளைகுடாவில் பயணிக்கும் எங்கள் சீனச் சரக்குக் கப்பல்களைச் சோமாலியக் கடற்கொள்ளைக்காரர்களிடமிருந்து பாதுகாக்க அனுப்பப்பட்ட நீர்மூழ்கிக் கப்பல்களும் அதன் துணைப் போர்க்கப்பல்களுமே இலங்கை கொழும்புத் துறைமுகத்திற்கு வந்து போகின்றன.” என்று ஒரு சால்ஜாப்பான ஆனால், மிக்க இராஜதந்திரமான பதிலை சீன அரசாங்கம் அளித்திருக்கிறது..

கடந்த மாதம் 31ஆம் திகதி கொழும்புத் துறைமுகத்திற்குள் வந்த “சங் சென்2” என்ற நீர்மூழ்கியும் அதனைத் தொடர்ந்து வந்த “சங்சிட்டாவோ” என்ற போர்க்கப்பலும்

இலங்கையின் கொழும்புப் பிரமுகர்களுடன் சாவகசமாக உறவாடிவிட்டு கடந்த 5ஆம் திகதியே புறப்பட்டுச் சென்றிருக்கின்றன. இதில் என்ன சந்தேகமென்றால் இந்த இரண்டு கப்பல்களும் கடந்த செப்டெம்பர் மாதமும் கொழும்பு வந்து சென்றதுதான்...

7ஆம் திகதியிலிருந்து 13ஆம் திகதி வரையிலான 7 நாட்கள் கொழும்பில் தரித்து நிற்பதற்கு இங்கு என்ன வேலையிருக்கிறது என்று ஒரு சந்தேகத்தைக் கிளப்பியிருக்கிறது இந்தியா... இந்தியாவின் இந்தக் கேள்விக்கு கப்பல் மாலுமிகள் ஓய்வெடுக்க வேண்டாமா...? கப்பல்களுக்கு எரிபொருள் நிரப்ப வேண்டாமா...? என்று சீனா சொல்லும் பதிலில் திருப்தியில்லையென்கிறது இந்தியா.

இதில் முழுப் பூசணிக்காயை சோற்றில் மறைப்பது போல, இலங்கை கடற்படையின் பேச்சாளர் கொமாண்டர் கோசல வர்ணகுல சூரியவும்... சீனக் கப்பல்கள் வந்து போவதற்கு யாதொரு கபடமான காரணமும் இல்லையென்பதுடன் இலங்கைக் கடற்பரப்பை அவை போருக்குப் பயன்படுத்தவோ போருக்கான ஆயத்தத்திற்குப் பயன்படுத்தவோ அனுமதிக்கப் போவதில்லை என்றும் வெள்ளந்தியாகச் சொல்லியிருப்பது நகைப்புக்குரியது... எந்தவொரு நாடும் தமது போர்க்கப்பல்களின் நகர்வுக்கான காரணக்காரியத்தை வெளிப்படையாகச் சொல்லப்போவதில்லை. இப்படியிருக்க இலங்கை இது பற்றிக் கருத்துக்கூற நினைப்பது மடமைத்தனம்.

யார் என்ன சொன்னாலும் சீனா தமது போர்க்கப்பல் தொடர்பான, எதிர்கால நிலைப்பாட்டை பட்டவர்த்தனமாகக் கூறிவிட்டதாகவே நோக்கர்கள் கருதுகிறார்கள். இதன்படி, இனிதாம் நினைக்கும் போதெல்லாம் தேவையேற்படும்போதெல்லாம் சீனப் போர்க்கப்பல்கள் இலங்கைக்கு வரும்! போகும்...

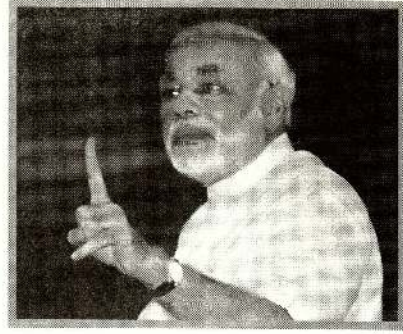
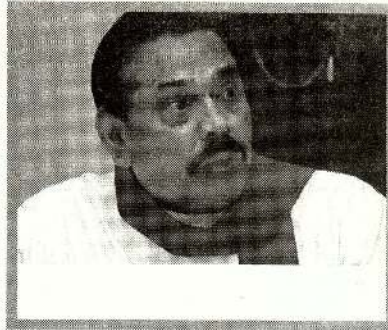
இந்தியப் பெருங்கடல் பிராந்தியத்தில் ஓய்வெடுக்கவோ எரிபொருள் நிரப்பவோ சீனாவுக்கு இலங்கைத் துறைமுகங்களை விடவேறு தெரிவில்லை... வாய்க்காலுமில்லை.

நிச்சயமாக, இந்தியத் துறைமுகங்களை சீனப் போர்க்கப்பல்கள் நாட முடியாது. அதற்கு இந்தியா இடமளிக்காது. அடுத்தது மாலத் தீவுத் துறைமுகம் அதுவும் இந்தியாவின் ஊக்குவிப்பான பொருளாதாரத்தை நம்பியிருக்கும் நாடு. ஆகவே அங்கேயும் வாய்ப்பில்லை. எனவே சீனாவுக்கு தனது கேந்திர நிலையத்தை வைத்துக்கொள்வதற்கு இலங்கையைத் தவிர வேறு வழியுமில்லை...

இதனால்தான் இலங்கையில் யுத்தத்திற்குப் பின்னான அபிவிருத்தி என்ற கணக்கில் இலங்கையின் அம்பாந்தோட்டையில் ஒரு துறைமுகத்தையும் கொழும்புத் துறைமுகத்தில் கொள்கலன் முனையங்களையும் கட்டிக்கொடுத்தது சீனா. இந்த நடவடிக்கையின் உள் நோக்கம் அப்போது இலங்கைக்கு வேண்டுமானால் புரியாமல் இருந்திருக்கலாம். ஆனால், இந்தியாவுக்கு அதுபுரியவில்லை என்று சொல்வதற்கு சந்தர்ப்பமேயில்லை.

சீனா இலங்கையிடம் வைத்த "செக்" என்ன தெரியுமா...? இலங்கைத் துறைமுகங்களின் சில இறங்கு துறைகளை தமக்கு உரிமையாக்கிக் கொடுத்துவிட வேண்டுமென்பது. அப்போதுதான் இலங்கைக்கு அது உறைத்திருக்க வேண்டும். ஆனால் சீனா இலங்கைக்கு கைமாறாகச் செய்யப்போவதாக அறிவித்ததைப் பார்த்து இலங்கை மலைத்துப்போய்விட்டது. இப்போதிருக்கும் ஆட்சியாளர்களின் ஆட்சியைத் தொடர்வதற்கு என்னென்ன வெல்லாம் கைங்கரியங்களைச் செய்ய முடியுமோ அத்தனையும் செய்வோம் என்பதே அது. பெருந்தொகையான நிதியை அளித்து, நாட்டை ஆசியாவின் அதிசயமாக ஆக்குவதில் பங்காளியாவது. வசதியான வீதிகள், கவர்ச்சியான மேம்பாலங்கள் என்று அசத்திவிடுவதாக கொடுத்த வாக்குறுதியில் இலங்கை துறைமுகங்களின் இறங்கு துறைகளைச் சீனாவுக்கு தாரைவார்த்துக் கொடுத்தது. சீனாவின் சூது இலங்கைக்குத் தெரிந்திருந்தும் வேறு என்ன செய்வது என்ற நிலைதான்.

சீனா இலங்கையில் துறைமுகங்களைக் கட்டிக்கொடுக்க முற்பட்டபோதே இந்தியப் பெருங்கடலில் சீனா இராணுவ ரீதியாகக்

கால்வைக்கப் போவதாக இந்தியப் பாதுகாப்புத் துறை நிபுணர்களும் ஊடகங்களும் சந்தேகத்தையும் எச்சரிக்கையையும் கவலையையும் வெளிப்படுத்த, இலங்கை அவசர அவசரமாக அதனை நிராகரித்து மறுதலிக்கத் தொடங்கியது.

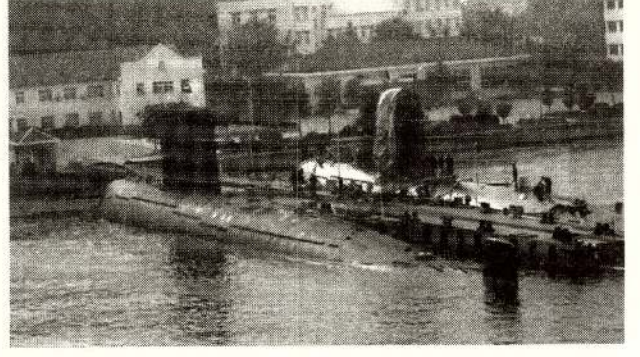
இப்போது சீன அரசு கட்டிக் கொடுத்த இலங்கைத் துறைமுக இறங்கு துறைகளில் தமக்கென ஒதுக்கப்பட்ட தளங்களில் சீனாவின் போர்க்கப்பல்கள் தரித்து நிற்கத் தொடங்கியிருக்கின்றன. அவற்றை அடைவதற்குச் சீனா அத்தனை அக்கறையும் கரிசனையும் காட்டியதற்கான காரணத்தை இலங்கையின் பாதுகாப்புத் துறை இப்போது புரிந்திருக்கும். இன்னும் தன் சுயம் மறந்து இதில் ஒன்றும் யாருக்கும் ஆபத்தில்லை, இது வெறும் வர்த்தக நோக்கம்தான்; ஓய்வெடுக்க, எரிபொருள் நிரப்புவென இலங்கைப் பாதுகாப்புத் துறை கதைத்துப் பறைந்து கொண்டிருந்தால் அது பேதமைத்தனம். கொழும்புத் துறைமுகத்தை மட்டுமல்ல அம்பாந்தோட்டைத் துறைமுகமும் இனி சீனாவின் தந்திர வேலைகளுக்கே உதவப்போகிறது என்பதை சீனா “இதில் ஒரு விக்கினமுமல்ல. வியாபாரம்தான்” என்று இலங்கையின் வாயை வைத்தே மழுப்பிவிடும். எந்த நாடும் தனது பாதுகாப்பு கேந்திர நிலையங்களைத் ஸ்தாபிக்கும்போது அது யுத்தத்திற்கானது என்றோ பாதுகாப்புக் காரணத்திற்கானதென்றோ வெளியில் பிரகடனப்படுத்துவதில்லை. அதற்கான தேவையும் காலமும் வரும்வரை பக்காவாக அதைப் பயன்படுத்தும்.

சீனாவுக்கு யுத்த தேவை எதிர் காலத்தில் வரப்போவதில்லையென்று சொல்வதற்கில்லை. அது வரைக்கும்

கொழும்புத் துறைமுகத்தையும் அம்பாந்தோட்டைத் துறைமுகத்தையும் வழமை போல ஓய்வு, எரிபொருள் என்று காலத்தைக் கடத்தும். போர் என்பது எப்போதும் நடப்பதல்ல... எப்போதாவது நடப்பதுதான் போர்.

கொஞ்ச நாளாக சீனாவின் போர்க் கப்பல்கள் இலங்கைக்கு வருவதும் குசலம் விசாரிப்பதும் இப்போது இந்தியாவின் வயிற்றில் புளியைக் கரைத்திருக்கிறது. அண்மையில் சீனா கட்டிய மாபெரிய விமானம் தாங்கிக் கப்பலை இந்தியப் பெருங்கடலில்தான் மிதக்க விடப்போகிறது என்ற செய்தி, ஏற்கனவே இந்தியாவின் பாதுகாப்பு அதிகாரிகளின் நெஞ்சில் விட்ட குத்துதான் எனபதை அவர்கள் மறைத்தாலும் அதன் வலி பரவுவதை அவர்களால் மறைக்க முடியவில்லை. இன்றைக்கென்றில்லாமல் இந்தியப் பெருங்கடலில் சீனாவின் போர்க்கலங்களின் நடமாட்ட அதிகாரிப்பு இந்தியாவுக்கேற்பட்டுள்ள கவலைதான். தனிக்காட்டு ராஜாவாக இந்தியப் பெருங்கடலில் அரசோச்சிய இந்தியா, இப்போது தனக்கான இடம் தவறிப்போய்விடுமொவென்று அஞ்சுகிறது.

அண்மைக் காலமாக இந்தியா, சீனாவின் அச்சுறுத்தலை வெளிப்படுத்தாமல் எமக்கு பாதுகாப்புக்கு வேணுமே என்று நீர்மூழ்கிக் கப்பல்களையும், விமானம் தாங்கிக் கப்பல்களையும் ரஸ்யாவிடம் இருந்து குத்தகைக்கு வாங்கியிருப்பதும் நோக்கர்களால் நோக்கப்பட்டே வருகிறது. இந்தியா இப்போது கொண்டிருக்கும் பாதுகாப்புத் தொடர்பான முனைப்பையும் கவனத்தில் எடுத்த சீனா, இன்னும் அதிகமாக இலங்கையோடு கொஞ்சிக் குலாவுகிறது என்றே நோக்கர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள்.

முன்னாள் ஜனாதிபதி ஜே.ஆர்.ஜெயவர்தனாவுடனான இந்திய ஒப்பந்தம் ஒன்று சொல்கிறது. “இலங்கையில் உள்ள எந்தத் துறைமுகத்தையும் எந்த நாட்டுக்கும் இராணுவ நோக்கத்திற்காகப் பயன்படுத்த விடமாட்டோம்” இந்த எழுத்து மூலமான ஒப்பந்தத்தை இலங்கை வலிந்து மீறுகிற பட்சத்தில்... இந்தியா இந்த மௌனத்தைக் கலைத்தே ஆகவேண்டும்.

இந்நிலையில் இந்தியாவின் கவலை தெரிவிப்பாகவே பாதுகாப்புச் செயலர் ஆர்.கே. மாத்தூரின் கொழும்புப் பயணம். அவர் கதைத்துவிட்டு அதிகம் கொந்தளிக்காமல், அளவாக எச்சரித்து, இலங்கையின் பாதுகாப்புச் செயலர் கோத்தபய ராஜபக்சேவுக்கும் கடற்படைத் தளபதி வைஸ் அட்மிரல் ஜயந்த பெரேராவுக்கும் இந்தியாவுக்கு வரும்படி ராஜரீக அழைப்பு விடுத்துத் திரும்பியிருக்கிறார்.

மாத்தூரின் இலங்கைப் பயணம் குறித்து, சீனாவின் மூக்கு நுழைப்பு தொடர்பாக இந்தியா கவலையடைவதாகவும். சீன நீர்மூழ்கியின் வருகைக்கு எச்சரிக்கை செய்ததாகவும் செய்திகள் வெளியாகின. இச்செய்தி வெளியாகியவுடனே கடற்படைத் தளபதி வைஸ் அட்மிரல் ஜயந்த பெரேரா அடித்துப் பிடித்து அதை மறுத்தார். தன்னையோ பாதுகாப்புச் செயலாளரையோ இந்தியா அழைக்கவில்லையென்றும் நீர்மூழ்கி தொடர்பாக மாத்தூர் வாயே திறக்கவில்லை என்றும் அறிக்கை விட்டார். ஆனால், இந்திய ஊடகங்கள் இதனை மிகத் தெளிவாக எடுத்துரைத்தன. சீன நீர்மூழ்கிகள் இலங்கையில் தரித்து நிற்பதை இந்தியா ஏற்றுக்கொள்ளாது. இவ்விடயத்தில் சீனா மீள் பரிசீலனை செய்யவேண்டுமென இந்தியப் பாதுகாப்பு ஆலோசகர் அஜொத் டோவல் இலங்கைப்

பாதுகாப்புச் செயலர் கோத்தபய ராஜபக்சேவை எச்சரித்ததாக இந்திய ஊடகங்கள் கூறின. இந்த எச்சரிப்புக்குப் பிறகும் சீனா அந்த எச்சரிப்பை காதில் வாங்காதது போல. தனது நீர்மூழ்கியை இலங்கைக்கு அனுப்பி வைத்திருப்பதுதான் இந்தியாவுக்கு விட்ட சவால். இந்திய ஊடகங்களின் குமுறலை சீனா கணக்கில் எடுக்காததை இந்தியாவை அவமதிக்கும் செயலென அவை குற்றப்படுத்துகின்றன. நிலைமை இப்படியிருக்க இந்திய அரசு இந்தக் கவலையையும் சந்தேகத்தையும் உள்ளுக்குள் மறைத்து வைத்துக்கொண்டு புழுங்கிக்கொண்டிருப்பதை நோக்கர்கள் அறியாமலில்லை. சில மாதங்களுக்கு முன்னர் இலங்கையில் சீனாவின் தலையீடு குறித்து இந்தியா கவலைகொள்ளாமல் இருக்கின்றது என்று இந்திய வெளி விவகார அமைச்சு கவலை தெரிவித்திருந்த போதிலும் அசைந்து கொடுக்காத இந்திய அரசு இப்போது கொஞ்சம் வெளிப்படையாகப் பேசத் தொடங்கியிருப்பது சற்று ஆறுதல்தான்.

ஆயினும், இலங்கைக்கு இரண்டாவது தடவையாக சீன நீர்மூழ்கி வந்து சென்ற பிறகும் இந்திய அரசு கடைப்பிடிக்கும் மௌனம் ஏன்?... இந்திய வெளிவிவகார அமைச்சின் பேச்சாளர் சையத் அக்பருதினிடம் கோத்தபய ராஜபக்சேவின் புது டில்லிப் பயணம் பற்றி ஊடகங்கள்

எழுப்பிய கேள்விக்கு அதனை இந்தியப் பாதுகாப்பு அமைச்சிடமே கேட்கும்படி பூகமாகக் கையை விரித்துவிட்டார். கொழும்பிலுள்ள இந்தியத் தூதரக பாதுகாப்பு ஆலோசகர் கப்டன் பிரகாஸ் கோபாலனும் இதுகுறித்துப் பேச மறுத்துவிட்டார்.

ஆனால், இந்திய ஊடகங்களோ இலங்கை அதிபர் மகிந்தவின் மீது இந்திய அரசு அளவற்ற கோபம் கொண்டிருப்பதாகவும் மகிந்தவின் நடவடிக்கையில் இன்னும் சந்தேகம் தீர்ந்த பாடில்லையெனவும் சதா எச்சரித்த வண்ணமேயுள்ளன. இந்தியாவின் தேசியப் பாதுகாப்பு பற்றி இங்கு எல்லோரும் கரிசனையோடு அலட்டிக் கொண்டிருக்கும்போது இந்தியாவின் மௌனம் எரிச்சலூட்டினாலும் உண்மையில் இந்த மௌனத்திற்கு உள்நோக்கம் இருக்கிறதென்றே கருதமுடியும்.

சீனாவின் அடங்காத்தனத்தினால் ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியா? அல்லது என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் முழிக்கிறதா? சார்க் மாநாட்டில் இலங்கை ஜனாதிபதியிடம் நேரடியாகவே கோதாவை வைத்துக்கொள்ளுவோம் என்று இந்தியப் பிரதமர் நினைத்து மௌனம் காக்கிறாரா?

எது எப்படியென்றாலும் இந்தியாவின் இந்த மௌனம் இலங்கைக்கு சாதகமே. இந்தியாவே பொருட்டாக எண்ணாதபோது நமக்கேன் வீண் பேச்சு என்ற நழுவல் போக்கில் இலங்கை காலத்தை சீனாவுக்கு ஆதரவாக நகர்த்தும் என்பதுதான் யதார்த்தம். ஆனால், இந்தியாவின் மௌனத்தின் பின்னர் இருக்கின்ற நெருப்பு பற்றி இலங்கை உணராமல் இருக்காது. காரணம் முன்னாள் ஜனாதிபதி ஜே.ஆர். ஜெயவர்தனாவுடனான இந்திய ஒப்பந்தம் ஒன்று சொல்கிறது. “இலங்கையில் உள்ள எந்தத் துறைமுகத்தையும் எந்த நாட்டுக்கும் இராணுவ நோக்கத்திற்காகப் பயன்படுத்த விடமாட்டோம்” இந்த எழுத்து மூலமான ஒப்பந்தத்தை இலங்கை வலிந்து மீறுகிற பட்சத்தில்... இந்தியா இந்த மௌனத்தைக் கலைத்தே ஆகவேண்டும். ஏனென்றால் இது இந்தியாவின் பாதுகாப்புக் குறித்த விடயம்.

எங்கும் மனிதமாய்...

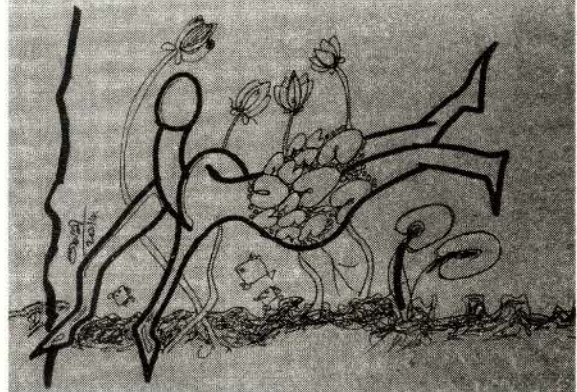
நிர்ச்சனமில்லா
மனக்குளத்தில் நீந்துகிறேன்
பாசியும் அழுக்கும்
வேர்களும் கமழ்ந்திருக்கின்றன
மீன்கள்

தனக்கான சந்தோசத்தில்
நீந்தி மிதக்கின்றன
தேடுகிறேன்
தேடுதல் வேட்டை தொடர
கலைப்பு கண் மூடுகிறது
சந்தோசம் அமைதி
துயில்கொள்ளத் தொடங்க
தேடின விசயம்
கிடைக்காது போகவே
மீண்டும்...

ஐன சமுத்திரத்தில் தேடுகிறேன்
எனக்கான தேடுதல்
கிடைக்குமென்ற நம்பிக்கையில்...

உனக்குள்ளான மனகள்
புதைந்திருக்கும் மனிதமே
எங்குமாயிருக்கிறது.

தேடுதல் கிடைத்த சந்தோசத்தில்
காற்றில் சிறகு விரிக்க பறக்கிறேன்
உனக்கான ஏற்கும் தன்மை
பூக்களாய் எங்கும்
வெவ்வேறாய் பூத்திருக்கிறது
மனிதமாய்...

கருப்பு மை

குழந்தைகள் நிறைந்த சீழ்த்தளம் பூத்துக் குலுங்கும் நந்தவனம் போலிருந்தது. விதவிதப் பறவைகளின் ஒருங்கிணைந்த கூவல் போல் குழந்தைகளின் இரைச்சல், ஆட்டம்... பாட்டம்... கூச்சல்... கும்மாளம் என கொண்டாட்டச் சந்தடி...? குட்டி குட்டி சைக்கிள்கள் தும்பிகள் போல். தும்பி மீது அமர்ந்த பட்டாம்பூச்சி போல் குழந்தைகள். ஜய்ஞ்... ஜய்ஞ்... என்று திடீர் பிரேக்குகள். சிரிப்புகள்... ஆரவாரம்... துள்ளித்துள்ளி... விழுந்து விழுந்து... மொட்டவிழ்ந்த மலர்களாய்... உதிர்ந்துவிழும் இதழ்களாய்...

புஸ்ஸென தேநீர் பொங்கி ஸ்டவ் அணைந்துவிட்டது. ஒரு கையில் தேநீர் கப்பும் இன்னொரு கையில் ரிமோட்டுமாய்...

திரையில் 'சேர்ந்து பாடலாம்' என குழந்தைகளுடன் பாடிக்கொண்டிருந்த நடிகன் சோபன்பாபு...

'பலிபீடம்' படப்பாடல் என ஞாபகம்.

அழைப்பு மணிக்குப் பதில் விரல் நுனியால் கதவு தட்டும் சத்தம்... லயத்துடன்...! பாட்டின் ஒலியைக் குறைத்து கதவு திறந்தேன்.

பட்டாம்பூச்சி இறக்கைகளால் நெய்யப்பட்ட கவுன் அணிந்த பூப்போல் ஒரு குழந்தை.

எட்டு வயதிருக்குமா...?

விழிநிறையச் சிரிப்பு. பொங்கிப் பொங்கி வந்த சிரிப்பை வாய் கொள்ளாது திணித்தபடி... இன்னும் கொஞ்சம் சிரிப்பை கன்னத்தில் அடக்கியப்படி... கட்டைவிரலை இதழ்கள் மேல் வைத்தபடி... மலர் மீண்டும் புதுப் பொலிவு பெறக் கொஞ்சம் நீர்...

உள்ளே வா என்பதுபோல் தலையசைத்து ஃபிரிஜ் நோக்கி நடந்தேன். பின்னாலேயே அவள். பூந்தளிர் பாதங்களில் அணிந்திருந்த கொலுசுகூட மென்மையாகத்தான் ஒலித்தது.

"ஆண்டி... அந்தப் பானைத்தண்ணி தர்ரீங்களா?"

வாய்ப் பூக்கூடையினின்று ஒரு சிரிப்பு துள்ளி விழுந்தது. விழிகளில் சின்ன ஆசை... சிறு கோரிக்கை... மிகச் சிறிய கெஞ்சல்...!

எனக்கும் பானைக்குமிடையே மைல் தூரம் இருந்து நடுவில் கூழாங்கற்கள் நிறைந்து கிடந்தாலும் செருப்பில்லாமலே நடந்து நீர் எடுத்து வந்திருப்பேன்.

கபகபவென இரண்டு கிளாஸ் குடித்தாள்.

“தாங்க்யூ ஆண்ட்டி...பாதி விளையாட்டில் வந்துட்டேன்.”

தம்ளரை டீபாய் மீது வைத்துவிட்டு கதவுக்கப்பால் விட்டு வந்த அழகான ஹைஹீல் குருவிக்கூட்டில் பிஞ்சுப் புறாப் பாதங்களைத் திணித்து இறக்கைகள் முளைத்த திமிங்கலக்குட்டி போல் பறந்தபடி... நீந்தியபடி... படிகளினின்று கீழ்தளத்தை அடைந்தாள்.

அவள் குடித்துவைத்த தம்பளர் பக்கத்தில் டீ கப்... குனிந்து எடுத்துக் கொண்டேன். சேனல் மாற்றினேன். கறுப்பு வெள்ளையில் குட்டி பத்மினி விழிகளைச் சுழற்றியபடி ‘குழந்தையும் தெய்வமும் குணத்தால் ஒன்று...குற்றங்குறை மறந்துவிடும் மனத்தால் ஒன்று’ பாடிக்கொண்டிருந்தார்.

என் டீ ஆறிவிட்டிருந்தது. டீ சூடாய்த்தான் குடிக்க வேண்டும் என்று மறுபடியும் தயாரித்துக் கொண்டேன். ஆவிபறக்கும் டீயுடன் அமரப் போனபோது மீண்டும் அதே சத்தம். கதவு மீது விரல் நுனியால்... பலூனில் காற்று போல்... கன்னங்களில் சிரிப்புடன் அதே நிலா.

இம்முறை சுண்டு விரலை நகம் தெரியுமாறு உயர்த்தி இரு விழிகள் நடுவில் நிறுத்தி...

ஓ... இப்போது இதுவா..? சிரிப்பு வந்தது எனக்கு. பாத்தரம் பக்கம் கை காண்பித்தேன்.

“சச்சு லெட்ரீனில்தான் போகணும். பாத்தரமில் போகக்கூடாதுன்னு மம்மி சொன்னாங்க.. அங்கதான் போவேன்.”

வெண்ணிலவினினின்று எடுத்த இரு பூஞ்சிறகுகளுக்கு தேன் தடவியது போன்ற விழிகள். அவற்றின் மீது தவழ்த்துடித்துக்கொண்டிருந்த கம்பளிப்புழு போன்ற அடர்த்தியான இரப்பைகள். வியர்வை படிந்ததுபோல் முகமெங்கும் சிரிப்பு படர்ந்திருந்தது.

எப்போதுமே இப்படித்தான் சிரித்துக்கொண்டிருப்பாளா? இவள் பெயர்

என்னவாக இருக்கும்? ஹாசினி...? ஹாஸ்யா? ஹசதா...? ஸ்மலி...?

“ஆண்டி... நான் கொஞ்ச நேரம் உங்களுடன் இருக்கலாமா?”

ஊரில் எங்கள் பனை ஓலை பாத்தரம் தடுக்கு மீது படர்ந்த பசங்கொடியில் பூத்த மஞ்சள் வண்ண பீர்க்கம் பூ நடந்து வந்து எங்கள் கான்கரீட் குடிரத்தில் தன் பூந்தூறல் சிரிப்புடன் என்னோடு சில நிமிடங்கள் கழிக்க விரும்பினால் மறுப்பது கூடவா?

உட்காரும்மா. உன் பெயரென்ன?

“ஸ்ரியா... ஃபோர்த் பி...”

“எந்த ஃப்ளாட்?”

“நாங்க காந்திநகரில் இருக்கோம் ஆண்டி. இங்க செகண்ட் ஃப்ளோர், 6 நாட் டீல இருக்கற மோகன்ராவ்காரு எங்க சின்னத் தாத்தா. எங்க டாடிக்கு சித்தப்பா. இன்னிக்கும் நாளைக்கும் ஹாலிடே இல்லையா... அதான் இங்க வந்துட்டேன். மார்னிங் டாடி வந்து கூட்டிட்டுப் போவார்...”

ஒரு கேபிள் கனெக்ஷன்... நூறு சேனல்கள்!

“நீங்க ஜாப் செய்யறீங்களா ஆண்டி...?”

சொன்னேன். விவரங்கள் கூட.

“இது எங்களுக்கு ஸ்கூல் விடற டைம். நான் வீட்டுக்கு வர்ரப் ஃபோர், ஃபோர் ஃபிபிடன் ஆயிடும். வீட்டுக்கு வந்ததும் முதல்ல எங்கம்மா ஹார்லிக்ஸ் குடுப்பாங்க.”

நான் டீ குடித்து அவளுக்கு ஹார்லிக்ஸ் கொடுத்தேன்.

சங்கோசத்தாள் சுற்றிய சாக்லேட் சிரிப்பு!

இரு கைகளாலும் கப்பை கவனத்துடன் பிடித்தபடி மிகவும் ரசித்துப் பருகினாள். கடைசியில் கொஞ்சம் மிச்சம் வைத்துவிட்டு எழுந்து நின்று அபாங் ஜபாங் பபாங் என ராகம் இழுத்தபடி விளம்பரங்களில் வரும் சிறுமிபோல் இடுப்பையும் கரங்களையும் சுழற்றிச் சுழற்றி அபிநயித்தாள்.

அடக்கிக் கொள்ள முடியாமல் உரக்கச் சிரித்துவிட்டேன். நான் சிரித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே இரண்டு கப்புகளையும் எடுத்துச் சென்று சிங்கில் வைத்தாள்.

“என்ன அப்படிப் பார்க்கறீங்க ஆண்டி? சும்மா இருக்க எனக்குப் பிடிக்காது. எப்பவும்

ஏதாவது செய்திட்டிருப்பேன். வீட்ல கூட இப்படித்தான் மம்மிக்கு ஹெல்ப் செய்வேன். இப்ப ஏதாவது வேலை இருந்தா சொல்லுங்க ஆண்ட்டி...”

“சொல்றேன். வா... இப்படி உட்கார். உங்க வீட்டுப் பக்கத்தில் உனக்கு ஃபிரண்ட்ஸ் இருக்காங்களா?”

“ஓ தருண்... அஃப்தோஷ்... லாலனா... இன்னும் நிறைய பேர். இதெல்லாம் ஃபிரிஜில் வைக்கணுமா?” காலையில் கடையிலிருந்து வாங்கி வந்த காய்கறிப் பைகளைக் காட்டியபடி கேட்டாள்.

சிரித்தபடி பைகளை ஃபிரிஜ் அருகே இழுத்தேன்.

இருவரும் அங்கேயே அமர்ந்தோம்.

அவள் வாய் ஓயாது பேசிக்கொண்டே இருந்தாள். எந்த ஒரு சொல்லும் தனியாய் வெளிவரவில்லை. முன்னும் பின்னும் சிரிப்புச் சிப்பாய்களின் அணிவகுப்பு! காய்கறிகளை வைத்து அழகான ஆபரணங்கள், பொம்மைகள் எல்லாம் செய்யலாம் என்று சொன்னபடி அவற்றில் சிலவற்றை எடுத்துத் தோல் சீவி பேனாக் கத்தியால் பூக்களால்... பறவைகளால் வடிவமைக்கத் துவங்கினாள்.

‘பரிட்சையில் ஃபெயிலானதால் இதுக்கு இறக்கை உடைந்து விட்டது. இதோ, இதுக்கு கால்கள் வயித்துக்குள்ளேயே இருக்கு; ஆபரேஷன் செய்து வெளியே எடுக்கணும்...’ ஒவ்வொரு வடிவத்திற்கும் தோதான விளக்கம் வேறு. அவ்விவரிப்பு அவளுக்கே சிரிப்பை வரவழைக்க விழுந்து விழுந்து சிரித்தாள். சிரிப்புக்கும் சிரிப்புக்குமிடையே சிறு இடைவெளியின்றி...

ஃபிரிஜில் காய்கறிகள் அடுக்கும் வேலை முடிந்ததும் அவள் எழுந்து கொண்டு நான் எழுந்திருக்க வாகாய் கை கொடுத்தாள்.

பாலாடையால் செய்தது போல் கைவிரல்கள். தொட்ட மாத்திரத்தில் என் கைவிரல் ரேகைகள் பதிந்துவிடுமோ எனுமளவில் மிருதுவாய்... நாகுக்காய்... அக்கையை விட்டுவிட மனம் வராமல்... என் தொடுகை அவளிடம் என்ன கூறியதோ? தலை உயர்த்தி என் முகத்தை உற்று நோக்கியபடி என் இடுப்பைச் சுற்றிக்கொண்டாள்.

பால் பூத்த பூங்கொடியாய் இப்படியும் ஒரு குழந்தையா? என் உணர்வுகள் பூந்தளிர் மயக்கத்தில் பொதிந்துவிட்டன.

என் நெஞ்சளவு உயரமிருந்த சிறுமி குதிகாலில் எழும்பி சிரிப்புக் கன்னத்தினின்று திரண்டு வந்த ஒரு சுகமான முத்தத்தை தன் இதழ்களினின்று இழுத்து பிஞ்சு பிஞ்சாய் ஈரஈரமாய் என் கன்னத்தில் பதித்தாள். என் உடம்பும் உள்ளமும் பஞ்சுப் பொதியில் நுழைந்து... இதய விளிம்புகளைப் பிடித்துக்கொண்டு ‘சீ..சா’ ஊஞ்சல் ஆடிக் கொண்டிருந்தன.

இருவருமாய் ஹாலுக்கு வந்தோம். என் கை அவள் தோளையும் அவள் கை என் இடுப்பையும் சுற்றிக் கொண்டு...

“என்ன செய்யலாம்?”

“ஏதாவது வேலை செய்யலாம். சரியா?”

பால்களியிலிருந்து உலர்ந்த துணிகளை எடுத்துவந்து திவான்மீது போட்டுக் கொண்டு மடிக்கத் தொடங்கினோம். கைக் குட்டையை சமோசா போல் மடித்து தலைமீது வைத்துக் கொண்டு...

“சமோசா... கரம் கரம் சமோசா...” விற்பது போல கூவியபடி வீடெங்கும் சுற்றி வந்தாள்.

இரு முத்தங்களுக்கு ஒரு சமோசாவீதம் நானே வாங்கிக்கொண்டேன்.

“ஆமாம்.. நீ இன்னும் விளையாட போகலயே?”

“ஊஹூம் உங்களுடனே இருக்கப் போறேன்...” செல்லமாய்ச் சிரித்து...

ஆம் பீம் புஷ் என் முத்தத்திற்கு ஒரு உருவம் தந்தால் அது இக்குழந்தைதான்.

“இன்னும் வேற வேலை ஏதாவது செய்யலாமா? ஆண்ட்டி”

“ஒரு வேலை செய்யலாம். ஏதாவது சாப்பிடலாமா?”

சமையலறைக்குச் சென்று இரு கண்ணங்களில் ‘கவ்வலு’ (மைதாவில் தயாரிக்கப்படும் ஆந்திரா ஸ்பெஷல் இனிப்பு) எடுத்து வந்தேன்.

“ஹை மெகா ஸ்டார் ஸ்வீட்...?” அவள் விழிகளிலேயே இனிப்பு!

“ஏன் சிரஞ்சீவிக்கு ரொம்பப் பிடிக்குமா இது?”

“இல்ல ஆண்ட்டி. இதுக்கு நான் வைத்த செல்லப் பெயர்...”

இருவருமே சிரித்து விட்டோம். அவளுக்கு மிகவும் பிடித்தமான மெகாஸ்டார் திண்பண்டங்களை வரிசையாய்ச் சொன்னாள்.

மார்க்கெட்டில் வண்ணப் பூக்கள் குவியல் குவியலாய்க் காணக் கிடைப்பதுபோல் சிரிப்புப் பூக்களை என் வீடெங்கும் இறைத்தாள்.

கிறிஸ்துமஸ் திருநாளன்று எங்கள் வீட்டு கூரைச் சுவர்கள் கதவு மற்றும் ஜன்னல்களை வெகு நேர்த்தியாய் அலங்கரிக்கும் விதவிதமான தோரணங்கள் போல அச்சிறுமியின் கொஞ்ச மொழிகள் வீட்டின் ஒவ்வொரு அணுவிலும் படிந்து காற்றில் ஓய்ந்தபடியே ஊஞ்சலாடிக் கொண்டிருந்தன.

“அது என்ன சத்தம் ஆண்டி?” பக்கத்து ஃபிளாட்டிலிருந்து கோபத்துடன் கதவை மோதுவது போன்ற வினோத ஒலி கேட்டு இரப்பைகள் உயரக் கேட்டாள்.

“அதுவா... பக்கத்து வீட்டுக்காரங்கள் அவங்களோட நாயை உள்ளே வைத்துப் பூட்டிவிட்டு வெளியே போவாங்க. அவங்க திரும்பிவரும் வரை அது இப்படித்தான் செய்திட்டிருக்கும் பாவம். நாயா இப்படின்னு ஆச்சரியமா இருக்கில்ல? மனிதர்களைப்போல் முன்னங்கால்களால் கதவைத் தட்டிட்டே இருக்கும்...”

பாவம் ஆண்டி... அனிமல்ஸை எதுக்கு இப்படிக்கஷ்டப்படுத்தணும்?

என்ன பதில் சொல்வதெனத் தெரியவில்லை எனக்கு.

அனிமல்ஸைக் கஷ்டப்படுத்தறதை என்னால் தாங்கிக்கவே முடியாது. ஒரு தடவை என்னாச்சு தெரியுமா ஆண்டி? ஸ்கூல்லிருந்து ஆட்டோவில் வந்திட்டிருந்தனா... டிரைவர் அங்கிள் எல்லோரையும் அவங்கவங்க வீடில் இறக்கிவைப்பறமா கடைசியாத்தான் நான் இறங்குவேன். இன்னும் அஞ்சே நிமிஷத்துல எங்க வீடு வந்துடும். சந்திரிவந்து திரும்பறப்ப ஒரு பன்றிக்குட்டி எங்க ஆட்டோ அடில விழுந்துட்டது பாவம்... கால் உடைஞ்சுட்டது ஆண்டி. ஆட்டோவை நிறுத்தச் சொன்னா டிரைவர் அங்கிள் பரவாயில்ல ‘நாம போலாம்’னு சொன்னார். நான் அவரிடம் சண்டை போட்டு அதை ஆட்டோல ஏத்தி என்மடியில் படுக்க வச்சிட்டு கர்சீஃப்பால கட்டுக்கட்டிக்கொண்டு ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனோம். டாக்டர் மருந்து போட்டுக்

கட்டினார். அப்புறம் அதை அதே சந்தில் அதனோட அம்மாகிட்ட விட்டுட்டுதான் வீட்டுக்குப் போனோம்...” கனிவார்ந்த பாவம் ததும்பிய முகத்துடன் மெழுகுவர்த்தி போல ஒளிர்ந்தாள் அக்குழந்தை.

“சரி... இன்னும் நீ வரலயேன்னு அப்ப உங்கம்மா கவலைப்படலயா?”

“அதான் டிரைவர் அங்கிள் ஃபோன்ல சொல்லிட்டாரே? வீட்டுக்கு வந்தப்புறம் அந்தப் பன்றிக்குட்டியின் ஞாபகமாகவே இருந்தது. ரொம்ப டல்லாயிட்டேன் தெரியுமா. ராத்திரி பன்னிரண்டு மணி வரை உட்கார்ந்து இதெல்லாம் டைரியில் எழுதினேன்...”

“என்னது... டைரில்லாம் கூட எழுதறயா நீ?” அவள் ஏதோ சொல்ல நினைத்தபோது இடைமறித்துக் கேட்டேன்... பெரும் வியப்புடன்.

“ஆமா ஆண்டி. தினமும் எழுதுவேன். எங்க ராகவ் மாமாதான் கத்துக் கொடுத்தார். அக்கா, தங்கை, அண்ணா, தம்பின்னு எனக்கு யாருமே இல்லையா... அதனால்தான் டைரியிடம் ஷேர் செய்துக்கறேன்..”

வெளியில் இருள் படர்ந்துகொண்டிருந்தது. எங்கள் ஃபிளாட்டில் மட்டும் இந்த மூன்றடி நிலவொளி? இருளை உள்ளே புகவிடாது வெளிச்சக்கீற்றுகளை இடைவெளியின்றி வீசியபடி...

சிறுமி பேசுவதைக் கேட்டபடி கேரட் பெரியலும் மோர்க்குழம்பும் தயாரித்து முடித்தேன். கொஞ்சமாய் பருப்பு கூட; இவையெல்லாம் இவளுக்குப் பிடித்தமானவை என தெரிந்துகொண்டு.

“சாப்பிடலாமா ஸ்ரியா?”

“இப்பவேவா... சரி.. நான் போய் நான் இங்கயே சாப்பிடறேன்னு பாட்டிகிட்ட சொல்லிட்டு வந்துடறேன்...”

“சீக்கிரம் வந்துடு...”

இரண்டே நிமிடங்களில் வாசலில் செருப்பைக் கழற்றிவிட்டு அந்த ஏழு வண்ண வானவில் உடம்பு நிறைய சிரிப்புத் தனக்குகள் பூசிக்கொண்டு உள்ளே அடி வைத்தது. குட்டிக்கட்டை விரலை உயர்த்தி இன்னிக்கு என் டின்னர் உங்கனோடுதான்... உற்சாகமாய் கூறியபடி ஓடிவந்து என்னைக் கட்டிக்கொண்டான்.

இளம் வயதில் எங்கள் வீட்டுப் பனை ஓலைக்கூரையினின்று உட்புகும் ஒளிக்கதிர்கள் மண்தரை மீது வெளிச்ச வட்டங்களாய் விழுந்து... மெல்ல மெல்ல நகர்ந்து நகர்ந்து செல்வதுபோல் இக்குழந்தை தன் ஒளிப்பாதங்களால் வீடெங்கும் சுற்றியபடி என் இதயமெங்கும் இளம் ஒளிப்பூக்களைப் பூப்பித்துக் கொண்டிருந்தாள்

ஏதோ நறுமணம் அவளிடமிருந்து என் மீது படர்ந்தது. உள்ளத்தினின்று கிளம்பி உடனிருப்பவர் உள்ளங்களையும் தன்வயப்படுத்தும் பரிமளம். கள்ளங்கபடற்ற குழந்தைகளிடம் எந்நேரமும் வெளிப்படும் அச்சகந்தம் இவளிடம் கூடுதலாய்... அதை அப்படியே உள்வாங்கிக்கொண்ட பரவசச் சிரிப்புடன் அவள் நெற்றியில் முத்தமிட்டேன்.

இருவரும் சமையலறைக்குச் சென்று உணவுப் பாத்திரங்களை எடுத்து வந்து ஹாலில் வைத்தோம்.

இளம் வயதில் எங்கள் வீட்டுப் பனை ஓலைக்கூரையினின்று உட்புகும் ஒளிக்கதிர்கள் மண்தரை மீது வெளிச்ச வட்டங்களாய் விழுந்து... மெல்ல மெல்ல நகர்ந்து நகர்ந்து செல்வதுபோல் இக்குழந்தை தன் ஒளிப்பாதங்களால் வீடெங்கும் சுற்றியபடி என் இதயமெங்கும் இளம் ஒளிப்பூக்களைப் பூப்பித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“நானைக்கு சாயங்காலம் வீட்டுக்குப் போனதும் உங்களைப் பற்றிக்கூட என் டைரியில் எழுதுவேன் ஆண்ட்டி...” பாத்திரங்களில் அவற்றுக்கான கரண்டிகளைப் போட்டாள். “ஆண்ட்டி என் டைரி பற்றி அந்த முக்கியமான விஷயத்தை இன்னும் உங்களுக்கு சொல்லயே நான்...”

“என்னம்மா அது...?” ஃபிரிஜிலிருந்து தண்ணீர் பாட்டில் எடுத்து அவளருகில் வைத்தபடி கேட்டேன்.

“எனக்குப் பிடிக்கும் விஷயங்களைப் ப்ளூ இங்க்கில் எழுதுவேன். பிடிக்காததெல்லாம் பிளாக் இங்க்கில் எழுதுவேன்..”

“அப்ப பன்றிக்குட்டி பற்றி பிளாக் இங்க்கில்தானே எழுதினே?”

“நோ நோ.. அது எனக்கு ரொம்பப் பிடிச்ச வேலையாச்சே? ஒரு தடவை மஹிமா வீட்டுக்குப் போனேன். அவங்கம்மா கொடுத்த டிபனைச் சாப்பிட்டேன். அதை பிளாக் இங்க்கால் எழுதினேன்”.

“இது என்ன ஆண்ட்டி?”

“சிக்கன். நேற்று செய்தது. மிச்சமிருந்ததை ஃபிரிஜில் வைத்திருந்ததை இப்ப எடுத்தேன்.”

“அதென்ன நீங்க நான் வெஜ் சாப்பிடுவீங்களா?” மிகுந்த ஆச்சரியத்துடன் குழப்பத்துடன் கேட்டாள்.

அவள் தட்டில் சாதம் பருப்பு கொஞ்சம் பொரியல் பரிமாறினேன்.

“ஆமாம் எதுக்குக் கேக்கறே?” என் தட்டில் சாதம், கொஞ்சம் மிளகாய் ஊறுகாய், இரண்டு சிக்கன் துண்டுகளை வைத்துக்கொண்டபடி கேட்டேன்.

“நீங்க பிராமின்ஸ் இல்லையா?” அவள் விழிகளில் எந்நேரமும் குடியிருக்கும் சிரிப்பு சொல்லிக்கொள்ளாமல் எங்கோ மாயமாகி விட்டிருந்தது.

“இல்லே...”

“சௌதரியா...?”

“இல்லே...”

“பின்ன ரெட்டியா...?”

“ஊஹும்... இல்லே..”

“அப்ப யாரு?”

“தலித்..” அச்சிறுமியிடம் என்ன சொல்வது, எப்படி சொல்வதெனப் புரியவில்லை.

“அப்படின்னா...? வேற இந்துவா?”

“இல்லே கிறிஸ்டியன்ஸ்...”

“ஹரிஜன்ஸா...? அப்படின்னா மஹிமா வீடு போலவா?”

ஆறாம் வகுப்பில் உடற்பயிற்சி ஆசிரியர் மைதானத்தில் ஓடச்சொன்னபோது ஆள்காட்டி விரலளவிலான ஒரு முள் என் உள்ளங்காலில் சுருக்கெனக் குத்திக்கொண்டு நுனி உடைந்துவிட்டது. இப்போது அதே முள். இருமடங்காகி என் இதயத்தில் சர்ரென இறங்கியது போல்... இல்லை... இறங்கியேவிட்டது.

“முதல்ல சாப்பிடு...” என் தட்டிலிருந்த சோற்றைப் பிசைந்தபடி சொன்னேன்.

“நிஜம்மா சொல்லுங்க. நீங்க ஹரிஜன்ஸா?” குழந்தையின் முகத்தின் வண்ணங்கள் அனைத்தும் மறைந்து வெளிர் சாம்பல் நிறம் படர்ந்தது.

“ஆமாம்... சரி... அதெல்லாம் எதுக்கு இப்ப? நாம் ஃபிரெண்ட்ஸ் இல்லையா...! நம்மிடையே இதெல்லாம் தேவையா?”

“உம்... எங்க டாடிக்கும் மம்மிக்கும் ஹரிஜன் ஃபிரெண்ட்ஸ் கிடையாது. எனக்குக்கூட இல்லை. எங்க வீடல யாருக்குமே அவங்க ஃபிரெண்ட்ஷிப்பே பிடிக்காது. எங்க ஃபிரெண்ட்ஸ் எல்லோருமே பிராமின்ஸ்... சௌத்ரி... ரெட்டி... வேற இந்துஸ் ... இப்படிப்பட்டவங்க மட்டும்தான்”

ஆகாயம் விளிம்பு வரை பறந்து கொண்டிருந்த வண்ணக்காற்றாடி பட்டென அறுபட்ட சத்தம் என் செவிகளைக் கிழித்தது.

“என்னை உனக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும் இல்லையாடா?” என் கைக்குள் சோற்றுப் பருக்கைகள் நசுங்கிக் கொண்டிருந்தன.

“பிடிக்கும்தான்...” வாந்தி வருவது போலிருந்து மிகுந்த சிரமத்துடன் அதை அடக்கிக் கொள்வது போலிருந்தது அவள் முகம்.

“அப்படின்னா உட்கார்... சாப்பிடலாம்?”

அவள் உட்காரவில்லை. அப்படியே என்னை கண்ணிமைக்காது பார்த்தபடி நிற்குகொண்டிருந்தாள்.

வளைந்து நெளிந்து ஊறும் புழுக்களைப் பார்ப்பது போன்ற அருவருப்பு அவள் முகத்தில் தெரிந்தது.

“பாட்டி கூப்பிடறாங்களன்னு நினைக்கிறேன்...” கபகபவென நடந்து வெளியே விட்ட செருப்பை அணிந்துகொண்டு விழுந்து விடுவாளோ எனும் வேகத்தில் ஓட்டமாய் ஓடிவிட்டாள்.

இதுவரையிலான அந்த ஒளிவட்டம் பூதக்கண்ணாடியிலிருந்து இறங்கி என் இதயத்தின் மீது அப்படியே சரிந்து விட்டது.

அறையெங்கும் உறைந்திருந்த வண்ண வண்ணப் பட்டாம்பூச்சிகள் கம்பளிப் புழுக்களாகி என் உடம்பெங்கும் ஊர்ந்து கொண்டிருந்தன.

அடையாளம்

அதுவரை
கண்டிருக்கவில்லை
யாருமே.

பருந்து பார்வையில்
பார்த்தால்
பெருநகர வெளியில்
புள்ளியாய் தெரியும்
சிறிய கட்டடம்.

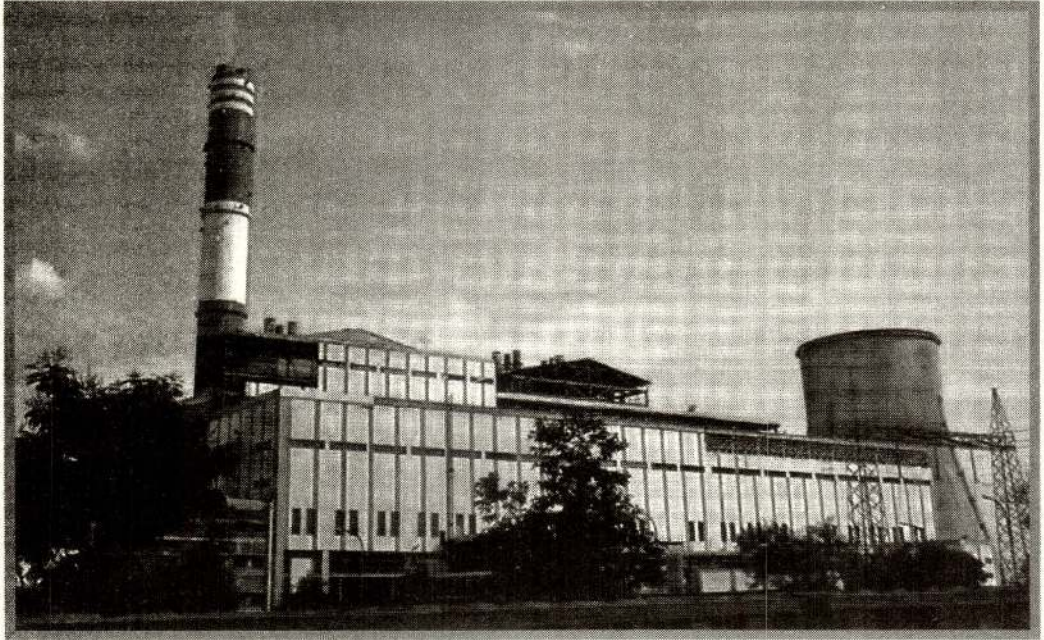
எல்லாமும்
நிகழ்ந்த பின்னே
தெருமுனையோடி
திரும்பி
துவண்டு விழுகிறது
காவல் நாய்.

வைத்தவன்
கரைந்துவிட்டான்
சன சமுத்திரத்திற்குள்.

அமைதி
உறக்கம்
யாவுமே கலைக்கப்பட்டு
நடுங்கியபடியே
கிடக்கிறது தெரு.

அப்பொழுதிலிருந்து
அடையாளம் சொன்னார்கள்
வெடிகுண்டு வெடித்த வீடு.

அனல் உலைகளின் அடிநிழலில் அரிக்கேள் விளக்குகள்

சுலியில் உள்ள செம்புச் சுரங்கங்களுள் மரிய எலேனாவும் ஒன்று. அங்குள்ள சுரங்கத் தொழிலாளிகளைச் சந்திப்பதற்காக பாப்லோ நெருடா ஒருமுறை அங்கு செல்கிறார். பலமுறை அங்கு அவர் சென்றிருந்தாலும் அதுதான் அந்த ஊருக்கான அவரது முதல் பயணம்.

தொழிலாளிகளின் அன்புப் பெரு வெள்ளத்தில் திக்கு முக்காடித்தான் போனார் அவர். அவரை நன்கு அறிந்து வைத்திருந்தனர் அவர்கள். ஒரு சந்திலிருந்து வெளிப்பட்ட ஒரு தொழிலாளி எண்ணெயும், அமிலமும், சேறும் கலந்திருந்த தனது கையை நீட்டியவாறே “உங்களை எனக்கு ஏற்கனவே தெரியும் சகோதரா. உங்களை வாசித்திருக்கிறேன்” என்கிறார். எந்தவித அசூசையும் இன்றி வாஞ்சையோடு அந்த மனிதனோடு கைகுலுக்கியவாறே மறு கையால் அவனை அணைத்துக் கொள்கிறார். அந்த அணைப்பின் கதகதப்பில் இருவரும் மட்டுமல்ல, கூட இருந்த அனைவருமே நெகிழ்ந்து போகிறார்கள்.

“நான் ஏராளமாக இலக்கியப் பரிசுகள் வாங்கியிருக்கிறேன். வண்ணத்துப் பூச்சியைப் போல் அற்ப ஆயுளைக் கொண்டவை அவை. ஆனால் நான் சம்பாத்தியம் செய்திருக்கிற பரிசு மகத்தானது. எனக்குரிய பரிசு என்னுடைய வாழ்க்கையின் சில அரிய நிமிடங்கள்தான். அதாவது லோட்பாவின் பாதாளத்திலிருந்து, நைட்ரேட் சுரங்கத்திலிருந்து அல்லது ஏதோ ஒரு செம்புச் சுரங்கத்திலிருந்து முழங்காலில் ஊர்ந்தவாறே மேலே வந்து விகாரமான முகமும், பம்பாசின் வாடையுமாக ஒவ்வொருவராக தங்களது உலோகத் தண்டு போன்ற கரங்களை நீட்டி உங்களை எங்களுக்கு முன்னரே தெரியும் சகோதரா என்று கூறும் அரிய நிமிடங்கள்” என்று பிறகொரு சமயத்தில் இதுகுறித்து நெருடா நெக்குருகி எழுதியிருக்கிறார்.

சுரங்கத் தொழிலாளிகளுடனான நெருடாவின் உறவு நாளுக்கு நாள் கூடிக் கொண்டே போனது. அவர்களைத் தனது மக்களாக நெருடாவும், அவரைத் தங்களது கவியாக அவர்களும் அங்கீகரித்துக் கொண்டாடினார்கள்.

பேசிக்கொண்டே நகர்ந்த தொழிலாளிகள் ஒரு வீட்டினுள்ளே நெருடாவை அழைத்துப் போனார்கள். மக்கள் அதில் குடியிருந்தார்கள் என்கிற ஒரே காரணத்தைத் தாண்டி அதை வீடென சொல்வதற்கு எதுவுமில்லை. அழுக்கும் இருளும் அப்பிக் கிடந்த அந்த அறையினுள் மக்கள் வாழ்ந்தார்கள் என்பதே உலக அதிசயங்களில் முதலாவது அதிசயமாகும். அந்த அறை, அமிலமும், எண்ணெயும், தண்ணீருமாக ஒரு சேற்றுக் கலவையாக இருந்தது. அந்தச் சேற்றுக் கலவையில் பலகைகள் போடப்பட்டிருந்தன. கீழே விழாமல் நடப்பதற்கே மிகுந்த கவனம் தேவைப்பட்ட அந்த இடம் நெருடாவிற்கு அதிர்ச்சியைத் தரவே, “ ஏன் இந்த வீடு இப்படி இருக்கிறது?” என்று கேட்டிருக்கிறார். அந்த வீடு மட்டுமல்ல அங்குள்ள எல்லா வீடுகளுமே அப்படித்தான் என்று வந்த பதில் அதிர்ச்சியின் உச்சத்திற்கே நெருடாவை கொண்டு போனது.

“ஏன் உலர்தளம் அமைத்துக்கொள்ளக் கூடாது?” என்ற நெருடாவின் அப்பாவித் தனமான கேள்விக்கு உலர்தரை அமைப்பதற்கான உரிமை தங்களுக்கு இல்லை என்று சொன்னார்கள். மட்டுமல்ல, இப்படி பலகை போடுகிற உரிமைக்காகக் கூட எட்டு ஆண்டுகள் தாங்கள் போராட வேண்டியிருந்தது என்றும், ஏழு தலைவர்களை பலிகொடுத்துதான் இந்த ஈர சேற்றுத் தரைகளில் பலகை போட்டு வாழ்வதற்கான உரிமை தங்களுக்குக் கிடைத்தது என்றும் அவர்கள் சொன்னபோது நெருடா அழுதானோ என்னமோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் இதை வாசிக்க நேர்ந்தபோது நான் அழுதேன்.

ஈரத் தரையில் தான் குடும்பம் நடத்த வேண்டும் என்ற நடைமுறையை மாற்றவே சுரங்கத் தொழிலாளிகள் எட்டு ஆண்டுகாலம் போராடி ஏழு தலைவர்களை இழக்கவேண்டிய நிலை. இத்தனைக்குப் பிறகும் கூட உலர்தரை அமைத்துக் கொள்ளும் அனுமதியைத் தராத

அந்த சமூகத்தை எந்த மொழியில் எப்படி சப்பிப்பது என்று கொதித்துக் குழம்பிப் போயிருந்தேன்.

எந்த வேலையினும் சுரங்கத் தொழில் ஆபத்தானது என்பது என் கணிப்பு. எந்த நிமிடமும் மண் சரிந்தோ, பேய்மழை நீரில் மூழ்கியோ மரணிக்கும் ஆபத்து இங்கு அதிகம். தோல் வியாதி உள்ளிட்ட நோய்களின் தாக்குதலுக்கு அடிக்கடி இரையாகும் இத்தகைய தொழிலாளர்களைச் சுரண்டுவது என்பது ஈனத்தனமான கொடுமை.

இதை AITUC அமைப்பின் தமிழ் மாநிலப் பொதுச்செயலாளர் தோழர் மூர்த்தி அவர்களிடம் நெய்வேலிப் பிரச்சினை பற்றி பேசிக் கொண்டிருந்தபோது, நெய்வேலி விக்னைட் கார்ப்பரேஷன் ஒப்பந்தத் தொழிலாளர்களது துயரம் இதற்கு கொஞ்சமும் குறையாதது என்றார்.

நெய்வேலி ஒப்பந்தத் தொழிலாளர்கள் தினமும் 370 ரூபாய் தினக்கூலி அடிப்படையில் பணியாற்றி வருகிறார்கள். அந்தக் கூலியை உயர்த்த வேண்டும் என்பதற்காகவும், ஊழியர்களைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நிரந்தரப்படுத்த வேண்டும் என்பதற்காகவும் போராடி வருகிறார்கள். பேச்சுவார்த்தையில் 370 ரூபாய் என்பதிலிருந்து 480 ரூபாய் என்கிற அளவிற்கு கூலி உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது.

இப்படியான பொதுப் புரிதலுக்கு அப்பால் அவர்களது வேறெந்த வலியும் நமக்குத் தெரிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. ஏதோ 110 ரூபாய் அளவிற்கு உயர்வு ஏற்பட்டதாக பாய்ச்சப்பட்ட ஊடக வெளிச்சத்தில் அந்த 110 ரூபாய் உயர்வு என்பது இப்போது 55 ரூபாயும் அடுத்த ஆண்டு 55 ரூபாயும்தான் என்கிற உண்மையின் வெளிச்சம் மங்கிப் போனது.

ஒப்பந்தத் தொழிலாளி என்பவர் யார்?

இந்தக் கேள்விக்கு பதில் சொல்ல நாம் சிரமப்படத் தேவையே இல்லை. வங்கியில்,

ஏழு தலைவர்களை பலிகொடுத்துதான் இந்த ஈர சேற்றுத் தரைகளில் பலகை போட்டு வாழ்வதற்கான உரிமை தங்களுக்குக் கிடைத்தது என்றும் அவர்கள் சொன்னபோது நெருடா அழுதானோ என்னமோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் இதை வாசிக்க நேர்ந்தபோது நான் அழுதேன்.

தோல் பிளாசாக்களில், ஆலைகளில், நிறுவனங்களில், தொழிற்சாலைகளில் என்று எல்லா இடங்களிலும் இன்று ஒப்பந்தத் தொழிலாளிகள் நிறைந்து கிடக்கிறார்கள். இவர்கள் வேலை பார்க்கும் தளத்தின் நிரந்தரத் தொழிலாளிகள் என்ன வேலை செய்கிறார்களோ அதே வேலையைத்தான் செய்வார்கள். இன்னும் சொல்லப் போனால் பல இடங்களில் நிரந்தர ஊழியர்களைவிட அதிக நேரம் உழைப்பார்கள். ஆனால் நிரந்தரத் தொழிலாளி வாங்கும் ஊதியத்தில் கால் பங்கிற்கும் குறைவான சம்பளத்தையே வாங்குவார்கள். பணிப் பாதுகாப்பென்பது இவர்களுக்கு அறவே கிடையாது. ஒரே தொழிற்சாலை, ஒரே வேலை. ஆனால் இரு ஊழியர்களுக்கு இரு விதமான ஊதியம்.

இது எப்படி?

வேலை ஒன்றுதான். நிறுவனமோ, வங்கியோ, தொழிற்சாலையோ இடமும் ஒன்றுதான். இது கடந்து ஒரு நுணுக்கமான அமைப்பு ஒரே இடத்தில் ஒரே வேலையைப் பார்க்கும் தொழிலாளிகளிடையே மலைக்கும் துகளுக்குமான வேறுபாட்டைக் கொண்டு வருகிறது.

இருவர் செய்யும் வேலையும் ஒரே முதலாளியினுடையதுதான். ஆனால் இருவருக்கும் அவரே முதலாளியல்ல. நிரந்தரத் தொழிலாளி அவரது ஊழியர். ஒப்பந்தத் தொழிலாளி அவரது வேலையைச் செய்து தரும் இன்னொரு முதலாளியின் ஊழியர். தலை சுற்றும் தான். ஆனாலும் அதுதான் உண்மை.

உதாரணமாக, ஒரு நிறுவனம் சுரங்கம் அமைத்து நிலக்கரி எடுக்கிறது என்று வைத்துக்கொள்வோம். 10,000 தொழிலாளிகள் தேவைப்படுகிறார்கள் என்று வைத்துக்கொள்வோம். 1,000 தொழிலாளிகளை அந்த நிறுவனம் நேரடியாக வேலைக்கு அமர்த்தும். மீதமிருக்கும் 9,000 ஊழியர்களைத் தரகர்கள் மூலம் நியமிக்கும்.

நிரந்தரத் தொழிலாளிக்கு 25,000 ரூபாய் சம்பளம் தருகிறது என்று வைத்துக் கொள்வோம். மிச்சம் உள்ள ஊழியர்களை தரகர்கள் மூலம் நியமிக்கும். அந்தத் தரகர்களிடம் ஒரு ஊழியருக்கு 10,000 ரூபாய் என்கிற அளவில் ஊதியத்தைக் கணக்கிட்டு கொடுத்துவிடும். இந்த ரூபாய்க் கணக்கு தோராயமானதுதான். 25,000 ரூபாய் அவர்களுக்கு என்றால் இவர்களுக்கு

இவ்வளவு குறைவாகப் போகும் என்பதைச் சொல்லவே இது என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

இப்போது அந்தத் தரகர்கள் வாங்கிய 10,000 ரூபாயில் 5,000 ரூபாயை தாங்கள் வைத்துக்கொண்டு மீதமிருக்கிற 5,000 ரூபாயை தொழிலாளிக்கு வழங்குவார்கள். இது இன்னும் குறைவதற்கும், சில நேரம் கூடுவதற்கும் வாய்ப்பு உண்டு. இந்தத் தொழிலாளிகளைக் கொத்தடிமைகள் என்று சொல்லிவிட முடியாது என்றாலும் அப்படிச் சொல்லாமல் இருக்கவும் முடியாது. நிரந்தரத் தொழிலாளர்களுக்கு இருக்கும் எந்த உரிமையும் சலுகைகளும் இவர்களுக்கு இருக்காது.

இதே வித்தையைத்தான் நெய்வேலி லிக்னைட் கார்ப்பரேஷனும் செய்தது. போனஸ் இல்லை என்றது. ஊழியர்களின் பணிக்கு உத்திரவாதம் இல்லை என்றது. மருத்துவ சிகிச்சைக்கான நிரந்தரத் தொழிலாளர்களுக்குண்டான சலுகை இவர்களுக்கு இல்லை என்றது.

இவ்வளவு ஏன்? நிரந்தரத் தொழிலாளிக்கு ஒரு சாப்பாடு, ஒப்பந்தத் தொழிலாளிக்கு ஒரு சாப்பாடு என்று கேண்டினில் போட்டது. நெய்வேலி சுரங்கத் தொழிலாளிகளின் வலியை இந்த அளவிற்கு மட்டுமே உணர்ந்திருந்த எனக்கு இதுவே, என்னைத் தூங்கவிடாமல் குத்திக் குடைவதற்குப் போதுமானதாக இருந்தது.

ஆனால், தோழர் மூர்த்தியோடான அந்த அலைபேசி உரையாடல் இவர்களுக்கிழைக்கப் பட்டுள்ள கொடூரமான அநீதி ஒன்றினை எனக்குச் சொன்னது. மரிய எலேனா சுரங்கத் தொழிலாளிகளுக்கு நேர்ந்த கொடுமையைவிட இது கொடூரமானதாய் இருக்கிறது.

நெய்வேலி சுரங்கத்தில் வேலைபார்க்கும் ஒப்பந்தத் தொழிலாளிகளுக்கு குடிசையோ ஆஸ்பெஸ்டால் கூரையோ வீடுமாதிரி ஒன்றை அமைத்துக்கொள்ள நிர்வாகம் இடம் கொடுத்திருக்கிறது. தொழிலாளிகளும் வீடுமாதிரி ஏதோ கட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நல்லதுதானே? இதில் என்ன குறை இருக்கிறது? வசிப்பதற்கு கட்டிக்கொள்ள இடம் கொடுத்தது குற்றமா? இப்படி அடுக்கடுக்காய் கேள்விகள் வரக்கூடும் தான்.

உலகத்திற்கே மின்சாரம் வழங்கக் கூடிய நிறுவனத்தில் பணியாற்றக் கூடிய தொழிலாளிகளின் வீடுகளில் அரிக்கேன் விளக்கென்றால் எங்கு போய் முட்டிக் கொள்வது? நம் மண்ணில் நிலைமை இப்படி இருக்க, ஆஸ்திரேலியாவில் நிலக்கரிச் சுரங்கங்கள் நட்டத்தில் இயங்குவதைப் பார்த்து நமது பிரதமர் சரிவிலிருந்து அவற்றை மீட்டெடுத்து சீராக்க நட்புக் கரம் நீட்டுவதாக செய்திகள் வந்துள்ளன.

இடம் கொடுத்ததெல்லாம் சரிதான். ஆனால் அதற்குள் கிடக்கும் ஒரு நிபந்தனைதான் கொடுமானது. அந்தத் தொழிலாளிகள் கட்டியிருக்கும் குடிசைகளுக்கு மின் இணைப்பு உரிமை மறுக்கப்பட்டுள்ளது. மின் இணைப்பு பெற்றுவிட்டால் ரசீது அவர்கள் பெயரில் வந்துவிடும். பிறகு அந்த ரசீதுகளைப் பயன்படுத்தி தொழிலாளிகள் இடத்தை தங்களுடையது என்று உரிமை கோரிவிடுவார்களோ என்ற அச்சம்.

உலகத்திற்கே மின்சாரம் வழங்கக் கூடிய நிறுவனத்தில் பணியாற்றக் கூடிய தொழிலாளிகளின் வீடுகளில் அரிக்கேன் விளக்கென்றால் எங்கு போய் முட்டிக் கொள்வது? நம் மண்ணில் நிலைமை இப்படி இருக்க, ஆஸ்திரேலியாவில் நிலக்கரிச் சுரங்கங்கள் நட்டத்தில் இயங்குவதைப் பார்த்து நமது பிரதமர் சரிவிலிருந்து அவற்றை மீட்டெடுத்து சீராக்க நட்புக் கரம் நீட்டுவதாக செய்திகள் வந்துள்ளன.

ஆஸ்திரேலியாவில் குயின்லேண்ட் என்ற இடத்தில் உள்ள ஒரு நிலக்கரிச் சுரங்கமானது மிக மோசமான அளவு நட்டத்தைச் சந்தித்ததால் ஏறத்தாழ 4,000 ஊழியர்கள் வேலை இழக்கும் அபாயம் ஏற்பட்டுள்ளது. அந்தச் சரிவிலிருந்து தொழிலை மீண்டெழுச் செய்வதற்காக குயின்லேண்டில் கௌதம் அதானி அவர்களுக்குச் சுரங்கம் அமைக்கும் உரிமையை ஆஸ்திரேலிய அரசு தந்துள்ளது. இது மட்டுமல்ல. நிலக்கரிச் சுரங்கம் அமையும் இடத்திலிருந்து ஏறத்தாழ 400 கிலோமீட்டர் நீளத்திற்கு சாலை அமைக்கும் உரிமையையும் அதானி அவர்களுக்கே ஆஸ்திரேலிய அரசாங்கம் அளித்திருக்கிறது.

இதற்கு ஒரு பில்லியன் அமெரிக்க டாலர் அளவிற்கான தொகையைப் பாரத ஸ்டேட் வங்கி அதானி அவர்களுக்கு கடனாக வழங்க முன் வந்துள்ளது. இந்தக் காரியங்கள் அனைத்திலும் பாரதப் பிரதமர் மோடி அவர்களின் உதவி வெளிப்படையாகவே இருப்பதாக பத்திரிகைகள் சொல்கின்றன. இது உண்மை எனும் பட்சத்தில் நமக்கு இயல்பாகவே மோடியிடம் சில கேள்விகள் கேட்கத் தோன்றுகிறது.

1) உள்ளூர் சுரங்கங்களில் இவ்வளவு பிரச்சினைகள் இருக்கும்போது ஆஸ்திரேலியா மண்ணின் சுரங்கத் தொழில் சரிவை சரிக்கட்டத் துடிப்பது ஏன்?

2) தங்களது தேர்தல் பயணச் செலவுகளை திரு அதானிதான் கவனித்துக்கொண்டார் என்ற குற்றச்சாட்டு இதன்மூலம் உறுதிப் படுத்தப்படுகிறதா?

3) பாரத ஸ்டேட் வங்கிதான் இந்த கடனைத் தருகிறது என்பது உண்மையெனில், அவ்வளவு பெரிய கடனை ஒரே நாளில் எப்படி அனுமதித்தது?

4) ஆஸ்திரேலியாவில் நிலக்கரிச் சுரங்கத் தொழில் அவ்வளவு லாபகரமானது அல்ல என்று ஊடகங்கள் சொல்லும் செய்தி உண்மை எனில், அதானிக்கு நட்டம் ஏற்பட்டால் வங்கிக் கடனைத் திரும்பிச் செலுத்துவது யார்?

ஏன் இத்தனை கேள்விகள் கேட்கிறேன் தெரியுமா மாண்புமிகு பிரதமர் மோடி அவர்களே! அதானிக்குக் கொடுத்துள்ள கடன்தொகையில் என்னுடைய பணமும் இருக்கிறது.

காக்கைச் சிறகினிலே
டிசம்பர் 2014

அமெரிக்க மாநிலங்களில் தமிழ் மொழிக்கு அங்கீகாரம்

ஆசியாவின் மூத்த செம்மொழியான தமிழ்மொழி 2000 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக, மாற்றங்களற்ற இலக்கணத்துடன் பயன்பாட்டில் உள்ள ஒரே மொழி என்பதனை உலக வல்லரசான அமெரிக்காவும் உணர்ந்து போற்றும் என்ற நம்பிக்கை பிறந்துள்ளது. பல்வேறு நாட்டு இனங்களையும் மொழிகளையும் பேசும் புலம் பெயர்ந்த மக்களைப் பிரதானமாகக் கொண்டு, அனைத்துப் பண்பாடுகளையும் மொழிகளையும் சமமாக மதிக்கும் அமெரிக்க நாடும் தமிழின் உயர்வையும், பெருமையையும் உணரத் துவங்கியுள்ளது.

அமெரிக்கத் தமிழ் கல்விக்கழகம் (அ.த.க.) என்கிற இலாபநோக்கமற்ற வரிவிலக்கு பெற்ற கல்வி அமைப்பு 4 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தோற்றுவிக்கப்பட்டது. முதற்கட்டமாக ஒருங்கிணைந்த பாடத்திட்டத்தை அறிமுகப் படுத்தித் தற்பொழுது 62 பள்ளிகள் அவற்றைப் பயன்படுத்துகின்றன. அமெரிக்க நாட்டில் மட்டுமல்லாது இங்கிலாந்து ஆஸ்திரேலியா நாட்டில் நடைபெறும் பள்ளிகளும் இவற்றில் அடங்கும்.

இணைய முகவரி: www.amtaac.org

இதுவரை 8 நிலைகள் உருவாக்கப்பட்டு 3500க்கும் மேற்பட்ட மாணாக்கர்கள் தமிழ் பயில்கின்றனர். அனைத்துத் தமிழ்ப் பள்ளிகளுக்கும் மாணாக்கருக்கும் பயன்படும் வகையில் கல்வி மேலாண்மைக்கான பொதுவான மென்பொருள்களை நிறுவி உதவி புரிகிறது. அத்துடன் மின்கற்றலுக்கான பாடங்களையும் உருவாக்கி வருகிறது அ.த.க. இவற்றின் மூலம் வகுப்பறை பயிலுதலைக் கடந்து மேல்நிலை மாணாக்கர்

பழகுத் தமிழுக்கான இலக்கணமும், அறிமுக நிலை மாணாக்கர் ஊடாட்டு மென்பொருள் வழியே அடிப்படை தமிழ் எழுத்துக்களையும், சொற்களையும் பயில் முடியும்.

அமெரிக்கத் தமிழ்ப் பள்ளிகள் அனைத்தும் வாரயிறுதியில், முழுதும் தன்னார்வத் தொண்டர்களால் இலாப நோக்கமற்று நடத்தப்படுபவை. தம்பிள்ளைகள் அமெரிக்க மண்ணில் வாழ்ந்தாலும், அவர்கள் தமிழ் படிக்க வேண்டுமென விழையும் பெற்றோர்கள் செலுத்தும் கட்டணங்களை மட்டுமே முதலாகக் கொண்டு நடைபெறும் பள்ளிகள் தான் அனைத்துமே. பயிற்றுவிக்கும் ஆசிரியர் யாவரும் ஊதியம் எதுவுமின்றி ஒவ்வொரு வாரமும் தங்களின் பொன்னான நேரத்தைச் செலவிட்டுப் பணியாற்றும் தன்னார்வத் தமிழ் பெற்றோர்கள் தாம். எந்த அரசாங்கங்களும் (இந்திய/தமிழக) இவற்றுக்கு நிதியுதவியோ, இடமோ, பொருளோ வழங்குவதில்லை.

அமெரிக்க நாட்டில் இலாப நோக்கமற்ற அமைப்புகளுக்கு வழங்கப்படும் சலுகையாக வகுப்பறை வசதிகள் சற்றுக் குறைந்த கட்டணத்தில் வாடகைக்கு கிடைக்கின்றன. தன்னார்வச் சேவைகளால் இயங்கும் தமிழ்ப் பள்ளிகளின் செலவினங்களில் பெரும்பகுதி வகுப்பறை வாடகைக்கே செலவாகிறது.

இந்தச் சூழ்நிலையிலும் தமிழ்க் கல்வியைத் தரத்துடன் வழங்குவதன் மூலமே அமெரிக்கத் தமிழ் மாணாக்கர் மற்ற மொழிகளைப் போலத் தமிழையும் ஒரே தரத்தில் மதிப்பர் எனும் குறிக்கோளுடன் இயங்கி வருபவை இப்பள்ளிகள்.

பெற்றோரின் விருப்பத்திற்காகத் தொடக்கப் பள்ளியில் (நான்கு / ஐந்தாம் வகுப்பு வரை) படிக்கும் மாணாக்கரே பெரும்பான்மையாக வாரக்கடைசியில்

நடைபெறும் தமிழ்ப் பள்ளிகளில் பயில்கின்றனர். நடுநிலை/மேல்நிலை பள்ளி மாணாக்கரின் முதன்மை கல்வி சார்ந்த வகுப்புகளும் அதனை ஒட்டிய வீட்டுப்பாடங்களும் தினசரிச் சமையாகிப் போவதால் அவர்களுக்கு வாரநாட்களில் மிகக்குறைந்த நேரமே கிடைக்கிறது. வாரக் கடைசி நாட்களில் இவர்கள் விளையாட்டு, மற்ற பயிற்சிகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறார்கள்.

இந்த ஆளுமையிலிருந்து மாணாக்கரை மீட்டுத் தமிழ்மொழி கற்பதிலும் அவர்களுக்குப் பயன் உள்ளது என்பதைப், பெற்றோரின் வற்புறுத்தலின்றி அவர்களாகவே உணர, தமிழ்ப் பள்ளிகளுக்கு உயரிய கல்வி நிறுவனம் எனும் அங்கீகாரம் ஒரு மாபெரும் தேவை.

தமிழ்ப் பள்ளிக்கான அங்கீகாரம் என்பது அமெரிக்க மண்ணில் நடக்கும் பள்ளிகளுக்கு இணையான தரத்துடன் நடைபெறும் கல்வி நிறுவனம் என்பதற்கான சான்று. இந்த அங்கீகாரத்தினைப் பெறுவது எளிதல்ல. கல்வித்துறையில் பணியாற்றி அனுபவமில்லாத தன்னார்வலர்களால் நடத்தப்படும் பள்ளிகள், உயர்தரக்கல்வி நிறுவனத்துக்கான அங்கீகாரம் பெற முயல்வது ஒரு மலைப்பான விடயம்.

அமெரிக்கத் தமிழ் கல்விக்கழகம் ஒருங்கிணைந்த பாடத்திட்டத்தினை வடிவமைத்து, உருவாக்கி, அவற்றைத் தொடர்ந்து ஒவ்வொரு ஆண்டும் மெருகேற்றும் பணியினைச் செய்து வருகிறது. மட்டுமல்லாமல், பள்ளி நிர்வாகம், மின்கற்றல் போன்ற கட்டுமானப் பணிகளை அனைத்துப் பள்ளிகளுக்கும் பயன்பெறும் வண்ணம் செயல்படுத்துகிறது. இருப்பினும், இதனைக் கடந்து பரந்து விரிந்த அமெரிக்க நாட்டில், மாநில/மாவட்ட அளவில் நடைபெறும் பள்ளிகளை நிர்வகிப்பது அந்தந்தப் பகுதி தமிழ்க்கல்வி

அங்கீகாரம் பெற்ற பள்ளிகளின் வாயிலாகத் தமிழ் கற்கும் மாணாக்கரின் எண்ணிக்கை மிக அதிக அளவில் அதிகரிப்பதற்கு வாய்ப்புகள் ஏற்படும். இது ஒரு முதல் படி. தமிழர் அடர்த்தியாக வாழும் ஊர்களில் முழு நேரப் பொதுப் பள்ளிகளிலேயே தமிழ் மொழியைப் பயிற்றுவிக்கும் வாய்ப்பாக இது அமையக்கூடும்.

அமைப்புகளும் தமிழ்ச் சங்கங்களும்தான். மாணாக்கரைச் சேர்ப்பது, ஆசிரியர்களை இனம் கண்டு நியமிப்பது, வகுப்பறைகளை வாடகைக்குப் பதிவு செய்வது பின்னர் தலையாயக் கடமையான தமிழ் மொழியைச் சீரிய முறையில் அடுத்த தலைமுறைக்குக் கற்பிப்பது போன்ற நடைமுறைப் பணிகள் வட்டாரத் தமிழ்ப் பள்ளி அமைப்புகளையே சாரும்.

இப்படி பல்வேறு சூழல்களில், அனைத்தையும் ஒருங்கிணைத்து நடைபெறும் அமெரிக்கத் தமிழ் பள்ளிகளின் அமைப்பு முறை தமிழ் நாடு, சிங்கப்பூர், மலேயா, ஈழம் போன்ற நாடுகளில் 12 ஆண்டுகள் தமிழ் கற்கும் முறையைக் காட்டிலும் முற்றிலும் வேறுபட்டது. அமெரிக்காவில் இரண்டாவது மொழியாகவே தமிழ் மொழியைக் கற்கிறார்கள். அமெரிக்க நாட்டுக் கல்வி முறைப்படி குறைந்த பட்சம் மேல் நிலைப் பள்ளியில் (9 முதல் 12 வரை) நான்கு ஆண்டுகள் ஆங்கிலமன்றி வேறொரு

மொழியை மாணாக்கர் கட்டாயமாகப் பயில வேண்டும். இதற்காக 4 மொழி மதிப்பீட்டு புள்ளிகளை (language credits) மாணாக்கர் பெற முடியும். இதனால் கல்லூரியில்/பல்கலைக்கழகத்தில் இளங்கலையில் சேருவதற்குத் தேவையான கூடுதல் புள்ளிகள் கிடைப்பதுடன், கட்டணமும் வெகுவாகக் குறைகிறது.

பள்ளி ஆண்டு முழுவதும் ஒவ்வொரு வாரமும் 2 முதல் 4 மணி நேரம் செலவழித்துத் தமிழ் கற்கும் மாணாக்கருக்கு மற்ற மொழிகளைப் போல மதிப்பீட்டு புள்ளிகளைப் பெற்றுத் தந்தால் மட்டுமே அவர்கள் உந்துதலுடன் தமிழ் கற்பாள் என்ற நிலை உருவானது. இதனை மனதில்கொண்டு தமிழ் மொழி கற்பதற்கான தேவையையும் பூர்த்தி செய்வதுதான் தமிழ்ப் பள்ளிகளுக்கான அங்கீகாரம் (Accreditation).

மொழி மதிப்பீட்டு புள்ளிகளுக்காக ஸ்பானிஷ், ஜெர்மன், ஃப்ரெஞ்ச், ஏன்

அங்கீகாரம் வழங்கிய அட்வான்செட்:

அட்வான்செட் (AdvancEd www.advanc-ed.org) எனும் இந்நிறுவனம் கல்வி நிலையங்களின் ஆற்றலைப் பல பரிமாணங்களில் ஆய்வு செய்து தரச் சான்றிதழ் வழங்கும் உலகளாவிய நிறுவனம். இதுவரையில் இந்நிறுவனம் உலகம் முழுதும், ஏறக்குறைய 20 மில்லியன் மாணாக்கர் பயிலும், 32,000 கல்வி நிலையங்களுக்கு அங்கீகாரம் வழங்கி இருக்கிறது. அமெரிக்க நாட்டின் 50 மாநிலங்களிலும் ஏற்கத்தக்க கல்வி மதிப்பீட்டு நிறுவனம் அட்வான்செட் ஒன்று தான். அட்வான்செட் வரையறுக்கும் பள்ளி மதிப்பீடுகளைத் மீறியதொரு தரம் இன்று வரை எதுவுமில்லை என்று சொல்லலாம். மினசோட்டா, மிசெளரி, ஹூஸ்டன் டெக்சாஸ் ஆகிய 3 தமிழ்ப் பள்ளிகளும் அரசு நடத்தும் பொதுப்பள்ளிகள் பெற்ற சராசரிப் புள்ளிகளை விட, அதிகப் புள்ளிகள் பெற்று சீர்தகு தரத்துடன் நடப்பதாக, அட்வான்செட் தனது இறுதி அறிக்கையில் குறிப்பிட்டுள்ளது.

அரசாங்கம் பல மில்லியன் டாலர்கள் செலவழித்து முழுதுமாக ஏற்று நடத்தும் பொதுப் பள்ளிகள் பல அட்வான்செட் வரையறுக்கும் அடிப்படைத் தரத்தைக் கூடத் தாண்டாது என்பதும், தரமான அரசாங்கப் பள்ளிகளின் சராசரி தரக் கட்டுப்பாட்டு புள்ளிகளைக் காட்டிலும் கூடுதலாகப் பெற்று இம்மூன்று தமிழ்ப் பள்ளிகளும் அங்கீகாரத்தை ஈன்றெடுத்திருக்கின்றது என்பது சாலச்சிறப்பு. அட்வான்செட் நிறுவனத்தைச் சார்ந்த வெவ்வேறு தனி நபர்கள் அடங்கிய மூன்று குழுக்கள் மினசோட்டா, மிசெளரி, ஹூஸ்டன் டெக்சாஸ் இம்மூன்று பள்ளிகளையும் ஆய்வு செய்தன. இருப்பினும் ஆய்வின் முடிவுரையாக அவர்கள் குறிப்பிட்டது ஒரே கருத்துதான் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. "எங்களின் 30 ஆண்டு கல்வித்துறை அனுபவத்தில் இத்தமிழ்ப் பள்ளி அமைப்புகள் போன்றதொரு தன்னார்வ கல்வி நிறுவனத்தைக் கண்டதில்லை. பயிற்றுவித்தல் என்பது இத்தன்னார்வலர்களுக்கு முதன்மைப் பணியாக இல்லாவிடிலும் தரமான கல்வி மற்றும் கல்வி நிறுவனத்துக்கான அத்தனை தேவைகளையும்/பணிகளையும் இவர்கள் திறம்படச் செய்வது கண்டு வியக்கிறோம். அத்துடன் தமிழ் மொழியின் மேல் கொண்டிருக்கும் பற்றை பள்ளி நிர்வாகக் குழு, ஆசிரியர், பெற்றோர் மற்றும் மாணாக்கர் உட்பட அனைவரின் கண்களிலும் நாங்கள் காண முடிந்தது" என்றார்கள்.

ஜப்பானிய, சீன மொழிகளைப் பயிலும் தமிழ் மாணாக்கர் அமெரிக்க நாடு முழுவதும் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் அனைவரும் மற்ற மொழிகளுக்கு மாற்றாக அல்லது கூடுதலாகத் தமிழ் மொழியைப் பயிர்வது அவர்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய 4 மதிப்பீட்டு புள்ளிகளைப் பெற்றுத் தரும்.

அங்கீகாரம் பெற்ற பள்ளிகளின் வாயிலாகத் தமிழ் கற்கும் மாணாக்கரின் எண்ணிக்கை மிக அதிக அளவில் அதிகரிப்பதற்கு வாய்ப்புகள் ஏற்படும். இது ஒரு முதல் படி. தமிழர் அடர்த்தியாக வாழும் ஊர்களில் முழு நேரப் பொதுப் பள்ளிகளிலேயே தமிழ் மொழியைப் பயிற்றுவிக்கும் வாய்ப்பாக இது அமையக் கூடும்.

தமிழ்ப் பள்ளிகளுக்கு அங்கீகாரம் பெறுவது என்பதைத் தலையாயக் கடமையாகக் கொண்டு அ.த.க. கடந்த 3 ஆண்டுகளாகப் பணியாற்றி வந்ததன் பயனாகத் தற்பொழுது 3 மாநிலங்களில் அங்கீகாரம் கிடைத்துள்ளது.

மினசோட்டா, மிசௌரி-டெக்சஸ் (ஹூஸ்டன் நகரப் பள்ளி) பள்ளிகள் இந்த மாபெரும் அங்கீகார முத்திரையை ஈண்டெடுத்திருக்கிறார்கள். ஹூஸ்டன் பள்ளி முதலில் ஜூன் 2014ல் இந்த அங்கீகாரத்தைப் பெற்றது அதனைத் தொடர்ந்து மினசோட்டா/மிசௌரி மாநிலப் பள்ளிகள் அக்டோபர் 2014ல் இந்த மைல்கல்லைத் எட்டியிருக்கிறார்கள்.

இம்மூன்று பள்ளிகளின் அங்கீகாரம் ஒரு தொடக்கம் தான். இது காட்டுத்தீ போல மற்ற மாநிலங்களுக்கும் பரவும். சிங்கப்பூர், மலேயா நாடுகளுக்குக் குடிபுகுந்த தமிழர் எப்படித் தமிழை அந்நாட்டில் தழைத்தோங்கச் செய்தார்களோ அதைப் போலத் தற்போதைய அமெரிக்கத் தமிழ்த் தலைமுறையினர் அமெரிக்க நாட்டில் வாழும் அடுத்த தலைமுறையினருக்கும் அதனைக் கடந்தும் எடுத்துச் செல்வார்கள் என்ற நம்பிக்கையுள்ளது. ●

கட்டுரையாளர்:

தலைவர்,

அமெரிக்கத் தமிழ்க் கல்விக்கழகம்

அப்பாவின் கூலிக் காசுகள்

என் உழைப்பை பேரம்பேசி
சொற்பக்கூலி எடுத்துக்கொள்கிறது
தனியார் நிறுவனம்
கூட்டு முதலாளிகளின்
கட்டளைப்பொய்களை
படித்த பட்டத்தோடு தலைசாய்த்து
ஏற்கிறேன்
அசலைவிட மூன்று மடங்கு லாபத்தின்
பொருள்களை
உடல்வலிக்க பாரமேற்றிக் கொள்ளும்போது
வீட்டின் செவலையின் நினைவு வந்தது.

மணிக்கொருமுறை லாபப் பட்டியலை
அலைபேசியில் தொடர்புகொண்டு உழைப்பு
நேர்மையை
நிருபிக்க வேண்டும்.
வாடிக்கையாளர்களை சிவந்த
வறுமைக்கோட்டு
புன்னகையில் கவர்ந்துகொண்டு
வெயில் பொழுதுகளை ஒவ்வொரு நாளும்
கடக்கிறேன்.

சூத்திரக் கணிதங்களில் வசித்து சுருக்கி
மதிப்பிட்டு சொற்பக் கூலியை தந்து
“உன் உழைப்பால் லாபத்தின் இலக்கு
எட்டவில்லை” என்று
வெளியேற்றிவிடுகிறது சுரண்டல் நிறுவனம்

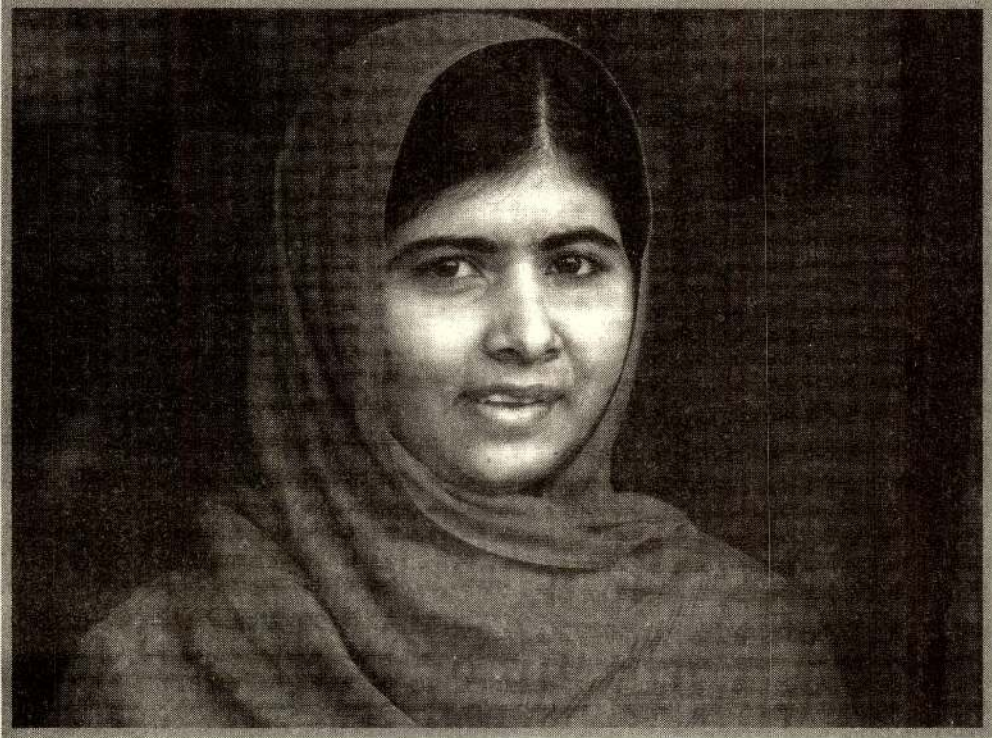
இன்னும் பல பட்டதாரிகள்
உருவாகிக் கொண்டே இருக்கின்றார்கள்
அந்நிறுவனத்தில் பணிபுரிவதற்காக

அப்பாவின் கூலிக் காசில்

மகன் வாங்கியப் பட்டம்

செல்லாக் காசுகிப் போனது.

மலாலாவின் இரண்டு கனவுகள்

பொதுவாக “கீரியும் பாம்பும் பரம எதிரிகள். இவை இரண்டையும் ஒரே அணியில் வைப்பது சாணக்கியம்”. ஆம், நார்வே நாடாளுமன்றம் அந்தச் சாணக்கியத்தை நிகழ்த்தியிருக்கிறது. இந்தியாவும் பாகிஸ்தானும் காஷ்மீர் எல்லையில் துப்பாக்கிச் சண்டை நடத்தி அமைதியைத் தொலைத்துக்கொண்டிருக்க, 2014 ஆம் ஆண்டுக்குரிய உலக அமைதிக்கான நோபல் பரிசை இந்தியர் ‘கைலாஷ் சத்யார்த்தி’க்கும் பாகிஸ்தான் சிறுமி ‘மலாலா யூசுப்சாய்’ அவர்களுக்கும் நோபல் பரிசுகளில் மிகவும் முக்கிய விருதான அமைதிக்கான விருதை வழங்கியிருக்கிறது.

பதினேழு வயதுடைய பாகிஸ்தான் சிறுமி மலாலா இவ்விருதைப் பெறுவதை நினைக்கையில் வியப்பிலும் மகிழ்ச்சியிலும்

மூழ்காமல் இருக்க முடியவில்லை. கடந்த வருடமே அவருக்கு இந்த விருது கிடைப்பதாக இருந்தது. எனக்கு சிறிய வயதுதான் ஆகிறது. கல்விக்காக நான் ஆற்ற இன்னும் ஏராளமான பணிகள் உள்ளன என்று தெரிவித்திருந்தார். வருங்காலத்தில் ஒரு பள்ளியைத் தொடங்கி கல்விப்பணியாற்ற விருப்பம் தெரிவித்திருந்த மலாலா, “அமைதிக்கான நோபல் பரிசு பெறும் தகுதி அனைவரிடமும் உள்ளது. ஒரு வேளை எனக்கு அந்த பரிசு கிடைத்தால் அதன் மூலம் கிடைக்கும் வருமானத்தைக் கொண்டு பெண் கல்விக்கு விழிப்புணர்வு செய்வேன்” என 2013 ஆம் ஆண்டு அவர் கருத்து தெரிவித்திருந்தார். பிறகு அவ்விருது கிடைக்காமல் போக “மறைந்த முன்னாள் பிரதமர் பெனாசீர் பூட்டோ எனது அரசியல் குரு, தான் பாகிஸ்தான் நாட்டின் பிரதமராக விரும்புகிறேன்” எனப்

பேட்டியளித்திருந்தார். அவர் கடந்த ஆண்டு கண்ட இரு கனவுகளில் ஒரு கனவு பலித்திருக்கிறது. ஆம், 2014ஆம் ஆண்டுக்குரிய அமைதிக்கான நோபல் பரிசு கிடைத்திருக்கிறது. அப்படியானால் பாகிஸ்தானின் பிரதமர் என்கிற கனவு...?

“நான் ஆட்சிக்கு வந்தால் இந்தியா மீது படையெடுத்து காஷ்மீரை மீட்பேன் என ஒரு வாக்குறுதியளித்தால் போதும். பாகிஸ்தான் நாட்டில் யார் வேண்டுமானாலும் பிரதமராகிவிட முடியும்” கடந்த பாகிஸ்தான் தேர்தலின் போது நியூயார்க் டைம்ஸ் எனும் அமெரிக்க பத்திரிகை அடித்திருந்த கமெண்ட் இது. அதுதான் உண்மையும் கூட. சமீபகால இந்திய அரசியல் விலைவாசி உயர்வு, கறுப்புப் பணம் இவற்றை மையமாகக்கொண்டு நடந்தேறி வருவதைப்போல பாகிஸ்தானில் அன்றும் இன்றும் என்றும் காஷ்மீர் பிரச்சனைதான் பிரதானம். இப்படியொரு சூழலிருக்க மலாலா, தான் பாகிஸ்தான் நாட்டின் பிரதமராகி நாடு முழுவதும் பெண்களுக்குரிய நியாயமான கல்வி கிடைக்கச்செய்வேன் என்று தெரிவித்த கருத்தை உலக நாடுகள் உற்று நோக்கின.

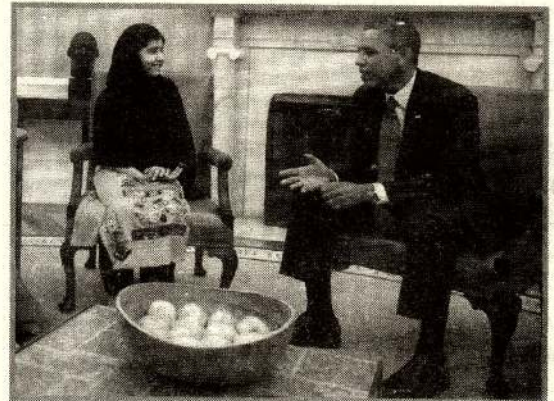
எல்லா சாலைகளும் ரோம் நகரத்தை நோக்கியே செல்கின்றன எனும் இத்தாலிய பழமொழியைப் போலவே மலாலாவின் பார்வை பாகிஸ்தான் நாட்டின் அரசியல் தலைநகர் இஸ்லாமாபாத் நோக்கி சென்றிருக்கிறது. அவரது பேட்டியில் ஒரு ஆறுதல் என்னவென்றால் அவர் பிரதமராகத்தான் விருப்பம் தெரிவித்திருக்கிறார். அதிபராக அல்ல. அந்த வகையில் அவருடைய அந்தக் கருத்து பாராட்டுதலுக்கும், போற்றுதலுக்கும் உரியது.

மலாலா கண்ட கனவு
பலித்து பாகிஸ்தான்
பிரதமர் நாற்காலியில்
அமர்கிறார் என்றால்
அவர் உலகின் வலுவான
மக்களின் பிரதமராகவே
இருப்பார்.

“இந்தியாவின் தரைப்படை, ரஷ்யாவின் கப்பல் படை, அமெரிக்காவின் விமானப் படை, இவை மூன்றையும் ஒருவர் சரியாகக் கையாள முடியுமென்றால் அவர் பாகிஸ்தான் மண்ணில் பிறந்திருக்க வேண்டும்” என்கிறது உலக அரசியல். அந்த வகையில் மலாலா அவர் கண்ட கனவு பலித்து பாகிஸ்தான் பிரதமர் நாற்காலியில் அமர்கிறார் என்றால் அவர் உலகின் வலுவான மக்களின் பிரதமராகவே இருப்பார்.

இந்தியாவிற்கு பூரண சுதந்தரம் வழங்குவதற்கு முன்பு மவுண்ட் பேட்டன் பிரபு இந்திய தலைவர்களிடம் இப்படியொரு கருத்தை பதிவு செய்திருக்கிறார். “பாகிஸ்தான் மக்களுடன் ஒப்பிடுகையில் இந்திய மக்கள் அப்பாவிகள். இவர்கள் இருவரையும் ஒரு சேர நிர்வாகம் செய்யும் அரசியல் விளையாட்டில் இந்தியத் தலைவர்கள் இறங்க வேண்டாம்”. அதன் பிறகுதான் இந்திய பாகிஸ்தான் பிரிவினைக்கு இந்திய சுதந்திர போராட்டத் தலைவர்கள் முழுமனதாகச் சம்மதம் தெரிவித்தார்கள்.

உலக படையெடுப்புகளில் அகோரமான படையெடுப்பு தைமூர் மற்றும் செங்கிஸ்கானின் படையெடுப்புதான். உலகின் மிகச்சிறந்த போர்ப்படை நிர்வாகம் என்பது அக்பரின் நிர்வாகம். அக்பர் மொகலாய சாம்ராஜ்ஜியத்தின் சிம்மாசனத்தில் உட்காரும் பொழுது அவருடைய வயது பதிமூன்று. இவர் களுடைய மூதாதையர்கள் இன்றைய பாகிஸ்தான் மண்ணில் பிறந்தவர்கள் இல்லை என்றாலும் பாகிஸ்தான் நாட்டை ஒட்டியுள்ள கைபர் கணவாய் வழியாக

இந்தியாவிற்குள் வந்தவர்கள். மலாலா கைபர் கணவாயை ஒட்டியுள்ள ஸ்வாட் பகுதியைச் சேர்ந்தவர். ஆகவேதான் அந்த பகுதி வாழ் மக்களுக்கு உரித்தான வேகம், தைரியம் மலாலாவிடம் இருந்திருக்கிறது. பெண் கல்வி மறுப்பிற்கு எதிராக அவரால் போராட முடிந்திருக்கிறது.

பிரசிடென்ட் எனும் ஆங்கிலச் சொல்லை அதிபர், ஜனாதிபதி என இரண்டு சொற்களாக பொருள் கொள்ளலாம். உலக அரசியல் இரண்டையும் வெவ்வேறாக பார்க்கிறது. ஜனாதிபதி அல்லது குடியரசுத் தலைவர் என்பவர் மக்களாட்சியின் மகத்துவத்தை மதித்து நாட்டை அதன் வழியில் நடத்துபவர். அதிபர் என்பவர் நாட்டை அந்நிய சக்தியிடமிருந்து திறம்பட காப்பவர். பிரசிடென்ட் எனும் சொல் இந்தியாவில் ஜனாதிபதி என்றும் பாகிஸ்தானில் அதிபர் என்றும் பொருள் கொள்ளப்பட வேண்டும்.

இந்திய நாடாளுமன்ற அவைகளை வைத்துக்கொண்டு அமெரிக்க மற்றும் பாகிஸ்தான் நாடுகளின் நாடாளுமன்ற அவைகளை எளிதாக வரையரை செய்துவிடலாம். இந்தியாவில் உள்ள நூற்றுக்கணக்கான கட்சிகளில் இரண்டு கட்சிகளை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு மாநிலங்களவை அதிகார வரம்பை மக்களவை அளவிற்கு உயர்த்தினால் அதுவே அமெரிக்கா நாட்டின் நாடாளுமன்றம். தற்போதைய இந்திய அரசியலமைப்பு கட்டமைப்பை அப்படியே வைத்துக்கொண்டு அதிலிருந்து மாநிலங்களவையை மட்டும் எடுத்துவிட்டால் அதுவே பாகிஸ்தானின் நாடாளுமன்றம்.

இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை எழுதிய டாக்டர் அம்பேத்கர் அவர்கள் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பைச் சார்ந்தவராக இருந்த போதிலும் சுதந்திர இந்தியாவின் முதல் நாடாளுமன்ற அவையில் சட்டத் துறையில் அமைச்சராக முடிந்தது. மக்கள் மத்தியில் நின்று வாக்கு கேட்டு பிரபலமாகாத டாக்டர் மன்மோகன் சிங் அவர்கள் சிறுபான்மையினத்தவராக இருந்த போதிலும் இந்திய துணைக்கண்டத்தில் பிரதமராக முடிந்தது. எனது குடும்ப வாரிசு தேர்தல் களத்தில் நிற்கமாட்டார்கள் என கொள்கை கொண்டவர்கள்கூட

இந்தியாவில் ஒரு முக்கியத் துறையில் அமைச்சராக முடிகிறது. இவையெல்லாம் இந்தியா மற்றும் அமெரிக்காவில் மட்டுமே சாத்தியமானது. காரணம் இவ்விரு நாடுகளிலும் மாநிலங்களவை இருக்கிறது. ஆனால் பாகிஸ்தானில் ஒருவர் அமைச்சராக வேண்டுமெனில் மக்களின் பெரும்பான்மையான ஆதரவைப் பெற்றிருக்க வேண்டும். பிரதமராக வேண்டுமென்றால் இன்னும் கூடுதலான மக்களின் நம்பகத்தன்மையைப் பெற்றிருக்க வேண்டும்.

இந்தியா மதச்சார்பற்ற நாடு. பெரும் பான்மை இந்து மக்களாக இருந்தாலும் நல்லதொரு கூட்டணி அமைவதன் மூலம் சிறுபான்மை மக்களைச் சார்ந்த ஒருவர் பெரும்பான்மை இந்து மக்களின் வாக்குகளைப் பெற்று நாடாளுமன்ற உறுப்பினராக அமைச்சராகி விட முடியும். இந்தியாவில் இந்துக்கள் பெரும்பான்மையாக இருந்தாலும் மதக்கோட்பாடுகளை மட்டும் கையில் எடுத்துக்கொண்டு மக்கள் மத்தியில் நின்றவர்கள் தோற்றுப்போயிருக்கிறார்கள். ஒரு வேளை வெற்றிபெற்றிருந்தால் அதன்பிறகு, தான், மதச்சார்பற்றவன் எனக் காட்டிக்கொள்ள முயற்சி செய்வார்கள். ஆனால், பாகிஸ்தானில் இஸ்லாம் மதத்தை புறக்கணித்து விட்டு யாரும் தேர்தலில் நின்று வெற்றிபெற முடியாது. பாகிஸ்தானில் பிரதமர் வேட்பாளராக அடையாளப்படுத்தப்படும் ஒருவர் பாகிஸ்தானிற்கு யார் நண்பர் என்பதைவிட யார் எதிரி என்பதை சரியாகக் கணிக்கத் தெரிந்திருக்க வேண்டும்.

பாகிஸ்தானின் இராணுவ ஆட்சியிலிருந்து விரட்டியடிக்கப்பட்ட பெனாசீர் பூட்டோ, நவாஸ் செஃஃப், முஸரப் போன்றவர்கள் அடைக்கலமாக அவர்கள் தேர்வு செய்த நாடு பாகிஸ்தானைப்போன்று வேறொரு இஸ்லாமிய நாடுகளே தவிர அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து போன்ற முதலாளித்துவ நாடுகள் அல்ல. ஆனால், 'மிருந்த சோகமான' என அர்த்தம் கொள்ளும் பெயரைக் கொண்ட மலாலா, அவர்களிடமிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டிருக்கிறார். தான் பிரதமராக விரும்புவதை அவர் அமெரிக்க நாட்டின் முதன்மை நகரமான நியூயார்க்கிலிருந்து

அறிவித்துக்கொள்ள பத்தாண்டுகள் எடுத்துக்கொண்டது. அதாவது 1956ஆம் ஆண்டுதான் குடியரசு நாடானது. அறிவித்த இரண்டே ஆண்டுகளில் அந்நாடு இஸ்கந்தர் மிர்ஸா எனும் இராணுவத் தளபதியின் நிர்வாகத்தின் கீழ் சென்றது. அதே வருடம் 1958ஆம் ஆண்டு ஆட்சியை அய்யுப்கான் என்ற இராணுவ தளபதி கைப்பற்றினார். 1969ஆம் ஆண்டு அய்யுப்கான் வெளியேற்றப்பட்டதைத் தொடர்ந்து யாஹ்யாகான் அதிகாரத்திற்கு வந்தார்.

விருப்பம் தெரிவித்திருந்தார். 2014ஆம் ஆண்டு அமைதிக்கான நோபல் பரிசு அறிவிக்கப்படுகையில் அவர் லண்டன்வாசியாக இருக்கிறார்.

சர்வதேச குழந்தைகள் அமைதிக்கான விருது, டிப்ஸரேரி சர்வதேச அமைதி விருது உட்பட பல்வேறு விருதுகளைப் பெற்றிருக்கும் மலாலா ஐ.நா. சபையில் குழந்தை மற்றும் பெண் கல்விக்கான உரிமையைப் பற்றி திறம்பட பேசி உலக மக்களையும், தலைவர்களையும் மெய்ச்சிலிர்க்க வைத்திருக்கிறார். அமெரிக்க நாட்டின் காபந்து அரசாகச் செயல்படும் பாகிஸ்தான் நாட்டின் பிரதமராக மலாலா விரும்புவது வியப்பு அளிக்கும் வகையில் இருப்பதாக பாகிஸ்தானின் பத்திரிகைகள் கருத்து தெரிவித்திருந்தன.

“மதத்தின் பெயரால் பெண் கல்வியைப் பறிக்காதீர்கள்” என ஸ்லாட் பள்ளத்தாக்கிலிருந்து கிளம்பிய மலாலாவின் குரல் உலகளவில் முன்னெடுத்துச் செல்ல வேண்டுமென்றால் அவர் ஐ.நா. சபை போன்ற உலக அவையில் தலைவராக அமர வேண்டுமே தவிர பாகிஸ்தான் நாட்டின் பிரதமர் எனும் அளவிற்கு சுருக்கிக்கொள்ள கூடாது. பாகிஸ்தான் நாட்டின் பிரதமராக விரும்பும் மலாலா ஏகாதிபத்தியத்தை நோக்கி வலை விரிக்கும் அமெரிக்க நாட்டுடன் கைக்கொர்த்துக்கொண்டு அப்படியொரு கருத்தைத் தெரிவித்ததை, பாகிஸ்தான் வாக்காளர்கள் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள்” என அமெரிக்கப் பத்திரிகைகள் எழுதின.

1947ஆம் ஆண்டு சுதந்திரம் அடைந்த பாகிஸ்தான், தன்னை குடியரசாக

1971ஆம் ஆண்டு வங்க தேசம் தனி நாடாக உதயமாக, யாஹ்யாகான் வெளியேற்றப்பட்டார். அதன் பிறகு 1971ல் ஜியா உல் ஹக் இராணுவ தளபதியால் மீண்டும் இராணுவ ஆட்சி. அவரைத் தொடர்ந்து கொஞ்சக் காலம் மக்களாட்சி. அதன்பிறகு 1999ஆம் ஆண்டு பர்வேஸ் முஷரஃப்பால் மீண்டும் இராணுவ ஆட்சி. பிறகு மக்களின் பெருங்கிளர்ச்சி. அதன் பிறகு ஒரு தேர்தல். அதனைக்கொண்டு அரசியலமைப்பு சட்டத்தில் அதிபருக்கான அதிகாரத்தை குறைக்கும் சட்டத்திருத்தம், அதன்பிறகு ஐந்து ஆண்டுகள் நிலையான ஆட்சி, மறுதேர்தலுக்குப் பிறகு இன்றைய பிரதமரின் வீடு கிளர்ச்சியாளர்களால் முற்றுகையிடப்பட்டிருக்கிறது. இப்படியாக பாகிஸ்தான் அரசியல் பாதை மேடு பள்ளம் நிறைந்தது. அந்த ஏற்றத்தாழ்வுகளை சமன்படுத்த மலாலாவின் கவனம் இனி அரசியல் பக்கம் திரும்பும். அவரே மறுத்தாலும் அமெரிக்காவும், இங்கிலாந்தும் அதற்காக அவரைத் தயார்ப்படுத்தும்.

“இருபத்து ஒன்றாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் உலகின் வலுவான ஒரு அரசியல் தலைவர் ஆசியக் கண்டத்தில் பிறப்பார் எனவும், அவர் அனைத்து நாடுகளையும் அவரது ஆளுமையின் கீழ் கொண்டுவருவார்” என்றும் உலக அரசியல் தத்துவ மேதைகளால் கணிக்கப் பட்டிருக்கிறது. அந்தத் தலைவர் மலாலாவா இருக்கலாம். பாகிஸ்தானின் பிரதமராகி உலகின் சக்திவாய்ந்த பிரதமர் என்கிற பெயரை அவர் எதிர்காலத்தில் பெற்றாலும் அதைவிட மிகச்சிறந்த பேறு பதினேழு வயதில் அவர் அமைதிக்கான நோபல் பரிசு பெற்றிருப்பதுதான். ●

காக்கைச் சிறகினிலே
டிசம்பர் 2014

இவன்
வீட்டில் ஒருநாயும் தனக்குள்
ஒரு நாயும் வளர்த்தான்;
தீர்மானிக்க முடியாத படியான
நிழலும் நிசமும் போல அவை.
ஒருவகையில் பார்த்தால்
இரு நாய்களாலும் இவன் வளர்க்கப்பட்டான்
என்றும் சொல்லலாம்.

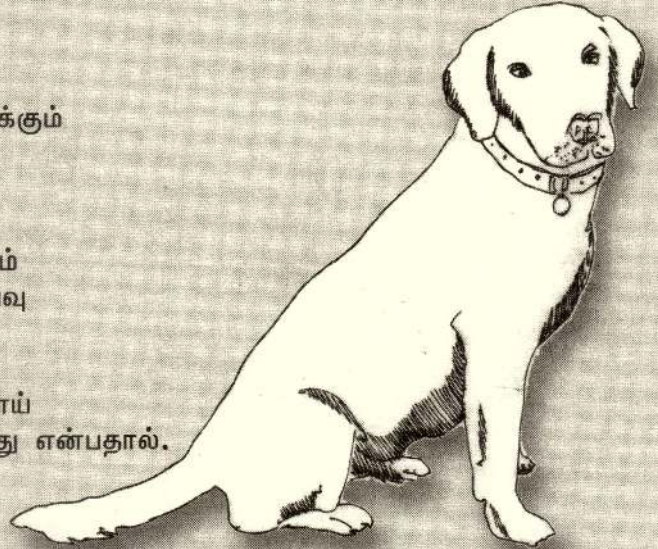
வீட்டில் உள்ள நாய்க்கு
நாய்க்கே உரிய உணவு மட்டுமில்லை
தான் உண்பதையும் போட்டான்.
ஒவ்வொரு சமயம் அதன் உணவை
இவன் உண்டான்.

நாய் வளர வளர
அவன் நாய்க்குள் போய் வளர்ந்தான்.
இவன்
எப்போது தனக்குள் இருப்பான்,
எப்போது புறத்தே இருப்பான்,
இது அந்த இருநாய்களுக்கு மட்டுமே
தெரியும்.

யாரிடமேனும்
கோபதாபம் என்றால்
நாய்க்குள் தான் போய்க் குரைக்கும்
சாத்தியங்கள்
உண்டென்பதும் கண்டான்.

எசமான விசுவாசத்திற்கு மட்டும்
புறத்தே வளர்க்கும் நாயின் தயவு
தேவைப்படவில்லை.
இவனுள் இருக்கும் நாயைவிட
அது அப்படியொன்றும் அதிகமாய்
வாலைக் குழைத்துவிட முடியாது என்பதால்.

ஆனால்
யாரையேனும் கடித்துப் பிடுங்க
வேண்டும் என்றால்
தனக்குள் வளர்க்கும் நாயைக்
கட்டிப்போட்டு விட்டு
வெளியே கட்டிப்போட்டு இருக்கும் நாயை
அவிழ்த்து, உசுப்பிவிடுவான்

அதுகூடத்

தானாகக் கடிக்கப் போகாது என்பதால்
அதனுள் இவனே போய்க் கடித்துக்
குதறிவிடுவான்.

வளர்ப்பு நாயின் குரைப்புமொழிக்கோ
வாலின் அசைவு மொழிக்கோ
அகராதிகள் தேவைப்படவில்லை.
தனக்குள் வளர்க்கும் நாய்மொழி
சொற்களால் ஆனதல்ல;
வெறி, ஆத்திரம், சினம், சீற்றம்,
பாய்ச்சல், பதுங்கல், எலும்பு, இரத்தம்,
காயம், இப்படிப்பட்ட செயல்களால்,
குணங்களால் ஆனது.

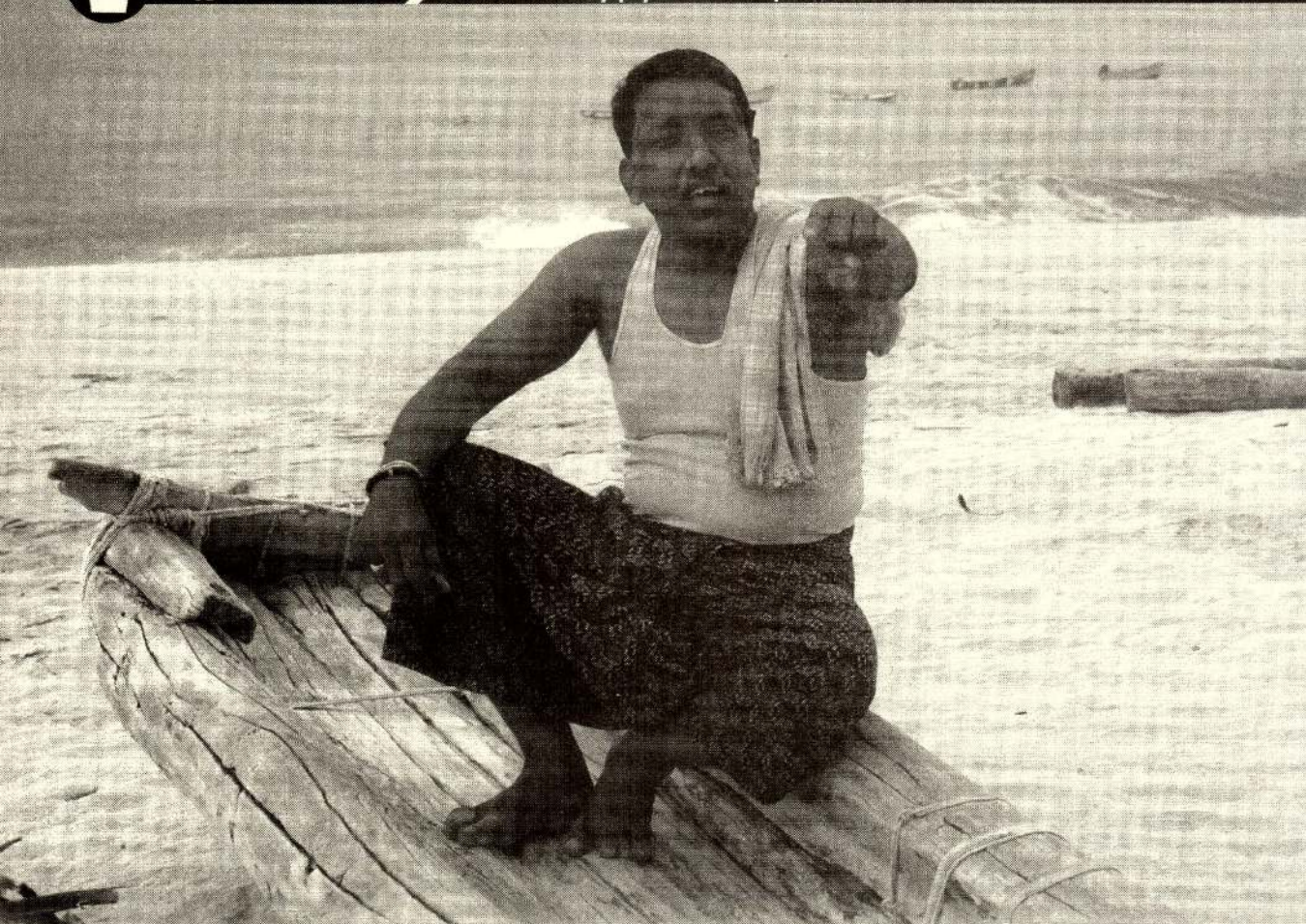
இவற்றைக் கையாளும் சாத்தியங்களும்
சந்தர்ப்பங்களும்,
வளர்க்கும் இவன் அதிகார எல்லைக்கு
அப்பாற்பட்டவை.

ஒரு கோடை நாளில்
வீதியில் ஓடிய வளர்ப்பு நாய்
விரைந்து போன வண்டியின் அடியே
சக்கரத்தில் தனது மூச்சை நிறுத்தியது.

இவன்
மனத்திற்குள் கறுப்புக்கொடி ஏற்றி
ஒருவாரம் துக்கம் அனுசரித்தான்
நாய்க்கு உரியதையோ,
தனக்கு உரியதையோ
உண்ணவில்லை;

துக்க அனுசரிப்பு முடிந்து அடுத்தநாளே
இவன் தனக்குள் வளர்த்துவந்த நாயால்
கடிக்கப்பட்டு மயங்கி விழுந்தான்
பக்கத்துத் தெருவில் இருந்த
கால்நடை மருத்துவர் நாடி பிடித்துப்பார்த்து
உதடு பிதுக்கினார்
இன்னும், இவன் மனத்துள் வளர்த்துவந்த
நாய்
இவன் புதைக்கப்பட்ட இடத்தைச்
சுற்றிச்சுற்றி வந்து கொண்டிருக்கிறது.

என் வாழ்வை வளப்படுத்திய திருச்சி வளனார் கல்லூரி

பெசண்ட்ராச்சில் பணியிலிருந்தபோது மனித வளம் பற்றிய விளம்பரப் படமொன்று எடுத்தார்கள். அந்தப் படத்தில் வேலைக்காக விண்ணப்பிக்கும் நபராக என்னை நடிக்க வைத்தார்கள். படம் தத்ருபமாக வந்திருந்தது. என்னைப் பொறுத்த வரையில் என்னையே நான் இழந்து, அதன் கதாபாத்திரமாகவே மாறிப் போயிருந்ததாகச் சொன்னார்கள். ஆங்கில இலக்கியத்தில் ராபர்ட் ஃபிராஸ்ட் என்ற கவிஞரின் கவிதையொன்று உண்டு. “உலகம் பார்ப்பதற்கு பலவிதமான அழகு காட்டும், ஆனால் நான் செய்தே ஆகவேண்டிய கடமைகள் இருக்கின்றனவே,

தூங்குவதற்கு முன்னால் நான் வெகு தூரம் பயணிக்க வேண்டும்.” ஊரில் ஆத்தாவும் சொல்வாள், இந்த உலகமே பெரிய முள்ளுக்காடு, எனவே கண்களைத் திறந்து கொண்டும் கவனமாகவும் இருக்க வேண்டும் என்று...

ஆழ்கடலில் மூழ்கி முத்தெடுக்கப் போகிறவர்கள் பற்றி பரிதாபமான உண்மை ஒன்று கடலோரத்தில் சொல்லக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். மூச்சடக்கி உள்ளே போகிறவன் கடலாழத்தில் தான் தேடி வந்த சிப்பிகளையும், சங்குகளையும் கண்ட பரவசத்தில் தன்னையே தான் மறந்து, தன் மூச்சை தானே மறப்பதுதான்.

அவன் கூடவே அழைத்து வந்திருக்கும் பொருளாதாரச் சமையும், பாசச் சமையும், எதிர்காலம் நோக்கிய பயமும் கடமையின் குறுக்கே வந்து தடுமாறச் செய்யும். 'கூட ஒரு சங்கு கூட ஒரு சிப்பி' என எடுக்க முயலும் அந்த நொடிப் பொழுது அவன் உயிருக்கே எமனாக மாறிவிடும். எடுத்தது போதும் என்று ஒரு கட்டத்தில் உணர்வோடு நிறுத்தி அவன் உயிரோடு திரும்ப வேண்டும், அப்படி மீண்டு வரும் போதுதான் கரையில் இருப்போருக்கு மகனாக, கணவனாக, தந்தையாக உறவைத் தொடர முடியும்.

கார்ப்போரேட் நிறுவனங்களில் "You are lost in a situation" என்ற வாசகம் மிகவும் பிரபலம். முன் அனுபவத்தை பயன்படுத்தி தொலைநோக்கு பார்வையோடு எந்த ஒரு செயலையும் செய்யத் துணிபவர்களால்தான் வேகமாக முன்னேறி தலைமைப் பொறுப்பில் அமரமுடிகிறது. பதவியில் அமர்ந்து விட்டாலும் வேலை முடிந்துவிடுவதில்லை. அந்தப் பதவியையும் தக்க வைக்கத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். அறிவாளியாய் இருப்பது முக்கியமல்ல, இருக்கும் அறிவை உணர்வோடு பயன்படுத்தத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். உழைப்பாளியாய் இருப்பதில் புண்ணியமில்லை, தன் உழைப்பை தானே அக்கறையோடு பயன்படுத்தவும் தெரிந்திருக்க வேண்டும்.

செங்கிஸ்கான் வேட்டையாடிய இடங்களில் தன்னையே மறந்து நின்றிருந்தால் இத்தனை பெரிய மங்கோலிய சாம்ராச்சியத்தை இவ்வளவு குறுகிய காலத்தில் படைத்திருக்க முடியாது. அதனால்தான் பல நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் வாழ்ந்து, மடிந்த, செங்கிஸ்கான் இன்றும் கார்ப்போரேட் நிறுவனங்களில் மிகப் பெரிய ஆளுமையாக போற்றப்படுகிறான். சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்த்

துறைப் பேராசிரியர் ஒருவர் இருந்தார், அவர் பெயர் சு. இன்னாசி. அவருடைய மேஜையில் அவரைச் சந்திக்க வருபவர்கள் பார்க்கும் வண்ணம் குறிப்புணர்த்தும் பலகை இருக்கும் அதில் கீழ்க்கண்ட வாசகம்.

"நிறையப் பேச நெஞ்சு துடிக்குது, குறையப் பணியோ குறுக்கே தடுக்கிறது".

பெசண்ட்ராச்சில் என்னை நான் மறக்கவில்லை, அது எனக்கான இடமல்ல என்பதும் எனக்கு தெரிந்தேயிருந்தது. பழகப் பழக பாலும் புளிக்கும் என்பார்களே அதுபோல வேலையும் புளித்துப் போய்விட்டது. காரணம், அது ஒரு தனிமனித சாம்ராச்சியமாகவும் மாறிப் போயிருந்தது. பல்வேறு நிறுவனங்களில் இயக்குனராய் பணியாற்றி, வியாபாரத்தின் நுணுக்கங்களை அடுத்த நிறுவனங்களுக்கு சொல்லிக் கொடுத்த டாக்டர் பெசண்ட்ராச் ஏனோ தன் நிறுவனம் ஒரு குறிப்பிட்ட நிலைக்கு மேல் வளருவதில் விருப்பம் இல்லாதவராய் இருந்தாரோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. ஏற்கனவே பணியில் இருந்தவர்கள் கிணற்றில் போட்ட கல்லாய் இருக்கைகளை தேய்த்துக்கொண்டிருக்க பெரிய படிப்பாளிகளெல்லாம் வந்து போனார்களேயல்லாமல் நிலைத்துப் பணி செய்யவில்லை. மனித வளம் பற்றிய சரியான புரிதல் இல்லாமல் போனதா, தெரியவில்லை. வியாபாரம் என்பதே சவால்கள் நிறைந்தது, அந்தச் சவால்களும் சூழலுக்கும், கால மாற்றத்துக்கும் ஏற்றாற்போல் மாறிக்கொண்டே இருக்க வேண்டும் என்னும் அடிப்படைச் சூத்திரமே புரியாமல் போனதோ என்னவோ.

'வேலையிலிருந்து விலகுகிறேன்' என்று கடிதம் கொடுத்ததும் அவரது துணைவியார் என்னை அறைக்கு அழைத்திருந்தார்.

ஆமந்துறையிலிருந்த ஆத்தாவுக்கு மேற்கொண்டு படிக்க ஆசையாய் இருக்கிறது எனக் கடிதம் எழுதுகிறேன், பட்டென 'படி ராசா' எனப் பதில் கடிதம் எழுதுகிறாள் ஆத்தா. எப்படிப் படிக்க வைக்கப் போகிறோம் என்று ஒரு கணமேனும் யோசித்திருக்கமாட்டாள் என்று நினைக்கிறேன். இந்தப் பிறவியில் செட்டியரம் பேத்திக்கு மகனாய் பிறந்ததே பெரும் பாக்கியம் என்று இன்றும் என்னைச் சொல்ல வைத்தபடியிருக்கிறாள்.

உள்ளே போனால் பிரதான இருக்கையில் பெசண்ட்ராச்சம், பக்கவாட்டு இருக்கையில் அவரது துணவியாரும் இருந்தார்கள். பெசண்ட்ராச் யாருடனோ தொலைபேசியில் உரையாடியபடி இருந்தவர் என்னைக் கண்டதும் இருக்கையில் அமருமாறு கண்ணாலேயே சாடை காட்டினார்.

“என்னப்பா வேற எங்கயும் வேலைக்கி போறியா?”

“அதெல்லாம் சொல்லவா போறாம்!” என்றார் அவர் மனைவி.

“எங்க போனாலும், எம் பேர வச்சி பிழைச்சிக்கோ”

“சரி சார், ஆனா... மேற்கொண்டு படிக்கிலாமின்னு இருக்கம்.”

விழிப் புருவங்கள் வில்லாக, தான் அணிந்திருந்த கண்ணாடியின் தங்க நிற பிரேமை நெற்றி மேல் ஏற்றியபடி அடிக் கண்ணால் என்னை ஊடுருவிப் பார்த்தார் பெசண்ட்ராச். அந்த ஊடுருவலின் ரகசியம் புரிந்திருந்ததால் இன்றுவரை அவருடைய நாமத்தை எங்கும் எதிலும் நான் உச்சரித்ததேயில்லை. ஆமந்துறையிலிருந்த ஆத்தாவுக்கு மேற்கொண்டு படிக்க ஆசையாய் இருக்கிறது எனக் கடிதம் எழுதுகிறேன், பட்டென 'படி ராசா' எனப் பதில் கடிதம் எழுதுகிறாள் ஆத்தா. எப்படிப் படிக்க வைக்கப் போகிறோம் என்று ஒரு கணமேனும் யோசித்திருக்கமாட்டாள் என்று நினைக்கிறேன். இந்தப் பிறவியில் செட்டியரம் பேத்திக்கு மகனாய் பிறந்ததே பெரும் பாக்கியம் என்று இன்றும் என்னைச் சொல்ல வைத்தபடியிருக்கிறாள்.

வாழ்க்கை என்பதே மாயத் தருணங்களால் நிரம்பியது. அந்தத் தருணங்களை அக்கறையோடு பயன்படுத்தினால் வாழ்வு பிரகாசிக்க ஆரம்பிக்கிறது. அப்படி ஒரு தருணத்தில் லயோலாக் கல்லூரியின் கோவில் வளாகத்தில் எம்.ஏ., வகுப்பு தோழரான மரிய அகஸ்டினைச் சந்திக்கிறேன்.

“என்னடா, இன்னும் இங்க சுத்தி கிட்டு இருக்க?”

“எம்.ஃபில் படிக்கிலாமுன்னு இருக்கம். இங்க யுனிவர்சிட்டியில், பச்சையப்பாவுல முயற்சி பண்ணி கெடைக்கல...”

“அதெல்லாம் ரெக்கமெண்டேசன் வித் பாலிடிக்ஸ் டா.”

“...”

“சரி கவலப்படாத, அடுத்த மாதம் எனக்கு திருச்சி வளனார்ல குருப்பட்டம், அங்க வந்திரு பாத்துக்கலாம். ஆமா, எதப் பற்றி ஆராய்ச்சி பண்ணலாமுன்னு இருக்க?”

“பாரம்பரிய மீனவர்கள் பற்றி...”

“ரெம்ப முக்கியம்டா, இந்த மக்களப் பற்றி அக்கறையான ஆராய்ச்சி எனக்கு தெரிஞ்சி இன்னைக்கி வர எதுவுமே இல்ல. உன்னமாரி ஆளாலதாம் உண்மையான விசயங்கள வெளிய கொண்டு வர முடியும். இந்த ஒரு காரணத்துக்காகவே ஒனக்கு எப்புடியாவது அங்க எடம் வாங்கித் தாரம்.”

நண்பர் மரிய அகஸ்டின் புண்ணியத்தில் புனித வளனாரில் எனக்கு எம்.ஃபில் சீட் கிடைத்தது. மாணவப் பருவத்திலேயே மிகவும் சந்தோசமாய் கழிந்த நாட்கள் அவை. வாரத்தில் ஐந்து நாட்கள் நடக்கும் வகுப்புகள் மதியம் வரை மட்டுமே. மதியத்திற்கு மேல் நூலகங்களைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்பது பாடத் திட்டத்தின் நோக்கமாய் இருக்கலாம். வாரத்தில் ஒரு சில நாட்களை நூலகத்தில் புத்தகங்களோடு செலவிட்டாலும் மற்ற நாட்களில் திருச்சி நகரைச் சுற்றிச் சுற்றி நண்பர்களோடு சினிமா. கிராமிய மணம் மாறாத திருச்சி நகரின் அத்தனை டிரிங் டாக்கீசுகளும் எனக்கு பரிச்சயமாகியிருந்தது. நம் நாடு, அன்பே வா, அரசினங்குமரி, அரச கட்டளை, ரிக்ஷாக்காரன், பழநி, தில்லானா மோகனாம்பாள், ஆலயமணி, ஆண்டவன் கட்டளை, என நான் பார்த்த படங்கள் நூற்றுக்கு மேல் இருக்கும். கையில் கொறிப்பதற்காக ஏதாவது வாங்கிக்கொண்டு, அதிக கூட்டமே இல்லாத இந்தத் திரையரங்குகளில் நானும் நண்பன் மைக்கேல் ரெம்ஜியசும் கால் நீட்டிப் படுத்தபடியே பழைய படங்களைப் பார்ப்பது வழக்கம்.

சென்னை லயோலாக் கல்லூரியிலிருந்து நேரடியாக இறக்குமதியாகியிருந்ததால் வளனாரில் படிப்பு முறை காற்றோட்டமாக

இருந்தது. வகுப்பில் நான்கு ஆண்களுக்கு பதினமூன்று பெண்கள். கல்லூரி வளாகத்துள் இருந்தால் எப்போதும் தோழியர் புடைசூழவே இருந்திருக்கிறேன், அது சமயங்களில் சக மாணவர்களைக் கடுப்பேற்றும் அளவுக்கும் இருந்திருக்கிறது. காரணம் சூழலில் தன்னை மறப்பது.

ஆராய்ச்சி மாணவர்களாய் இருந்ததால், எங்களுக்குக் குடும்பத்தோடு இல்லாத, ஆசிரியர்கள் தங்கும் பெர்க்மன்ஸ் ஹாலில் வசதி செய்திருந்தார்கள். படிப்பதற்காகவும், சாப்பாட்டிற்காகவும் எதிரேயிருந்த சாலையைக் கடந்தாக வேண்டும். எனக்கு தரைத் தளத்திலேயே தனி அறை. பின்புறத்து சன்னல் வழியே தெப்பக் குளமும் அதன் பின்னே கிளைவ் ஹாஸ்டலும் அதன் மேலே மலைக்கோட்டையும் தெரியும். ஆங்கிலேயர் ஆட்சி, இந்தியாவில் ஏற்பட்ட காலத்தில் அதன் பிதாமகனாய் இருந்த ராபர்ட் கிளைவ் மலைக்கோட்டையின் கீழே இந்தப் பகுதியில் தங்கியிருந்ததால் அதன் ரூபகமாக கிளைவ் ஹாஸ்டல் என்று பெயர் வைத்திருக்கிறார்கள்.

விடிகாலையில் எழுந்ததும் சன்னல் வழியே தெரியும் மலைக்கோட்டையின் பிரம்மாண்டத்தைப் பார்த்து ரசித்தபடியே இருப்பேன். இன்று சிந்தாமணியும், தெப்பக் குளமும், மெயின் கார்டு கேட்டும், மலைக்கோட்டைப் பாதையும் ரசிக்கக் கூடியதாய் இல்லை. எங்கும் கூட்டம் அலைமோதுகிறது. நடப்பதற்கு வழியில்லாமல் ஆக்கிரமிப்புகள். மலைக்கோட்டைப் பாதையில் பட்டுக்கு பெயர் போன சாரதாவுக்கு எதிரிலேயே கீதா ஸ்டோர். ஆமந்துறை அலங்காரம் பர்னாந்துக்கு சொந்தமானது. கொழும்பில் பிரபலமான வியாபாரியாய் இருந்த அவர் திருச்சியில் தன் அண்ணனின் கண்காணிப்பில் துணி வியாபாரம் செய்தார். கட்டடமே வட்ட வடிவில், ஒவ்வொரு தளமாக நடந்தபடியே துணி வாங்கலாம். சிறு பிராயத்தில் பார்த்தபோது அது பிரமிப்பாய் இருந்தது.

அந்தக் காலத்தில் ஆமந்துறையிலிருந்து உல்லாசப் பிரயாணம் கிளம்பினால் மதுரை மீனாட்சி அம்மன் கோவிலும், திருமலை நாயக்கர் மகாலும், தஞ்சைப் பிரகதீஸ்வரர் கோவிலும், திருச்சி மலைக்கோட்டையும்,

கீதா ஸ்டோரும், காவிரியின் முக்கொம்பும், கல்லணையும் தவிர்க்கமுடியாத இடங்களாய் இருந்தன. திருச்சி என்றாலேயே அந்தக் கால நினைவாக இன்றும் என் செவிகளில் கேட்பது “நாலு கால் பிரியாணி, அதுல ஒரு கால் வான்கோழி” ஆனால் அது எந்த ஹோட்டல் என்று ரூபகம் இல்லை.

தஞ்சை பிரகதீஸ்வரர் கோவிலில் சுவராஸ்யமான சம்பவம் ஒன்று நடந்தது. கோவிலைப் பார்த்துவிட்டு வெளியே வந்திருந்தோம். ஆரம்பப் பள்ளித் தோழனான பஞ்சமும் நானும் கோவிலின் வெளியே நடைபாதையில் விரித்திருந்த பழக் கடையொன்றில் ஆப்பிள் வாங்கியபடியிருந்தோம். திடீரென பஞ்சம் கூப்பாடு போடுகிறான் “காப்பாத்துங்க, காப்பாத்துங்க...” என்னவென்று திரும்பினால் பின்புறத்தில் மேய்ந்தவாறே வந்தபடியிருந்த பசுமாட்டின் கொம்பின் மேல் இருக்கிறான். ஆனால், அந்தப் பதட்டத்திலும் கையில் வைத்திருந்த ஆப்பிள்களை அவன் கீழே விடவில்லை. குனிந்தபடி இருந்தவனின் கால்சட்டையின் பின்பகுதியில் பசுமாட்டின் கொம்பு மாட்டியிருக்கிறது, மாடு நிமிர மேலே போய்விட்டான். மாடு மிரள, அவன் அலற, அந்த இடமே பிரளயமாகி விட்டது. இங்குதான் மேரி டீச்சர் என்ற எங்கள் ஆரம்பப்பள்ளி ஆசிரியையின் ஆளுமையை நான் பார்த்தேன்.

ஒரு சிறு கிறல்கூட பஞ்சத்தின் உடலில் படாமல் அவனைக் கீழே இறக்கி எடுத்தார்கள். காரணம், அக்கறை. சூழலில் உறைந்து போகாத ஆளுமை. பிள்ளைகளைப் பொறுப்பாய் கூட்டி வந்திருக்கிறோம் அவர்களைத் திரும்பவும் பெற்றவர்களிடம் கூட்டிச் சேர்க்கவேண்டும் என்ற பொறுப்பில் செயல்பட்டார்கள்.

இந்தக் காலக்கட்டத்தில்தான் சேசு சபைக் குருமாரோடு நல்ல நட்பு ஏற்படுகிறது. பட்டயப் படிப்பு சாரா மற்றொரு படிப்பு முறை இருக்கிறது என எனக்கு உணர்த்தியவர்கள் அவர்கள். உலகை இன்னொரு கண் கொண்டு பார்க்க முடிந்தது. என்னுடைய அறிவு, பிரபஞ்சம், சமூகம் சார்ந்து விசாலப்பட்டதற்கு இதுவும் முக்கியமான காரணம். காரண, காரியங்கள் பற்றிய விவாதங்களில்

என்னையும் அழைத்து பங்கேற்க வைத்தார்கள். பாதிரியார் பிரிட்டோ பெனவஞ்சர், அந்தோனி ஆரோக்கியம் போன்றோரை மறக்க முடியவில்லை. திருச்சி வளனாரின் நூலகத்தில் சிக்மெண்ட் ஃபிராய்டும், டேல் கார்னிகியும், கலில் ஜிப்ரானும், வில்லியம் பிளேக்கும் என்னுள் வந்தார்கள்.

விடுமுறை நாட்களில் திருச்சியின் புறநகர்ப் பகுதியில் உள்ள நஞ்சைப் பூமிக்கு என்னைக் கூட்டிப் போவார் பாதிரியார் அந்தோனி ஆரோக்கியம். விடியப் பொறுக்காமல் அந்தப் பொன் விளையும் பூமியில் கால் பதித்தால் இந்தப் பூமி இவ்வளவு அழகானதா என்று சொல்லத் தோன்றும் காட்சிகள். 'இந்த மன்றத்தில் ஓடி வரும் இளம் தென்றலைக் கேட்கின்றேன்' என்ற பாடல் வரிகள் மனத்திலாடும். வரப்புகளில் பாய்ந்து வரும் காவிரி நீரைத் தொட்டு வரும் தென்றல் முற்றிய கதிர்களோடு கொஞ்சி விளையாடியபடியே வந்து என் உடல் வருடிச் செல்லும். ஆகா பேராணந்தம். பச்சை நிறமே பச்சை நிறமே... எங்கும் பச்சை, எதிலும் பச்சை. கட்டம் கட்டியது போல் அடுக்கடுக்காய் நெல் வயல்கள். தூரத்தே தலையாட்டி காவல் நிற்கும் தென்னை மரக்கூட்டம். அடர்ந்த மரக் கூட்டம் அதனுள்ளே தென்னங் கீற்றுக் குடில்கள்.

“வெயில் நுழைபறியாக் குயில் நுழைப் பூங்கா...” மணிமேகலை வரிகள்.

காலை உணவாக கஞ்சியும் துவையலும். மதியம் கைக் குத்தலரிசி சோறு. இடையில் தாகமெடுத்தால் குலை குலையாய் செவ்விள நீர். மாலையில் சம்பளப் பட்டுவாடா. வயக்காட்டில் வேலை முடித்த ஆண்களும், பெண்களும் வரிசையாய் வந்து தினக் கூலி பெறுகிறார்கள். படியளந்தபடி இருந்த பாதிரியார் முகம் சுளித்து எதிர் நோக்க மஞ்சள் பழுப்பேறிய தங்கப் பதுமையாய் பெண்ணொருத்தி நின்றிருந்தாள்.

“என்னம்மா குளிச்சிற்று வரக் கூடாதா?”

“...”

“இந்த நாத்தம் நாறுது!”

“சாமி, இந்த நாத்தம் எங்கள் கடவுளாக் காப்பாத்துது.”

பாதிரியாரோடு வாயடைத்து நின்றிருந்தேன். நாம் கடவுளென்று யார் யாரையோ, எதை எதையோ வரிந்து கட்டிக்கொண்டு வம்பு பேசிக்கொண்டிருக்க அவளுக்கு கடவுளாய் தெரிந்த சூழல், என்னைப் பலவாறாக சிந்திக்க வைத்தது. கடவுளைக் கல்லிலும், காகிதத்திலும் தேடி, காட்டுமிரண்டித்தனமாய் அலைகிறோமோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

நான் வளனாரில் படித்த காலத்தில்தான் எம்.சி.ஏ. என்ற கம்ப்யூட்டர் படிப்பு அங்கு அறிமுகமாகியிருந்தது எங்கும் எப்போதும் எல்லோருடைய வாயிலும் கம்ப்யூட்டர் என்பதே பேச்சாய் இருந்தது. பெற்றோர்கள் போட்டி போட்டுக் கொண்டு பிள்ளைகளைப் கம்ப்யூட்டர் படிக்க வைப்பதில் ஆர்வம் காட்டினார்கள். எனக்குத் தெரிய அந்த சமயத்தில் எம்.சி.ஏ. படித்த அனைவருமே இப்போது அமெரிக்காவில் குடிமகனாய் இருக்கிறார்கள் அல்லது சம்பாதித்தது போதுமென ஊர்ப் பக்கம் திரும்பியிருக்கிறார்கள். அந்தக் காலத்தில் பெரிய பணக்காரர்களும், அரசியல்வாதிகளுமே விமானங்களில் ஏறி வெளிநாடு பார்க்க முடியும் என்ற நிலைமாறி, நமது பிள்ளைகளும் லண்டன், பாரிஸ் எனப் பறக்கிறார்களென்றால் அதற்கு காரணம் இந்த எம்.சி.ஏ. ஏற்படுத்திய தாக்கம்.

வளனாரில் கம்ப்யூட்டருக்கென்று தனித் துறை இல்லை. ஆரம்ப காலமாய் இருந்ததால் கணிதத் துறையும், பௌதீகத் துறையும் இணைந்தே பாடங்கள் நடத்தினார்கள். துறைத் தலைவராக பேராசிரியர் ஜெனசிஸ் இருந்தார். அட்மிசன் நேரம் வளனாரிலேயே பி.எஸ்சி., கணிதம் படித்து முடித்த தம்பி ஒருவன் என்னை பார்க்க வந்திருந்தான். கண்களில் உருண்டிருந்த கண்ணீர் கீழே விழச் சமயம் பார்த்திருந்தது.

“என்னடா பிரபு, எம்.சி.ஏ. சேந்தாச்சா?”

“இல்ல அண்ணம்.”

“என்னடா பிரச்சன?”

“எனக்கு சீட் தந்தா ஊர்க்காரனுக்கு உதவி பண்ணுனதா சொல்லிருவாங்களாம்.”

விடுமுறை நாட்களில் திருச்சியின் புறநகர்ப் பகுதியில் உள்ள நஞ்சைப் பூமிக்கு என்னைக் கூட்டிப் போவார் பாதிரியார் அந்தோனி ஆரோக்கியம். விடியப் பொறுக்காமல் அந்தப் பொன் விளையும் பூமியில் கால் பதித்தால் இந்தப் பூமி இவ்வளவு அழகானதா என்று சொல்லத் தோன்றும் காட்சிகள்.

அவனை இழுத்துக்கொண்டு பேராசிரியர் ஜெனசிஸிடம் ஓடினான். அந்தக் காலத்தில் ஆமந்துறையிலிருந்து பம்பாய் போகிறவர்களுக்கு புகலிடமே சூசையாரின் கேண்டின்தான். அங்கு அந்தக் காலத்தில் பாத்திரம் கழுவியவர்கள் இன்று பம்பாயில் பெரிய வேலைகளில் இருக்கிறார்கள். சூசையாரின் ஒரே மகன்தான் பிரபு.

“சார், தகுதியில்லாதவனுக்கு நீங்க கொடுக்கலிய, இவனுக்கு சீட் குடுத்தா ஆமந்துறையில முதல் எம்.சி.ஏ. இவந்தாம். தாயில்லாப் புள்ள, கொஞ்சம் பெரிய மனசு பண்ணுங்க.”

மல்லுக்கட்டி பிரபுக்கு எம்.சி.ஏ. சீட் வளனாரில் வாங்கியது மறக்க முடியாத ஒரு இனிய அனுபவம். இப்போதும் சில நிகழ்வுகளில் சந்திக்கும் வேளைகளில் இந்தச் சம்பவத்தை நினைவு கூர்வார் பேராசிரியர் ஜெனசிஸ்.

பெர்க்மான்ஸ் ஹாலில் எனக்கு பக்கத்து அறைத் தோழனாய் வாய்த்தவன் மைக்கேல் ரெமிஜியஸ், இருவருமே எம்.ஃபில் பொருளாதாரம் படித்தோம். ஆமந்துறைப் பக்கம் சொக்கன் குடியிருப்புக்காரன். என்னைவிட ஒரு வயது சின்னவன். என்னைப் போலவே இடையன்குடியில் மேல்நிலை படித்தவன். பட்ட மேற்படிப்பு பானையங்கோட்டை சேவியர் கல்லூரியில் முடித்து எம்.ஃபில்லுக்காக இங்கு வந்திருந்தான். கத்தோலிக்கக் கிறிஸ்தவனாய் மிக பக்தியோடு இருந்த காலம், அதிகாலை முதல் பூசை பார்ப்பதற்காக என்னை வந்து எழுப்புவது அவன்தான். செவ்வாய்க் கிழமையானால் வனத்து அந்தோனியார் கோவிலுக்கு கூட்டிப் போவான். காலாற நடந்து சிந்தாமணி கடந்து, காவிரிப் பாலம் தாண்டி, இடப் பக்கம் திரும்பி நடந்தால்

வனத்து அந்தோனியார். பேச்சும், சிரிப்பும், கும்மாளமுமாய் நடந்து போவோம், பேச்சு சுவராஸ்யத்தில் சில சமயம், நான் சாலையின் நடுப்பகுதிக்கு சென்றுவிடுவது வழக்கம், கிண்டலாய்ச் சொல்வான்...

“ரோட்டுல நீரு அடி பட்டுச் சாவுயதுல எனக்கு ஒண்ணும் பிரச்சன இல்லவே, ஆனா எதுல அடி வாங்குனியருங்குறது ரெம்ப முக்கியம்.”

“... ”

“அடிபடுறதுதாம் படுதியறு, ஒரு திருவள்ளுவரோ, வீடியோ கோச்சோ அடிச்சி போட்டுட்டு போனா பரவால்ல, பெருமையா இருக்கும். சவம் காக்காசுக்குப் பெறாத சைக்கிள்காரனோ, பைக்குகாரனோ தட்டி, உசரும் இழுத்திகிற்று கெடந்திச்சின்னு வையும், நானே கொதவளயில ஏறி நின்னு மிதிச்சி சோலிய சுத்தமா முடிச்சி புடுவமில்லா.”

நீ பிறப்பது சாதாரணமாய் இருக்கலாம். ஆனால், இறப்பது வரலாற்று நிகழ்வாய் இருக்க வேண்டுமென்று சொல்லாமல் சொன்னானோ என்னவோ...

சமீபத்தில் திருச்சி வளனாரில் நடந்த பாராட்டு விழாவுக்காகச் சென்றிருந்தேன், மெயின் கார்டு கேட்டின் எதிரிலேயே கல்லூரி வளாகத்துள் இடது பக்கம் வானளாவ உயர்ந்து நிற்கும் கோபுரத்தைத் தவிர எல்லாமே மாறிக் கிடந்தது. ஆனாலும் அந்த மண்ணில் கால் பாவி நின்றதும் என் மனதெல்லாம் பழைய நினைவுகள். எண்ணவோட்டத்தை என்னால் நிறுத்த முடியவில்லை. என் வாழ்வை வளப்படுத்தியதில் திருச்சி வளனார் கல்லூரியின் மண்ணுக்கும் பெரும் பங்கு உண்டு.

லட்சுமணனின் சப்பெ கொகாலு

2014ஆம் ஆண்டில் வெளியான சற்று வேறுபாடான ஒரு நூல் 'சப்பெ கொகாலு'. கோவை, ஈரோடு மாவட்டங்களின் மேற்குத்தொடர்ச்சி மலைப்பகுதியில் வாழும் இருளர் என்ற பழங்குடி மக்களை மையமாகக் கொண்டு இந்நூல் உருவாகியுள்ளது. நூலாசிரியர் லட்சுமணன் இம்மக்களுடன் நீண்ட காலமாகத் தொடர்பு கொண்டவர். அவர்களது பேச்சு மொழியில் நல்ல பயிற்சியுடையவர். இருளர்களது பேச்சு மொழியில் அவர் எழுதிய 'ஒடியன்' என்ற கவிதை நூல் பலரது கவனத்தையும் ஈர்த்த நூலாக அமைந்தது. இருளர்களுடனான அவரது உறவு அவர்களைக்

காட்சிப்பொருளாகப் பார்க்கும் உறவல்ல. அவர்களது வாழ்க்கை மேம்பாட்டுக்கான போராட்டங்களுடனான தொடர்பில் உருவான ஒன்று.

பாண்டிய மன்னர்கள், சோழ மன்னர்கள், நாயக்க மன்னர்கள், சுல்தான்கள் வெள்ளைத் துரைகள், வீரப்பன் தேடுதல் வேட்டை நடத்தியவர்கள் என ஒவ்வொருவரும் தம் பங்குக்கு இம்மக்களின் மீது பல்வேறு வடிவிலான வன்முறைகளைக் கட்டவிழ்த்து விட்டுள்ளனர்.

'எரிபுனம் கொல்லை' என்று சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடும் காட்டெரிப்பு வேளாண்மையை (Slash and burn)

மேற்கொண்டு வந்த இம்மக்கள் வெள்ளையர் ஆட்சியில் இவ்வேளாண்மை முறையைக் கைவிடும்படி கட்டாயத்துக்காளாயினர். இதன்பின்னர் ஓரிடத்தில் நிலைத்து வேளாண்மை செய்யத் தொடங்கினர். புழுதி நெல்லும், கொள்ளும், கேழ்வரகும், கம்பும் முக்கிய வேளாண்மைப் பயிர்களாயின.

இம்மக்களுடன் நெருங்கிப் பழகி அவர்களின் நம்பிக்கைக்குரியவராகி அம்மக்களின் வாய்மொழிப் பாடல்களை நூலாசிரியர் தொகுத்துள்ளார். வெறும் பாடல் தொகுப்பாக மட்டும் அமைந்துவிடாமல் அம்மக்களின் வாழ்வியல் அவலங்களை வெளிப்படுத்தும் சிறுகதைகளை அப்பாடலையடுத்துப் புனைந்துரைத்துள்ளார். இப்புனைவு கடந்தகாலம் சார்ந்தும், நிகழ்காலம் சார்ந்தும் அமைந்துள்ளது. இதனால் இந்நூல் இருளரின் பாடல் தொகுப்பா? இருளரை மையமாகக்கொண்ட சிறுகதைத் தொகுப்பா? என்று மயங்கும் நிலையை ஆசிரியர் உருவாக்கியுள்ளார். இது இலக்கியத் திறனாய்வு எல்லைக்குள் அடங்காத ஒன்று. இதுவே இந்நூலின் சிறப்புக் கூறாகும்.

***

இருளர்களின் பாரம்பரிய ஊதுகுழலின் பெயர் 'கொகலு' என்பதாகும். இருளர்களின் மூப்பன் ஒருவரின் மகளான 'சப்பெ' என்ற சிறுமி அக்குழலை ஊதுவதில் வல்லவளாய் இருந்தாள். சமவெளியில் இருந்து வந்து அவர்களின் பகுதியில் குடியேறிய வந்தேறிகளான கொங்கர்களின் பாசன ஏரியின் அணையை உடையாது தடுக்க மூப்பனின் மகள் சப்பேயை உயிர்ப்பலியாகக் கொடுத்தனர். இது இருளர்களிடம் வழங்கும் பாரம்பரியச் செய்தி. இச்செய்தியில் இடம்பெறும் சப்பேயையும், அவள் கரங்களில் திகழ்ந்த 'கொகாலு' என்ற குழலிசைக் கருவியையும் இணைத்து 'சப்பெ கொகாலு' என்று நூலுக்குத் தலைப்பிட்டுள்ளார் ஆசிரியர். 'கொகலு' என்ற பெயரிலான இசைக்கருவி குறித்த செய்திகள் 'கொகபோடு' என்ற தலைப்பிலான பின் இணைப்பில் இடம் பெற்றுள்ளன.

***

சப்பெ கொகாலு

லட்சுமணன்

பக்கங்கள் 279, விலை ரூ.225,
நியூ செஞ்சுரி புக ஹவுஸ் (பி) லிட்,
41 டி, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல்
எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை. 600 098.

நாற்பத்தி நான்கு இருளர் பாடல்களும் இதே எண்ணிக்கையிலான நூலாசிரியரின் சிறுகதைகளும் நூலில் இடம்பெற்றுள்ளன. இச்சிறுகதைகளைப் பொழுதுபோக்கு நோக்கில் மட்டும் படித்தால் ஏமாற்றம்தான் கிட்டும்தான். இருளர்களின் வாழ்வியல் நோக்கில் படிக்கும் போதுதான் இவற்றில் வெளிப்படும் உணர்வுகளைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

இருளர் பாடல்கள்:

உடல் உழைப்பின்போது ஏற்படும் சலிப்புணர்வைப் போக்கவும் பொழுதுபோக்கும் தன்மையிலும் வாய்மொழிப் பாடல்கள் பாடப்படுகின்றன என்பது உண்மைதான். ஆனால் இதைக்கடந்து அவர்களின் எதிர்க்குரலின் வெளிப்பாடாகவும் அவை அமைகின்றன என்பது நினைவில் கொள்ள வேண்டிய ஒன்றாகும். இருளர்களின் வாய்மொழிப்பாடல்கள் இப்போக்கிற்கு விலக்கானவையல்ல.

பொதுவாக இந்திய நாட்டின் பழங்குடி மக்களின் எதிரிகள் கொடிய காட்டுவிலங்குகளல்ல. சமவெளியில் இருந்து செல்லும் அதிகார வர்க்கமும் வாணிப வர்க்கமும் தான். இதனால்தான் புகழ்பெற்ற மானிடவியல் அறிஞரான வெர்ரியர் எல்வின் இந்திய விடுதலையை அடுத்து வடகிழக்கு மாநிலத்தின் ஆளுநரின் ஆலோசகராகப் பணியாற்றியபோது, வடகிழக்கு மாநிலப்பகுதிக்கு சமவெளி மனிதர்கள் அனுமதிச்சீட்டு வாங்கிச்செல்ல வேண்டும் என்ற கட்டுப்பாட்டை நடைமுறைப்படுத்தினார். சமவெளி மனிதர்கள் அங்கு சொத்து வாங்குவதைத் தடைசெய்தார்.

இருளர் பகுதிக்குச் செல்ல இத்தகைய தடை எதுவும் இல்லாததால் சமவெளிப் பகுதியில் இருந்துவரும் ஆதிக்கசக்திகள் இவர்கள் உருவாக்கிய விளைநிலங்களைப் பறித்தனர். நூலின் முன்னுரையில் (பக்கம். viii) இவை எவ்வாறு பறிக்கப்பட்டன என்பதை,

‘கிழக்கிலும் மேற்கிலுமிருந்து வந்த வந்தேறிகளின் வெற்றிலைக்கும், புகையிலைக்கும், இட்லிக்கும், அரிசிச் சோற்றுக்கும்... சூழ்ச்சிகளே அறியாத பழங்குடிகள் மிக எளிதாக நிலத்தை இழக்கத் தொடங்கிவிட்டிருந்தனர். வனம் அவர்களைச் சார்ந்தும் அவர்கள் வனத்தைச் சார்ந்தும் இருக்க முடியாதபடி அது கொஞ்சம் கொஞ்சமாக கைவிட்டுப் போய்க்கொண்டே இருந்தது’

இவ்வாறு குறிப்பிடுவதுடன் மட்டுமின்றி ‘ரோசாப்பு சேலைக்காரி’ என்ற கதையின் வாயிலாக (பக்கம். 149-153) படம்பிடித்துக் காட்டுவது போன்று நிலஅபகரிப்பை நாம் அறியச் செய்கிறார்.

இது ஒருபக்கம் என்றால் ஆங்கில ஆட்சியில் உருவான வனத்துறையும், அதன் அதிகார வர்க்கமும் இவர்கள் மீது மேலாதிக்கம் செய்தன. வந்தேறிகள் மீதும், வனத்துறை அதிகாரிகள் மீதுமான அவர்களது எதிர்ப்புணர்வு அவர்களது வாய்மொழிப் பாடல்கள் வாயிலாக எதிர்ப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய பாடல்கள் சில இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ளன. கரடியைக் குறித்த ஒரு பாடல் கரடியை ‘கோவேபுத்தூர் கரடி’ என்று குறிப்பிடுகிறது (பக்கம். 46-47). இருளர் வாழும் மலைப்பகுதியின் அடிவார நகர் கோயம்புத்தூர் என்பதை நினைத்துப் பார்க்கும்போது இது யாரைக் குறிக்கிறது என்பது எளிதில் புலனாகும்.

ஆங்கில ஆட்சியில் உருவான வனத்துறையில் அதிகாரியாகப் பணியாற்றிய தொப்பியணிந்த வெள்ளையனின் வருகைக்கு,

‘வாராண்டா வாராண்டா வெள்ளக்காரே பாரஸ்டு தாயோலி தொப்பிக்காரே’ என்று கட்டியம் கூறுகிறது ஒருபாடல். கடந்த காலத்தையும் நிகழ்காலத்தையும் ஒப்பிட்டு சில பாடல்களை இருளர்கள்

உருவாக்கியுள்ளனர். சமூக மாறுதல்களின் எதிர்மறைக் கூறுகளை அதில் பின்வருமாறு பதிவு செய்துள்ளனர்:

‘அப்பத்த கால வீணி வீண மனசெப் பாத்து நடக்காரு இப்பத்த கால வீணி வீண காசெ பாத்து கெடக்காரு’

(பக்கம். 107)

(வீணி: இளம்பெண். வீண: இளைஞன்)

***

‘அப்பத்தி காலத்திம்ப தேனு மானா திந்து நடந்தாரு சோலெ சோலையா இப்பத்தி காலத்திம்ப சாராயொ குடித்து நடக்காரு ரோட்டு ரோட்டா’

(பக்கம்.107)

***

‘ராகி வெளஞ்ச காடுலயா தில்லேலேலோ ரயிலு வண்டி பறக்குதுங்கோ தில்லேலேல்லொ’

(பக்கம். 229)

***

‘கம்பு வெளஞ்ச நாடுலயா தில்லேலேலோ இப்ப காரு வண்டி பறக்குதய்யா தில்லேலேலொ’

(பக்கம். 230)

***

‘வெரே வெளஞ்ச நாடுலய்யா தில்லேலேலோ வெட்டையா கெடக்குதய்யா தில்லேலேல்லொ’

(பக்கம். 230)

***

‘ஆனநடந்த காடுலயா தில்லேலேல்லொ இப்போ அக்கிரமே நடக்குது தில்லேலேல்லொ’

(பக்கம். 230)

சமூக வளர்ச்சியின் அடையாளங்களான சாலை, கார், இரயில் என்பன இருளர்களின் முன்னேற்றத்திற்குத் துணை நிற்காத நிலையில், எதிர்மறையான கண்ணோட்டத்திலேயே அதைப் பார்க்கும் பார்வை உருவாகியுள்ளது. மேலும் அவர்கள் மீதான சுரண்டலுக்கு இவை துணை நிற்பதும் மற்றொரு காரணமாகும்.

சிறுகதைகள்

இருளர்கள் மீதான வன்முறைகளையும், சுரண்டல்களையும் வெளிப்படுத்தும் தன்மையில் சில கதைகளை நூலாசிரியர் உருவாக்கியுள்ளார்.

பிணச் சாறு

பிணவறையில் கேட்கும்
கசப்பின் முனங்கலை
சிறு மதுப்புட்டிக்குள் சேகரிக்கும் ஒருவன்
தான் பிணமாகும் சந்தர்ப்பங்களிலெல்லாம்
துளியும் மிச்சமின்றி குடித்து விடுகிறான்
மனித அழுகையின் அரட்டல் தாங்காது
விழித்தெழும் பிணங்களுடன்
ஓயாது பேசி தேத்திய வார்த்தைகள்
அவனுக்கான தொடர் தனிமையில்
எதிரொலிக்கின்றன
சமூக வதைகளின் நினைவுகளாய்...
மனிதப் பகிர்தலற்று
தன்னிடம் தானே பகிரும்
அவன் கையிலுள்ள
காலி மதுப்புட்டியை நிறைக்க
கசப்பின் முனங்கலோடு
பிணவறை நுழைகின்றன புதுப்பிணங்கள்.

செடுத்து', 'சீக்கங்காயி பிஞ்செடுத்து',
'வள்ளரி காயி பிஞ்செடுத்து', 'மெதுக்க
பழோ பிஞ்செடுத்து', 'சிவ காயி பிஞ்
செடுத்து', 'முள்ளங்காயி பிஞ்செடுத்து'
என்று இப்பாடல் தொடர்கிறது.
இப்பாடலையடுத்து கரியாஞ்செட்டி
என்ற செட்டியை மையமாகக் கொண்ட
கதை இடம்பெற்றுள்ளது. கதையின்
முடிவில் அவனுக்குத் தரகன் போல்
செயல்பட்டுவந்த குப்பலிகள் விழிப்படைந்த
நிகழ்வுடன் கதை முடிவடைகிறது. துவரை
விதையைக் கொடுத்துவிட்டு நகர்ந்த
செட்டிக்கும் குப்பலிகளுக்கும் இடையே
நிகழ்ந்த உரையாடலும் அதன் முடிவும்
இதுதான்:

'நீ கொடுக்கே நா வெதக்கெ, அத
சாணியில போட்டு சொரகம்புதர வெட்டி,
மண்ண கௌறி, கொத்தி வெத போட்டு,
ஆடு மாடு கடிக்காம காவலு இருந்து,

'ரோசாப்பூ சேலைக்காரி' என்ற
கதையில் இருளர்களின் நிலத்தில் சமவெளி
முதலாளி செங்கல் சூலை போட்டு
கொத்தடிமைகளாக்கி உழைப்பைச்
சுரண்டுவதும், அவர்களின் நிலத்தை
அபகரிப்பதும் இடம்பெறுகின்றன
(பக்கம்.149-153).

காலனிய ஆட்சியின் தொடக்கக் காலத்தில்
மலைப்பகுதிக்கு வந்து அதிகாரம் செய்த
வெள்ளைத் துரைகளை சில சிறுகதைகள்
அறிமுகம் செய்கின்றன. 'குதிரைத்துரை'
(பக்கம்.163-166) 'தொப்பித்துரை' என்ற
கதை கொடுமைக்காரனான வெள்ளை
அதிகாரியை இருளர்கள் துப்பாக்கியால்
சுட்டுப் பழிவாங்கியதைக் குறிப்பிடுகிறது
(பக்கம். 190-195). ஆனால், இத்துரையின்
மரணத்துடன் இருளர்கள் மீதான
அடக்குமுறைக்குத் தீர்வு ஏற்படாது
என்றாலும் தற்காலிகமான விடுதலை
அவர்களுக்குக் கிட்டியதை,

'அடுத்த துரைக்காக அந்தக் குதிரை
லாடம் கட்டப்பட்டு வாசலிலேயே
கணைத்துக் கொண்டிருந்தது. அது
வரைக்கும்... காடு அவர்கள் கட்டுப்
பாட்டிலேயே இருந்தது'

என்று கதையின் இறுதியில் குறிப்பிடுகிறார்.

மன்னர் ஆட்சிக்காலம் தொடங்கி,
மக்களாட்சிக் காலம்வரை இருளர்களின்
மீதான ஆளுவோரின் வன்முறையை
'கோவன் பூர்வப்பட்டயம்' என்ற கதையின்
வாயிலாக அறிந்துகொள்ளலாம் (பக்கம்.
230-238).

இருளர்களிடம் விதைகளை வழங்கி
வேளாண்மை செய்யக் கூறிவிட்டு
வேளாண்மையின் பயனைக் கவர்ந்து
கொள்ளும் செட்டியாரை மையமாகக்
கொண்டது, 'செல்லும் செட்டி' என்ற
கதை.

அவர காயி பஞ்செடுத்து
போகிலாமடா செட்டி போகிலாமடா
செட்டியாரு வாயோல கண்டேலாட

என்று இருளர்களிடையே வழங்கும்
நாட்டுப்பாடல், அவர்கள் பயிரிட்ட,
சேகரித்த பொருட்களை சந்தைப்படுத்த
செட்டியாரையே நம்பி உள்ளதை
வெளிப்படுத்துகிறது. 'சக்கர காயி பிஞ்

காக்கைச் சிறுகளிலே
டிசம்பர் 2014

வார பந்திய தொராத்தி... பாக்கேமில்ல அதுக்குந்து ஏதாச்சம் கொடுத்தாதே தொவர கெடைக்கு' கீழ்மூச்சு வாங்கிக்கொண்டு நின்றான்.

'என்ன குப்பலிக்கா திடருந்து' 'செட்டிக்கு பேரதிர்ச்சிதான்: ஆனால், காட்டிக் கொள்ளவில்லை. உள்ளுக்குள் தவித்தான். அடிவயிற்றிலிருந்து ஒரு பகீர் கிளம்பி நெஞ்சுக்கு வந்து நின்றது அவனுக்கு.

'இந்தா, வெதேக்கு ஈடான தூப்பிசினு' கையில் திணித்து விட்டு எந்த சலனமுமில்லாமல் மேலே ஏறிப்போய்க் கொண்டிருந்தான் குப்பலிகள் (பக்கம். 172).

குப்பலிகளிடம் விழிப்புணர்வு தோன்றியதை, 'கூமுளா மரத்தில் உட்கார்ந்திருந்த ஆந்தை கண்ணை உருட்டி உருட்டி செட்டியையும் குப்பலிகளையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தது' என்று குறிப்பிடுவதன் வாயிலாக உணர்த்துகிறார். இவ்விழிப்புணர்வையடுத்து என்ன நிகழ்ந்தது என்பதை, 'செட்டி அதற்குப்பின் அந்தப் பகுதிக்கு வருவதை நிறுத்திவிட்டான்' என்று கூறி முடிக்கிறார்.

***

இவ்வாறு இருளர்களின் வாழ்வியலை அவர்களது பாடல்கள் வாயிலாகவும், தன் கதைகள் வாயிலாகவும் ஆசிரியர் அறிமுகப்படுத்துகிறார். ஆனால் இதவெறும் அறிமுகம் அல்ல. இம்மக்களின் அவலம், வீரம், சமயோசித அறிவு, கடின வாழ்க்கை ஆகியனவற்றையும் இவர்கள் மீது சமவெளி மனிதர்கள் நிகழ்த்தும் சுரண்டலையும் ஒடுக்குமுறையையும் நாம் அறியச்செய்கிறார். இருளர் மக்கள் மீதான அனுதாபம் என்பதைக் கடந்து அவர்களுக்கு ஆதரவான குரல் நம்மிடையே உருவாகவேண்டும் என்பதையும் இந்நூலின் வாயிலாக உணர்த்தியுள்ளார். ஆய்வுக்குரிய மக்களாக அன்றி நம் சகமனிதர்களாக அவர்களைப் பார்ப்பதன் அவசியத்தை நம் உள்ளத்தில் பதிய வைத்துள்ளார்.

அடுத்த பதிப்பில் பொருளடக்கம் இடம்பெறுவது அவசியமான ஒன்று.

காக்கையின் கோரிக்கை

காக்கைச் சிறகினிலே இதழுக்கு படைப்புகள் அனுப்புவோர் கவனத்திற்கு:

படைப்பாளிகள் பக்க வரையரையைத் தீவிரமாகக் கவனத்தில் கொள்க. உங்கள் படைப்பு ஐந்து பக்கங்களுக்கு மிகாமல், (ஏறக்குறைய 750 வார்த்தைகள்) கணினி அச்சில் இருத்தல் அவசியம்.

படைப்புகளை எழுத்துப்பிரதியாக அனுப்புவதைத் தவிர்க்குமாறு கேட்டுக் கொள்கிறோம். யூனிகோட் எனப்படும் ஒருங்குறி எழுத்துருவில் கணினி அச்ச செய்து அனுப்பவும். படைப்புகளை அனுப்புவோர் தங்களுக்கான பிரதியை வைத்துக் கொள்ளவும். வெளியிடுவதற்குத் தேர்வு பெறாத படைப்புகளைத் திருப்பி அனுப்ப இயலாது.

உங்கள் படைப்பு வெளியிடுவதற்குத் தேர்வு பெற்றதா, இல்லையா என்பது குறித்து, படைப்பை அனுப்பிய ஒரு மாத காலத்திற்குப் பிறகு, தொலைபேசியில் (9841457503) தொடர்பு கொண்டு கேட்டறியலாம்.

கவிதை, சிறுகதை, கட்டுரை என உங்கள் படைப்பு எதுவாயிருப்பினும், நீங்கள் ஓரிரு முறை படித்துப் பார்த்து, ஒற்று உள்பட மெய்ப்புத் திருத்தி அனுப்புமாறு கோருகிறோம்.

படைப்பை ஏற்பதும் நிராகரிப்பதும் ஆசிரியர் குழுவின் இறுதி முடிவுக்கு உட்பட்டது என்ற இதழியல் உலகின் மரபையும் ஜனநாயகத்தையும் மதித்துப் போற்றும் பண்பாடு நிறைந்தவர்கள் படைப்பாளிகள் என்று காக்கை முழுமையாக நம்பிக்கை கொள்கிறது.

இதழ் குறித்த தங்களது கருத்து அல்லது விமர்சனத்தை ரத்தினச் சூருக்கமாக அனுப்புமாறு கேட்டுக் கொள்கிறோம். 60 முதல் 100 வார்த்தைகளுக்குள் இருத்தல் நலம். அதிகமான வர்களின் கருத்துகளை வெளியிடுவதற்கு இது உதவியாக அமையும்.

பிரபல சிறுநிதழ்கள் போல, விரிந்த கட்டமைப்பு வசதிகள் மற்றும் மனித வளத்துடன் இயங்கும் நிலையில் காக்கை இல்லை. வெகுசில தன்னார்வலர்களின் கூட்டு முயற்சியில் இந்த இதழ் வெளிவருகிறது. முன்னும் பின்னும் அறிந்து ஆக்கப்பூர்வமான ஒத்துழைப்பை அளிக்குமாறு படைப்பாளிகளையும் வாசகர்களையும் காக்கை நிமிர்ந்து கோருகிறது.

- ஆசிரியர்

அக்காக்களும்

இன்னொரு அம்மாக்கள்தான்

நஞ்சுண்ட காடு புதினத்தில் இனியவன் குரலில் சுருமாரின் கதையை கண்களில் ஈரத்தோடுதான் படிக்க முடிந்தது. இந்த நஞ்சுண்ட காடு எனக்கு பல உலக சினிமாக்களை கண் முன் நிறுத்தியது. அதில் ஒன்று “பேலட் ஆப் ஏ சோல்ஜர்” ரஷ்யத் திரைப்படம். திரைப்படத்தின் துவக்கத்தில் நாயகன் அல்யோஷாவின் கதையை அவன் தோழன் ஒருவன் தன் குரலில் சொல்வான்.

இந்த புதினத்தை வாசிக்க ஆரம்பித்த போது நம் மனநிலை எப்படி இருக்கிறது? இரைச்சலோடு பாயும் பேரருவியில்

குளிக்கச் செல்லும் முன் தூரத்திலே அருவியின் சாரல் பட்டு, கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நனைவோமே... அதே போன்று இதை வாசிக்க... வாசிக்க... நம் இதயத்தில் பாரம் ஏறி அருவியில் குளித்து முடித்தபின் ஈரமான துணி எப்படி கனமாகிப் போகிறதோ, அதே போன்று நாவலை முடிக்கும் போது நம் மனம் பெரும் கனமாகிப் போகிறது.

போரின் வலிகள் போர்க்களத்தில் மட்டும் எஞ்சியிருப்பதில்லை. அதனினும் வலுவாக போராளிகளின் குடும்பங்களிலும் இருக்கிறது என புதினம் நெடுக அனேக சம்பவங்கள்.

”சண்டை நடக்குது. பொடியன் களெல்லாம் செத்துச் செத்து வாறாங்கள். அவர்களுக்கும் இப்படி எத்தனை பொறுப்புகள், விருப்பங்கள் என்றிருந்திருக்கும். வாழ்ந்து முடிச்சவையா போராட ஏலும்? ஒரு பக்கம் தியாகங்கள் நடக்க, நாங்கள் அதுக்குள்ள சுழிச்சோடி எங்கட குடும்பங்களை அந்த ஊட்டுக்க உயர்த்திடலாம் என்று நினைக்கிறது துரோகம்” என அதன் போராட்ட நியாயம் தர்க்கிக்கப்படுகிறது சுகுமாரால். இரு கடமைகளையும் தோளில் ஏற்ற சுகுமார் இழந்தது எது, வெற்றியாக்கியது எது என்பது புதினத்தின் பேசுபொருள். ஒருவேளை 2009 ன் பின்னடைவு, இனப் படுகொலை என்னும் மாபெருந் துயர நிகழ்வு நடைபெறாது, விடுதலை வெற்றி ஈட்டப்பட்டிருக்குமாயின், சுகுமார் போன்றவர்களின் வாழ்வு அர்த்தப்படுத்தப்பட்டிருக்கும்.

அம்புரோசின் கதை வறுமையை சொல்கிறதென்றால், குடும்ப உறவுகளால் வாழ்க்கை திசை மாறி இயக்கத்துக்கு வந்ததைச் சொல்கிறது வேதநாயகத்தின் பின்னணி. பொது வெளியில் விடுதலைப் புலிகள்மீது ஒரு குற்றச்சாட்டு உண்டு. அவர்கள் சாமானியர்களை கட்டாயப் படுத்தி இயக்கத்தில் சேர்த்தார்கள் என்று. புதினத்தில் சுகுமார், அம்புரோஸ், இனியவன், வேதநாயகம், புண்ணு நாகேந்திரன், காக்கா போன்ற எண்ணற்ற போராளிகளின் பின்புலங்களும், அவர்களின் குடும்பங்களில் படிந்திருந்த விடுதலை வேட்கையும்தான் அவர்களைத் தானாகவே போராளிகளாக ஆக்கியது. யாரும் கட்டாயப்படுத்தி அல்ல.

இதைப் போன்ற தியாகவுள்ளம் கொண்டவர்களால்தான் விடுதலைப்புலிகள் இயக்கம் கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. “பேலட் ஆஃப் எ சோல்ஜர்” திரைப் படத்திலும் இது போன்ற வீரர்களின் கதைகள் காட்சிப்படுத்தப்பட்டிருக்கும்.

திரைப்படத்தில் கடுமையான போர்ச் சூழலில், அல்யோஷா தன் தாயைப் பார்க்க, ஊருக்கு வரும் ஒரு ரயில் பயணத்தில் ஷீராவை சந்திக்கிறான். இருவரும் பார்த்துப் பேசி பழகி (காதல்) அன்பு வந்து பிரியும் இடத்தில் நமக்கு ஏற்படும் வலி 'நஞ்சுண்ட காடு' புதினத்தில்

சுகுமாரனும் கீதாவும் பேசாமலே பிரியும் இடம் நம்முள் ஏற்படுகிறது. நம் கண்களை குளமாக்குகிறார்கள். குறிப்பாக சுகுமாரன் போரில் காயப்பட்டு மருத்துவமனையில் கிடக்கிறான். அப்போது அவன் தன் வாழ்வின் கடந்ததும், நிகழ்ந்ததுமான காலக் காட்சிகளை இனியவனிடம் மனம் விட்டு வெளிப்படுத்திக் காட்டுகிறான். அதிலொன்று அவனைக் காண கீதா வரும் காட்சியில் மனசு நிறைய காதல் இருந்தும் பேச சக்தியற்று கண்ணை மூடித் தூங்குவது போல் பாசாங்கு செய்து சொல்லொண்ணா துயரத்தை அவனுள் புதைத்து கொள்கிற சுகுமார் தன்னை வெளிப்படுத்தியுள்ள துயரஇயல் சித்திரம். கீதாவும் மிகப்பெரிய வேதனையில் திரும்பிச் செல்கிறாள். கீதாவின் கதைப் பின்புலமும் நமக்கு வலி தரக்கூடியதே. இந்தியா ராணுவம் வீசிய குண்டு அவள் செவி ஓரத்தில் பட்டு காது கேட்கும் திறன் இழந்தவள். சுகுமாரின் அக்காவின் துயரத்தை எண்ணி மனம் எவ்வளவு வருந்தியதோ... அதை விடக் கூடுதலாகவே கீதாவின் நிலை கண்டும். அந்த வேளை சுகுமார் உதிர்க்கிற வாசகம் மனதைக் கசக்கி அத்தாசமாய்த் தூக்கி எங்கோ கொண்டு போய்ப் போடுகிறது.

“இயக்கத்துக்கு வந்த அன்றைக்கே காதலுக்கு முற்றுப் புள்ளி வச்சாச்சு.பிறகும் பிறகும் பக்கத்திலே முற்றுப் புள்ளி வச்சா, அது தொடராப் போயிடும்”

‘பேலட் ஆப் எ சோல்ஜரில்’ அல்யோஷாவின் முதிர்ந்த தாய் தன் மகனைப் போருக்கு போகக்கூடாது எனச் சொல்வாள். பொன்னர்-சங்கர் கதையில், தங்காள் “அண்ணா நம் பட்டத்து யானை” பரதேசம் போக (கனவு) கனாக்கண்டேன். அதனால் பன்றிப் போருக்கு போக வேண்டாம்” எனச் சொல்கிறாள்.

கட்டபொம்மன் கதையிலும்...

“போகாதே... போகாதே... என் கணவா... பொல்லாத சொப்பனம் நானும் கண்டேன்... பொல்லாத சொப்பனம் நானும் கண்டேன்...” என்றுரைத்து சண்டைக்குப் போக வேண்டாம் என்கிறாள் வெள்ளையம்மா.

இந்த இருவரும் செல்வச் செழிப்போடு வாழ்ந்த அரச குலப் பெண்டிர்.

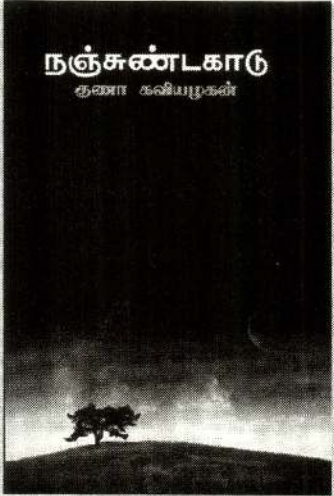
நஞ்சுண்ட காடுவில் பெற்றவன் ஊதாரியாக இருந்தும், அம்மா நோய் வயப்பட்டும், மூத்த சகோதரன் பொறுப்பற்ற தனமாக இருந்தும், குடும்பச் சூழலைச் சொல்லி, சுசுமாரை களமாடப் போக வேண்டாம் என எந்த ஒரு இடத்திலும் அக்கா சொல்லவே இல்லை. சுசுமாருக்கு எப்படி இன விடுதலை ஒன்றே தீர்வு என்ற உயரிய நோக்கமோ, அதைவிட இருமடங்கு வேட்கையுடன் அக்காவும் இருக்கிறாள். அதனால்தான் தன்னுடைய இன்னொரு சகோதரன் இயக்கத்துக்கு போகும் போதும் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. புதினத்தில் சுசுமாருக்கும் அக்காவுக்குமான பாசம் மூத்த சகோதரியுடன் பிறந்த ஒவ்வொரு ஆணுக்கும் நன்றாகவே தெரியும். ஒரு இடத்தில் அக்கா யாருக்கும் தெரியாமல் கோழி முட்டை அவித்துத் தருகிறாள் சுசுமாருக்கு. அக்காக்கள் என்றைக்குமே இன்னொரு அம்மாக்கள்தான்.

போர்க்களத்தில் போர்முனையை அடிக்கடி மாற்றுவது, போராளிகளுக்கு வேண்டுமானால் சாத்தியமாகலாம். ஆனால் வீட்டுப் பெண்களுக்கு குழந்தை குட்டிகளை இழுத்துக்கொண்டு வாயில்லா ஜீவன்களை (ஆடு, மாடு, நாய், பூனை) ஓட்டிக்கொண்டு அடுப்படியைத் தூக்கிக்கொண்டு அடிக்கடி இடப்பெயர்வு என்பது சாத்தியமற்றது. ஆனால் நெஞ்சுரத்துடன் தமிழனப் பெண்கள் அளவுகடந்த வேதனையெல்லாம் நெஞ்சில் புதைத்துக்கொண்டு அதையெல்லாம் சாத்தியமாக்கி காட்டினார்கள். இடையன் ஆட்டுக்குட்டியைத் தூக்கி தோளில் போட்டுக் கிடையை மாற்றுகிற மாதிரி, போர்க்காலங்களில் தமிழனப் பெண்களும் கிடைத்த இடத்தில் வாழப் பழகினார்கள். அக்கா நடக்கமுடியாத தன் பெற்றோரைத் இழுத்துக் கொண்டு தென் மராட்சி, வட மராட்சி, கிளி நொச்சி எனப் பல இடப் பெயர்வுகளை சந்திக்கிறாள்.

இதுபோன்ற அக்காக்கள், அம்மாக்கள் மனைவிகளால்தான் கால் நூற்றாண்டுக்கு மேலாக, விடுதலைப் போரை நடத்த விடுதலைப் புலிகளால் சாத்தியமாயிருக்கிறது. சுசுமார் வீரச்சாவு அடைந்துவிட்டான்.

தாயக விடுதலைக்கான தன் இளமையைத் தொலைத்த அக்காக்களும், காதலனைத்

நஞ்சுண்டகாடு
குணா கவியுங்கள்

அகல் பதிப்பகம்
348ஏ, டி.டி.கே. சாலை,
இராயப்பேட்டை, சென்னை - 14.
அலைபேசி: 9884322398

தொலைத்த கீதாக்களும் இப்படி ஒப்பாரி வைத்துக்கொண்டு எஞ்சியிருப்பவர்கள்.

பாலுத்தி பாத்திகட்டி
பாக்குமரம் உண்டு பண்ணி
பாக்கு மரத்தடியில்
பத்தினியை புலம்ப வச்ச
பரமபதம் சேர்ந்ததென்ன?...

நெய் ஊற்றிப் பாத்திகட்டி
நெல்லி மரம் உண்டு பண்ணி
நெல்லி மரத்தடியில் என்னை
நின்றழுக வைத்துவிட்டு
நெடும் பயணம் போனதென்ன?...

குளத்தங்கரை மேல குயில் போல
குந்தியிருந்தேன்...
குயிலுன்னு பாக்காத குண்டு போட்டு
கட்டானே...

ஆத்தங்கரை மேல அன்னம் போலக்
குந்தியிருந்தேன்...
அன்னமெனப் பார்க்காத அம்பு எய்து
கொன்னானே...

பசியோடு வந்தவர்களுக்கு இல்லை என்று சொல்லாமல் சோறிட அள்ள அள்ளக் குறையாத அட்சய பாத்திரம் மணிமேகலைக்கு. அதைப்போன்று கடுங்கோடையிலும் வற்றாத பெரும் துயரம் அக்காவுக்கு. அப்பா, அம்மா, மருமகன், தம்பி என வீட்டில் தொடர் மரணங்கள்: அன்னாடம் சாவாருக்கு அமுவாரும் இல்லை! நித்தம் சாவாருக்கு

நீர் பிழிவாரும் இல்லை! என நினைத்து துயரங்களை கடந்து செல்கின்றாள்.

இவ்வளவு துக்கத்தில் இருக்கும் அக்கா, இனியவன் வீடு தேடி வந்து சுசுமாரின் வீடு இதுதான் எனக் கேட்க. இனியவனை யாரென்று தெரியாமல் உளவு பாக்க வந்த போலீஸாக இருப்பான் என நினைத்து உடனே விழிப்புடன் பதிலளிக்கிறாள்.

விடுதலைப்போர் நடக்கும் மண்ணில் வாழ்கிறோம் என ஒவ்வொரு கணமும் போர்க்களத்தில் இருக்கும் போராளிகளுக்கு ஞாபகம் இருக்கோ இல்லையோ!.. ஆனால் அக்காவுக்கு நன்றாக ஞாபகம் இருக்கிறது.

இவ்வளவு உயர்வாகப் பேசுவதால் ஏதோ மணிமுடியெல்லாம் தரித்து அலங்காரத்துடன் இருக்கும் காவியப் பெண்டிர் என நினைத்துவிடாதீர்கள் அக்காவை. குண்டுமணி தங்கத்துக்குகூட வக்கத்தவள் தான் இந்த அக்கா. புதினத்தில் ஒரு இடத்தில் ஐந்து ரூபாய் காசில் ஐம்பொன் இருக்கிறதென்றும் அதை உருக்கி நகை செய்தால் கருக்காது என யாரோ கிளப்பிவிட்ட புரளியை நம்பி ஒவ்வொரு காசாக சேர்க்கிறார்கள் அக்காவும் தம்பியும். சேர்த்த காசையெல்லாம் கொண்டு ஆசையோடு நகை செய்யப் போக, அது பொய் எனத் தெரிந்ததும் பெருந்த ஏமாற்றத்துடன் அழுகிறாள் அக்கா. தன் தொண்டை வறண்டு போகும் அளவுக்கு. இப்படி நிறைய இடங்களில் வாசிக்கும் நம் கண்களில் கண்ணீரை வரவழைக்கிறார் குணா கவியழகன்.

குணா கவியழகன் அன்று போர்க்களத்தில் (துவக்கை) துப்பாக்கி ஏந்திய போராளி. இன்றோ போரில் தெறித்த போராளிகளின் குருதியை தொட்டு தொட்டு அவர்களின் ஆசை, கோபம், காதல், கண்ணீரெல்லாம் எழுதும் எழுத்துப் போராளி. இயக்கத்துக்கு சென்று (சுகுமாராக) கரும்புலியாக மாறாமல் திரும்பிய குணா கவியழகனுக்கு இயேசுநாதரின் முள் கிரீடம் மாதிரி பெரும் சுமை அவரின் தலையைச் சுற்றி இருக்கிறது.

நஞ்சுண்ட காடுவில் முக்கியமான விஷயம்:

விடுதலைப் புலிகளுக்கென்று ஒரு பழக்க வழக்கம், பண்பாடு, ஒழுக்கம்.

அடையாளம், இருக்கிறது. அவர்கள் போராளிகளுக்கு பயிற்சி அளிக்கையில் என்னென்ன அறச்செயல்கள், ஒழுக்கங்கள் கற்றுத் தரப்படுகின்றதென்று தெளிவாகவும் அழகாகவும் காட்சிபடுத்தியிருக்கிறார் குணா கவியழகன். குறிப்பாக பயிற்சி துவக்கும் வீரர்களின் முன் தளபதியின் உரை. இந்த உலகம் உன்னிப்பாக கவனிக்கவேண்டியது. உரையின் சாரம்சம் இதுதான்.

“எப்படி உங்கள் தியாகங்கள் போற்றுதற்குரியதோ அப்படியே உங்கள் ஒழுக்கயீனங்கள் மிகுந்த தண்டனைக்குரியது. அனுமதிக்க முடியாதது.”

விடுதலைப் புலிகள் எந்த மாதிரியான அறத்தோடு போர் செய்தார்கள் என்று உலகுக்கு சொல்ல இந்த இரண்டு வரிகள் போதுமானதே... புலிகள் இயக்கம் போராளிகளை உருவாக்குவது உலகறிந்தது. குணா கவியழகன் என்ற போராளியை சொந்த மண்ணின் வலிகள் சொல்லும் அழகான கதையாசிரியராக உருவாக்கி இருப்பது இந்தப் போர்க்குண ஒழுங்கு தான்.

சுகுமார் போன்ற போராளிகளின் வாழ்க்கையை, போரின் வலிகளை, போரினால் சிதைந்த குடும்பங்களின் கண்ணீரை இந்த உலகத்திற்கு சொல்ல வேண்டியதும், எழுத வேண்டியதும் குணா கவியழகன் போன்றோர் கடமை.

ஒரு தலித்தோட வலியை தலித்தாகப் பிறந்தவனால் மட்டும்தான் உணரமுடியும். அதே போன்று ஒரு போராளியின் போராட்டக் கதையை விடுதலை இயக்கத்தை சேர்ந்த ஒரு போராளியால் மட்டும்தான் எழுத முடியும்.

குணா கவியழகன் தொடர்ந்து இது போன்ற ரத்தமும் சதையுமான படைப்புகளைக் கொடுக்க வேண்டும் என்பது என்னைப் போன்ற வாசகர்களின் ஆசை. எங்கள் தென் மாவட்டங்களில் பழமொழி ஒன்று உண்டு.

“அழுதுகிட்டே இருந்தாலும் உழுதுகிட்டே அழு”ன்னு.

அது மாதிரி குணா கவியழகன் எது செய்தாலும் எழுதிக்கொண்டே செய்யட்டும்.

பனங்காடு ஒரு மீள் நினைவு

‘தனிமரம் தோப்பாகாது’ என்பது பழமொழி. பல வகை மரங்கள், ஒரே இடத்தில் கூட்டமாக நிற்குமானால், அந்த இடம் ‘தோப்பு’ என அழைக்கப்படுகிறது. குறிப்பிட்ட இனத்தைச் சேர்ந்த மரங்களைக் கொண்ட தோப்பு, மாந்தோப்பு, புளியந்தோப்பு, தென்னந்தோப்பு என அந்தந்த மரங்களின் பெயரால் அழைக்கப்படுகிறது.

ஆனால், ஒரே இடத்தில் கூட்டமாக நிற்கும் பனை மரங்களை அவ்வாறு ‘பனந்தோப்பு’ என ஏன் அழைப்பதில்லை. மூங்கில் காடு, சந்தனக் காடு என்பது போல, ‘பனங் காடு’ என்றுதானே அழைக்கிறோம். அது ஏன் என என்றாவது சிந்தித்தது உண்டா?

“தென்னையை வைத்தவன் தின்றுவிட்டுச் சாவான், பனையை வைத்தவன் பார்த்துவிட்டுச் சாவான்” என ஒரு

சொலவடை உண்டு. குறுகிய காலத்தில் தென்னை பலன் தரும், மாறாக பனைமரம் பலன் தருவதற்கு நீண்டகாலம் ஆகும் என்பதையே இது உணர்த்துகிறது.

தென்னை, வறட்சியைத் தாங்காது, அது சல்லி வேர்களைக் கொண்டது. தென்னையின் அடிமரத்தைச் சுற்றியுள்ள மண்ணை அடிக்கடி கொத்தி, கிளறி, உரம் வைத்து, நீர் ஊற்றிப் பராமரித்து வரவேண்டும். மாறாக, பனை மரத்தின் ஆணி வேர் ஆழமாகச் சென்று, நிலத்தடி நீரைப் பயன்படுத்தும் தன்மை கொண்டதால், வறட்சியைத் தாங்கும். தென்னையைப் போல், பனைமரத்திற்கு பராமரிப்பு எதுவும் தேவையில்லை. எனவேதான், தென்னையை வீட்டில் வளர்த்தார்கள், பனையைக் காட்டில் வளர்த்தார்கள். தென்னையைத்

தோப்பாக்கினார்கள், பனையைக் காடாக்கினார்கள். பனைமரம், மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கைக்குத் தேவையான பல்வேறு பலன்களைத் தரக்கூடியது என்பதை நம் முன்னோர்கள் அறிந்து வைத்திருந்தார்கள். அதன் காரணமாகவே, பலன் பெறுவதற்கு நீண்டகாலம் ஆகும் என்றபோதும், அவர்கள் பனங்காடுகளை உருவாக்கினார்கள். அதோடு, இன்றைய தலைமுறையினர் போல் 'சுயநலமாக' இல்லாமல், எதிர்கால சந்ததியர் நலனைக்கருதி, செயல்படுத்தினார்கள் என்பது முதன்மையான காரணம் ஆகும்.

ஆயுர்வேத மருத்துவமுறையில், 'சமூலம்' என்கிற சொல்லுக்கு மூலிகைச் செடியின் அனைத்துப் பாகங்களும் எனப் பொருள் உண்டு. அதுபோல, பனைமரத்தின் அனைத்து பாகங்களும், தமிழ்மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கையில் ஏதேனும் ஒருவிதத்தில் பயன்பட்டு வருகின்றன. வேறு எந்த மரத்திற்கும் இல்லாத பெருமை இது.

பனைமரமே பார்க்காதவர்களுக்கும்கூட பதநீரும், நுங்கும் தெரிந்திருக்கும். தென்னையைப் போல் அல்லாமல், பனையில் ஆண், பெண் என இரு வகை உண்டு. ஆண் பனையில் 'பாளை' வராது. அதனால், அது காய்க்காது, பதநீரும் தராது. அது 'அலகுப்பனை' எனப்படும்.

பெண் பனையில்தான், பாளைகள் வரும். அந்தப் பாளைகளில் இருந்துதான் பதநீரும், நுங்கும் கிடைக்கும். ஆனாலும், பதநீருக்காகப் பாளைகளை சீவிவிட்டால், நுங்கு காய்க்காது. நுங்கு வேண்டுமென்ப பாளைகளை விட்டுவிட்டால், பதநீர் கிடைக்காது.

பனை மரத்திலிருந்து, பதநீரைப் பெறுவது, ஒருவிதத்தில், மாட்டில் பால் கறப்பது போலத்தான். இளம் பாளைகளை, அதற்கென வைத்திருக்கும் கூர்மையான பாளை அறுவாளால் சீவ வேண்டும். பிறகு மரத்தாலான இடுக்கியைக் கொண்டு, மாட்டில் பால் காம்புகளை நீவுவதுபோல நீவ வேண்டும். குமரி மாவட்டத்தில் இந்த இடுக்கி, 'கடுப்பு' என்று அழைக்கப்படுகிறது. நுங்கு காய்க்காமல் தடுப்பதால், தடுப்பு என்பது, 'கடுப்பு' என மருவி இருக்க வேண்டும்.

மண் கலயத்திற்குள் சுண்ணாம்பைத் தடவி, நீவிய பாளைகளைக் கலயத்திற்குள்

நுழைத்து, காற்றில் தனியே ஆடாதவாறு கலயத்தை இறுக்கிக் கட்ட வேண்டும். இவை அனைத்தையும், காற்றில் ஆடும் பனைமரத்தின் உச்சியில், மட்டைகளிடையேத் தலைகீழாகத் தொங்கிக்கொண்டு, ஒரு சர்க்கல்காரனைப் போல, செய்து முடிக்கவேண்டும். ஒருநாள் மாலை, பாளையை இடுக்கினால், மறுநாள் காலை, பதநீர் இறக்கலாம்.

பாளையின் எண்ணிக்கையைப் பொருத்து, கலயங்களின் எண்ணிக்கையும், பதநீரின் அளவும் இருக்கும். ஒரு சிலப் பசுக்கள் அதிக அளவில் பால் கறப்பது போல, சில பனைமரங்கள் நிறைய பதநீரைச் சுரக்கும். அதுபோன்ற பனைகளில், பதநீர் இறக்க, ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட முறைகள் ஏறி இறங்க வேண்டியதிருக்கும். ஒவ்வொரு முறை பதநீர் சாப்பிடும் போதும், பனை ஏறும் தொழிலாளியின் உழைப்பையும், அவர் சிந்தும் வேர்வையையும் சிந்தித்துப் பார்க்காமல் கடந்துபோக முடிவதில்லை.

பனை மரத்திலிருந்து இயற்கையாகச் சுரப்பது, வெண்மை நிறமுடைய 'கள்' ஆகும். நிறத்தின் காரணமாகவே, 'பனை மரத்தடியில் இருந்து பால் குடித்தது போல' என்கிற பழமொழி வந்தது. பனங் கள், இனிப்பு, புளிப்பு, கசப்பு ஆகிய சுவைகளில், நிலத்தின் தன்மையைச் சார்ந்து அமைகிறது. ஆதியில், பனங் கள் உடலுக்கு நன்மை செய்யும் உணவுப் பொருளாகவேக் கருதிப் பயன்படுத்தப்பட்டது. அளவுக்கு மீறினால் அமிர்தமும் நஞ்சாகலாம். குறை, கண்ணில் இல்லை, கருத்தில் உள்ளது.

மண் கலயத்தின் உட்புறம் தடவப்படும் சுண்ணாம்புதான், கள்ளை, பதநீராக மாற்றுகிறது. பனம்பால் (கள்) தான் இயற்கையானது. பச்சைப் பனை ஓலைப் பட்டையில் பதநீரும், நுங்கும் சேர்த்துச் சாப்பிடுவது தனிச்சுவை. பாளையில் கள் இருப்பதையும், சுண்ணாம்பைத் தடவி அதனைப் பதநீராக மாற்ற முடியும் என்பதையும் அறிந்து வைத்திருந்த ஆதித்தமிழரின் அறிவியல் அறிவு வியக்க வைக்கிறது.

தண்ணீருக்குப் பதிலாக, பதநீரை உலைநீராகக் கொண்டு 'பதநீர் சோறு' பொங்கி சாப்பிடும் வழக்கம் நெல்லை, குமரி மாவட்டங்களில் உண்டு. எந்தப் புத்தகத்திலும் சொல்லப்படாத செய்முறை இது. முன்பெல்லாம் வீடுகளில் ஆப்ப

மாவு புளிப்பதற்கு, பனங் கள்ளைத்தான் பயன்படுத்தி வந்தார்கள்.

பதநீரைக் காய்ச்சி, பின் உறைய வைத்து, பனங் கற்கண்டு, கருப்பட்டி (பனை வெல்லம்) ஆகியவை தயாரிக்கப்படுகின்றன. இரண்டுமே, மருந்தாகவும், உணவாகவும் பயன்படக் கூடியவை. வெயிலோடு வீட்டிற்கு வருபவர்களுக்கு, ஒரு துண்டு கருப்பட்டி கொடுத்து, குடிப்பதற்குத் தண்ணீரும் கொடுப்பது, சில ஆண்டுகளுக்கு முன்புவரை நெல்லை மாவட்டத்தில் வழக்கத்தில் இருந்தது. காய்ச்சிய பதநீர், கூழ்ப் பதநீர் (கூப்பைனி) எனப்படும். அதனை, காய்ந்த பனை ஓலை நறுக்கைக் கொண்டு, சாப்பிட்டவர்களுக்கு, அதன் சுவையும், மணமும் என்றுமே மறக்கக் கூடியதல்ல.

இந்திய விடுதலைக்கு முன்பு, குலசேகரப் பட்டினத்தில், ஒரு வெள்ளையன் நடத்தி வந்த கருப்பட்டி ஆலைக்கு, திசையன் விளையிலிருந்து பதநீர், குழாய் மூலம் கொண்டு செல்லப்பட்டது என்கிற செய்தி வியப்பேற்படுத்துகிறது. உடன்குடி, திசையன் விளை ஆகிய ஊர்களின் கருப்பட்டிகள் மிகவும் பிரபலமானவை.

பனையிலிருந்து கிடைக்கும் பொருட்களில் மிக அதிக அளவில் பல்வேறு வகைகளில் மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கைக்குப் பயன்பட்டு, பண்பாடாகவும் மாறிப் போனவை, பனை ஓலையும், பனை நாரும் ஆகும்.

சித்திரை மாதம் அடிக்கும் 'சினந்தப் பெருங்காற்றில்', பனை மரங்கள் கீழே சாயும்போது மட்டுமே, பனங்குருத்து கிடைக்கும். மிகுந்த சுவை உடைய அதனைத் தின்பதற்காக ஆலாய்ப் பறந்த காலம் ஒன்று இருந்தது. குருத்து என்பது, ஓலையின் ஆரம்ப நிலை. அதன் அடுத்த நிலை, இளமஞ்சள் நிறத்தில் காணப்படும் குருத்தோலை. திருக்கார்த்திகை அன்று, குருத்தோலைகளைத் துண்டு துண்டாக நறுக்கி, அதற்குள் சேர்த்து வைத்த மாவை வைத்து அவித்து ஓலைக் கொழுக்கட்டை செய்யும் வழக்கம், நெல்லை மாவட்டத்தில் மட்டுமே உள்ளது.

காய்ந்து கீழேவிழும் நிலையில், பனையில் உரசி, உரசி காற்றில் ஆடிக்கொண்டிருக்கும் ஓலை 'சாரோலை' எனப்படும். 'சாரோலையைப் பார்த்து குருத்தோலை சிரித்தது' என ஒரு சொல்வடை உண்டு. 'பனங்காட்டு நரி சலசலப்பிற்கு அஞ்சாது' என்கிற பழமொழி

சாரோலை ஏற்படுத்தும் இரைச்சலில் இருந்து உருவானதுதான்.

வண்டு அரிக்காத குருத்தோலைகளை நறுக்கி, பாடம் செய்து பின் அவை ஓலைச் சுவடிகளுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டன. தென்காசிப் பகுதியில் நீண்டகாலமாக ஜாதகம் ஓலைச் சுவடிகளில் தான் எழுதப்பட்டன. அப்படி ஜாதகம் எழுதிய வள்ளுவன் என்கிற சாதியினர், மிகுந்த எண்ணிக்கையில் தென்காசியில் இன்றும் கூட வசித்து வருவது குறிப்பிடத்தக்கது மட்டுமல்ல, கூர்ந்து சிந்திக்கத்தக்கதும் ஆகும். எனது ஜாதகமும் கூட தென்காசியில் எழுதப்பட்ட ஓலைச்சுவடிதான். இன்றும் பத்திரமாக உள்ளது.

தமிழ்மொழி வளர்ந்து, வாழ்ந்து, நிலைத்திருப்பதற்கு, பனைஓலைச் சுவடிகள் பெரும்பங்காற்றின என்கிற வகையில், நாம் பனைமரங்களுக்கு நன்றி சொல்லக் கடமைப்பட்டவர்கள். தமிழகம் முழுவதும் கால்நடையாகவே நடந்து சென்று, ஓலைச்சுவடிகளைச் சேகரித்து, பழந்தமிழ் இலக்கியங்களை நமக்கு அளித்துச் சென்ற, தமிழ்த்தாத்தா உ.வே.சா.விற்கும், நாம் நன்றிக்கடன் பட்டவர்கள்தான்.

வீடுகளுக்கு மேற்கூரை அமைத்தல், வேலி அமைத்தல், பல்வேறு அளவுகளில் பெட்டிகள் முடைதல், வாரியல்கள் (துடைப்பங்கள்) செய்தல், கிணற்றில் நீர் இறைக்க பட்டைகள், கஞ்சி குடிக்க, பதநீர் குடிக்க, வேறுவகைப் பட்டைகள், ஓலைப்பாய்கள், விசிறிகள், தொப்பிகள், சிறுவர்கள் விளையாட ஓலைக் காற்றாடிகள் என பனை ஓலையின் பயன்கள் கணக்கிலடங்காதவை.

விசிறிகள் செய்வதற்கான ஓலை, பனை வடலிகளிலிருந்தே பெறப்படும். பனங்கன்று என்பது பேச்சு வழக்கில் இல்லை. அது பனை வடலி எனப்படும். வடலிவிளை என்கிற பெயரில் நெல்லை, குமரி மாவட்டங்களில் பல ஊர்கள் உள்ளன.

பனை மட்டையின் இரு ஓரங்களிலும், இரம்பம் போல காணப்படுவது கருக்கு எனப்படும். பனை மட்டைகளுக்கு, கருக்கு பாதுகாப்பு அரண் போன்றது. மாத்திரமல்ல, அது மட்டையோடு சேர்ந்து ஆயுதமாகவும் மாறக்கூடியது.

பனை மட்டையின் இருபுறமும் உள்ள கருக்கை சீவி எடுத்துவிட்டு, மட்டையின்

காக்கைச் சிறகினிலே
டிசம்பர் 2014

மேற்புறம் காணப்படும் தோல் போன்ற பகுதியை உரித்து எடுத்தால், அது 'அகனி' எனப்படும். அதிலிருந்துதான் பனைநார் கிழிக்கப்படுகிறது. இதனைக் கட்டுவதற்குப் பயன்படுத்தலாம். பல நார்களை ஒன்றாக முறுக்கி, திரித்து, உறுதியான வடங்களைக்கூட உருவாக்கலாம். அப்படி உருவாக்கப்பட்ட பனை நார்கள் வடங்களைப் பயன்படுத்தித்தான் தென்காசி அருகே 'பண்பொழில்' கிராமத்தில், மலைக்குன்றின் மேல் உள்ள திருமலை முருகன் கோயில் கட்டத் தேவையான பாறைப் பாணங்கள் கொண்டு செல்லப்பட்டதாக அக்கோவில் வரலாறு கூறுகிறது.

தென்மாவட்டங்களில், அனைத்து வீடுகளிலும் புடைப்பதற்கும், களத்து மேட்டில் பொலி நெல்லிலிருந்து சண்டு, சாவியைப் பிரித்து எடுப்பதற்கும், பயன்படுத்தப்படும் களவு (முறம்) பனைநாரில் செய்யப்பட்டதுதான். வட்டச்சுளவு என ஒரு வகை உண்டு. நெல்லை மாவட்டத்தில், குடிசைத் தொழிலாகப் பீடி சுற்றுவதற்கு பெண்கள் பயன்படுத்துவது இந்த வட்டச்சுளவுதான்.

நன்றாக வைரம் பாய்ந்த பனை மரங்களை வெட்டி துண்டுகளாக்கி, இழைத்து, வீடு கட்டுவதற்கும், பல்வேறு மரச்சாமான்கள் செய்வதற்கும் பயன்படுத்துகிறார்கள். அவற்றில், பனைநார்க்கட்டில், நெல்லை, குமரி மாவட்டத்து மக்களின் அன்றாட வாழ்வில், முதன்மையான இடத்தைப் பிடித்த ஒன்றாகும். கோடை காலத்தில் முற்றத்தில், களத்துமேட்டில், என எங்கு வேண்டுமானாலும் எடுத்துச் சென்று பயன்படுத்தலாம்.

பெண்களின் மகப்பேறுக்கு, இந்த நார்க்கட்டில் பெரிதும் பயன்பட்டு வருகிறது. நார்ப் பின்னலில், சுளவுப் பின்னல், கண் பின்னல் என இருவகை உண்டு. குழந்தைப் பேறுக்கு, கண் பின்னல் கூடியல், தாயும், சேயும் இந்தக் கூட்டிலைத்தான் பயன்படுத்துவார்கள். பிரசவமான பெண்களின் கால்களில், வெந்நீர் ஊற்றுவதற்கு இந்த நார்க்கட்டில் வசதியாக இருக்கும். கட்டிலுக்குக் கீழே, ஒரு தட்டு வைத்திருப்பார்கள். அது குழந்தையின் சிறுநீர் சேகரிப்புக்கானது. அந்தக் காலக் குழந்தைகள்தான், எவ்வளவு ஆனந்தமாகச் சிறுநீர் கழித்து, சுகாதாரமாக வளர்ந்திருக்கிறார்கள். அழுது, அம்மாவை

அழைத்து சிறுநீரால் நனைந்த துணியை மாற்றிவிடும் சாமார்த்தியமும் உண்டு.

ஆனால், இன்றைய குழந்தைகள், பெற்றோர்களின் நாகரிகம் (?) மற்றும் வசதி கருதி, 'ஸ்நசியில்' பலமணி நேரம் சுமந்து திரிவதைப் பார்த்தால், குழந்தைகள் மீது பரிதாபமும், பெற்றோர்கள் மீது வெறுப்பும் ஏற்படத்தான் செய்கிறது. உணர்வில்லாத குழந்தைகள் வளர்ந்தாலும் அப்படித்தானே இருக்க முடியும். சில மாதங்களுக்குப் பிறகு, நாரை அறுத்து, அப்புறப்படுத்திவிட்டு, புதிய நாரைக்கட்டி, கட்டிலைப் புதுப்பித்து விடுவார்கள்.

பனை நாரின் மிக முக்கியமான பயன், பெட்டி முடைதல் ஆகும். அவை, நார்ப் பெட்டிகள் எனப்படும். சிறிய நார்ப் பெட்டிகள், கொட்டப் பெட்டிகள் எனப்படும். இந்த நார்ப் பெட்டிகள், பல்வேறு பயன்களோடு, நெல்லை மாவட்டத்து மக்களின் பண்பாட்டுக் குறியீடாகவும் மாறிப் போனது.

ஒரு பெண்ணுக்குத் திருமணம் பேசி முடித்த உடனேயே, நல்ல வேலைப்பாடுடன் கூடிய நார்ப் பெட்டிகளை, முன்கூட்டியே சொல்லி, செய்து, வாங்கி வைத்து விடுவார்கள். ஒரு பெரிய நார்ப்பெட்டியில், அரிசியைப் போட்டு நிறைத்து, அதன்மீது தேங்காய், பழம், பூ, மஞ்சள் ஆகியவையோடு கூடிய மூன்று கொட்டப் பெட்டிகளையும் வைத்துவிட்டால், அதுதான் அரிசிப்பெட்டி.

பெண் வீட்டிலிருந்து மாப்பிள்ளை வீட்டிற்கு இந்த அரிசிப் பெட்டியின் பயணம், பெண் அழைப்பின் போதே துவங்கிவிடும். திருமணத்திற்குப் பிறகு, மறுவீடு, பொங்கல், தீபாவளி, ஆடி என முதல் ஒரு ஆண்டிலேயே, பல அரிசிப் பெட்டிகள், பெண்வீட்டிலிருந்து மாப்பிள்ளை வீட்டிற்குப் பயணம் போகும்.

வயதான அம்மா, அப்பா இறந்தால், அவர்களுடைய திருமணமான பெண் மக்கள், வாய்க்கரிசிக்கு என்று சொல்லி, நார்ப் பெட்டி முழுவதும் பச்சை நெல்லை நிறைத்து, தலையில் சுமந்து, 'ஒப்பு சொல்லி' அழுதுகொண்டு வருவார்கள். ஆக, மாப்பிள்ளை வீட்டிலிருந்து, பெண் வீட்டிற்கு அரிசிப்பெட்டி வருவது, 'இளவுக்கு'த்தான்!

பனம் பழத்தின் வாசனை, நீண்ட தூரத்திற்குப் பரவக்கூடியது. நல்ல இனிப்பு

ஒரு பெண்ணுக்குத் திருமணம் பேசி முடித்த உடனேயே, நல்ல வேலைப்பாடுடன் கூடிய நார்ப் பெட்டிகளை, முன்கூட்டியே சொல்லி, செய்து, வாங்கி வைத்து விடுவார்கள்.

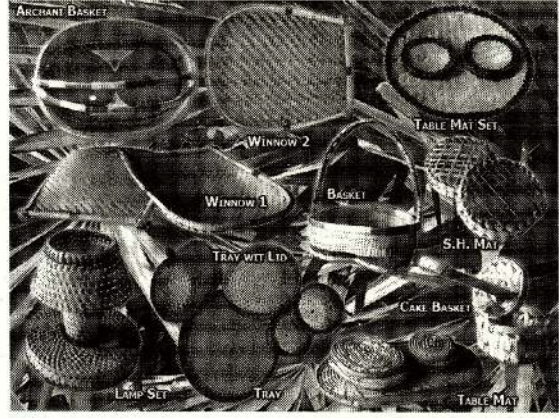
சுவை உள்ளது. அப்படியே சாப்பிடலாம். சுட்டும் சாப்பிடலாம். கீழே விழுந்த பனம் பழங்களைத் தின்னும் விலங்குகள்தான், புதிய பனைகள் முளைப்பதற்குக் காரணம் எனலாம்.

முற்றிய பனங்காய்களை வெட்டி, மண்ணில் புதைத்து, அவ்வப்போது நீர் ஊற்றிவந்தால், பனங்கிழங்கு கிடைக்கும். சரியான பருவத்தில் பனங்கிழங்கைப் பிடுங்க வேண்டும். நாள் கடந்துவிட்டால், கிழங்கு நாராகிவிடும். 'பருவம் தப்பினால் பனங்கிழங்கும் நார்' என்கிற சொல்வடை சரியான வயதில், திருமணமாகாத பெண்பிள்ளைகளுக்காகச் சொல்லப்படுவதுண்டு.

கிழங்கைப் பிடுங்கி எடுக்கும்போது, அதன் நுனியில், பனங்கொட்டை இருக்கும். அதனை இரண்டாக வெட்டிப் பிளந்தால், உள்ளே வெண்மை நிறத்தில், மிருதுவான, சுவையான 'தவண்' கிடைக்கும்.

"நாராய், நாராய், செங்கால் நாராய்..." எனத் துவங்கும் பழம்பாடலில், நாரையின் வாய், இரண்டாகப் பிளந்த பனங்கிழங்கு போல் கூர்மையாக இருப்பதாக உவமை கூறுகிறார் சத்திய முற்றப்புலவர். இந்த உவமை, பாண்டிய மன்னனுக்கு மிகவும் பிடித்தாகச் சொல்லப்படுகிறது. (சத்தியமுற்றம் என்பது பட்டிச்சுரத்தை ஒட்டி அமைந்த ஊர். அந்த ஊரைச் சேர்ந்த புலவர் என்பதாகும்).

பனங்கிழங்கின் மேல் தோலை நீக்கிவிட்டு, அரைத்த மஞ்சளைத் தடவி, அவித்தால் சுவையாக இருக்கும். இப்படி அவித்த பனங் கிழங்குகளை, துண்டு துண்டாக ஓடித்து, நன்றாக வெயிலில் காயப்போட்டு, மண்பானைகளில் போட்டு வைத்து விடுவார்கள். சுக்குபோல, பல மாதங்களுக்குக் கெட்டுப் போகாமல் இருக்கும். பள்ளிப் பருவத்தில், குறிப்பாக மழைக்காலத்தில், எங்களுடைய திண்பண்டமே (அன்றைய ஸ்நாக்ஸ்) இப்படி காயப்போட்ட பனங்கிழங்குகள்தான். பனங்கிழங்கு இல்லாததைப்பொங்கல் என்றுமே இல்லை.

பனங்குருத்து, பனங்கள், பதநீர், கூழ்ப் பதநீர், பனங் கற்கண்டு, பனை வெல்லம், பனம் பழம், பனங் கிழங்கு, தவண் என பனை மரம் தரும் அனைத்தையும் சுவைத்தவன் நான். எனது தலைமுறையும் கூடத்தான். ஒலைக் காற்றாடியும், (நுங்கு) கூந்தல் வண்டியும் செய்து விளையாடாத எனது தலைமுறையினர், நெல்லை, குமரி மாவட்டங்களில் அரிது எனலாம்.

தமிழகத்தின் சாலைகளின் இருமருங்கிலும் வரிசையாக வளர்ந்துள்ள பனைமரங்கள், காமராசர் கொண்டு வந்த அரசு திட்டத்தால் உருவாக்கப்பட்டவை என இந்து அறநிலையத் துறையில் பணியாற்றி ஓய்வுபெற்ற காளிதாஸ் அவர்கள் கூறுகிறார்கள்.

எதிர்கால சந்ததியர் பற்றி எந்தத் தொலைநோக்குப் பார்வையும் இல்லாமல், குறுகிய காலத்தில் பல மடங்கு பயனை, எப்படியாவது பெறத் துடிக்கும் இன்றைய தலைமுறையினர், பனங்காடுகளை உருவாக்குவார்கள் என்றெல்லாம் எதிர்பார்க்க முடியாது.

குமரி மாவட்டத்தில், எங்கும் நிறைந்திருந்த பனங்காடுகள் அழிக்கப்பட்டு, தென்னந்தோப்புகள் உருவாக்கப்பட்டன. இன்று, அவையும் அழிக்கப்பட்டு, ரப்பர் தோட்டங்களாக மாற்றப்படுகின்றன. நெல்லை மாவட்டத்தில், பனங்காடுகளை அழித்து, யூகலிப்டஸ் காடுகளை உருவாக்கி வருகிறார்கள்.

"பனையேறி குண்டியை தாங்கும் மட்டும் தாங்கலாம்" என்கிற சொல்வடையில் மறைந்திருக்கும் கருத்தை அவரவர் சிந்தனைக்கு விட்டுவிடுகிறேன்.

சாப்பாட்டுராமன் கதை

இது ஒன்றும் இராமன் கதை கிடையாது. நன்றாகச் சாப்பிடுபவர்களை 'சாப்பாட்டுராமன்' என்று சொல்வது வழக்கம் என்ற வகையிலமைந்த கதை இது.

அந்த ஊரில் நன்கு அறிமுகமான சாப்பாட்டுராமன் இருந்தான். இவன் முன் எவ்வளவு உணவை இட்டாலும் பொறுமையாக முழுமையையும் முடித்துவிடுவான். அதனால் இவன் குண்டன் கிடையாது. வெண்ணிலாக் கபடிக்கு முவில் சாப்பிட்டவன் போல் இருப்பான்! கலகலப்பானவன் ஆகையால் இவனைச் சுற்றியொரு கூட்டம் எப்போதும் இருக்கும். இவனது திறமை அறிந்து அவ்வப்போது பக்கத்து ஊரிலிருந்தெல்லாம் போட்டிகளுக்கான அழைப்புகள் வரும். இப்படியான போட்டிகளில் கலந்து பெற்ற வெற்றிகளால் இவனது புகழ் பெருகி சுற்றுவட்டாரத்திலெல்லாம் விசிறிகளை

ஏற்படுத்தியிருந்தது. இப்போதெல்லாம் இந்த விசிறிகள் தரும் உற்சாக விசிலடி ஆரவாரத்துடன்தான் போட்டிகள் நடைபெறுவது வழக்கமாகி விட்டது.

இந்த நிகழ்வுகளால் அவ்வூர் இராசாவின் கவனத்துக்கு உரியவனாகி விட்டான். அதனால் இந்த இராசாவுக்கு இவனைத் தோற்கடித்துக் காட்ட வேண்டுமென்ற எண்ணம் தோன்றிவிட்டது. இராசாவின் உய்த்தறிந்த எண்ணத்தை உய்த்தறிந்த மந்திரிமாரும் (இவர்களுக்கு வேறென்ன வேலை) தூபமிடத் தொடங்கினர். சாப்பாட்டுராமனை அழைத்து போட்டிக்கான நாள் குறிக்கப்பட்டு தண்டோராவும் தரப்பட்டது. இம்முறை சாப்பாட்டுராமன் தோற்கடிக்கப்படுவான் என்று மந்திரிகளிடமிருந்து கசிந்த செய்தியால் போட்டி நாளன்று கூட்டம் அலை மோதியது.

போட்டிக்கான அரங்கம் நிரம்பி வழியும் உற்சாகம் கண்டு, மன்னர் நெகிழ்ந்து போனார். தனது அரசாட்சியில் மக்கள் மகிழ்வாக இருப்பதை எண்ணி அகமகிழ்கிறார். முன்னரே திட்டமிட்டபடி, ஒருவனால் உண்ண முடியாத அளவில் போட்டிக்கான பண்டங்கள் தயாராகி விட்டன. விசிறிகளின் ஆரவார அழைப்பொலியுடன் அரங்கத்தில் நுழைகிறார் நம்ம சாப்பாட்டுராமன். சுமமா சொல்லக்கூடாது இராசாவுக்கே கொஞ்சம் பொறாமையாகத்தான் இருந்தது. இராசாவிிற்கும் சபைக்கும் வணக்கம் தெரிவித்து அமர்கிறான் சாப்பாட்டுராமன்.

போட்டி விதிகள் அறிவிக்கப்பட்டதும், எழுந்த நம்ம சாப்பாட்டுராமன் “மன்னா! ஒரு வேண்டுகோள் இந்தப் போட்டியில் நான் உண்ண வேண்டிய முழு உணவினையும் இங்குள்ள மேசையில் என் கண் முன்னால் வைக்க வேண்டும்!” என்றான்.

மன்னரும் சற்றே யோசித்துவிட்டு “சரி” என்கிறார்.

“நான் கேட்கும் வகையிலேயே உணவைப் பரிமாறவேண்டும்” என்கிறான் நம்ம சாப்பாட்டுராமன்.

சாப்பாட்டுராமன் பயந்துவிட்டான் என்று திருப்தியடைந்த மன்னர் “சரி” என்கிறார்.

விசிறிகளும் கைதட்டி ஆரவாரிக்கின்றன. அழகான மேசை தருவிக்கப்படுகிறது. அதன் மேல் வட்ட வட்டத் தாம்பாளங்களில் விதம் விதமான ஒழுங்காக அழகாக அடுக்கப்பட்ட உணவுகள் கொண்டு வந்து வைக்கப்படுகின்றன. இவ்வளவு உணவை ஒருசேரப் பார்த்ததால் பலருக்கு வாயில் எச்சில் ஊறியது. சபை மௌனிக்கிறது. அனைவரது கண்களும் உணவு மேசையையும் நம்ம சாப்பாட்டுராமனையும் மாறி மாறிப் பார்த்த வண்ணமிருக்கின்றன.

நம்ம சாப்பாட்டுராமன் எழுந்து வந்து சாப்பாடு முழுவதையும் நோட்டமிடுகிறான். பின் அமைதியாகத் திரும்பி வந்து, கை கால்களை ஒரு முறை அசைத்து தன்னைத் தயார் செய்து அமர்கிறான். ஒரு நிமிடம் தியானம் செய்தபின் சரியென்கிறான்.

அவன் சொல்லச் சொல்ல உணவுகளை எடுத்து வைக்கின்றனர். முதல் அரை மணித்தியாலத்தில் அரைவாசி உணவு காலியானதைக் காணவே அதிசயமாக இருந்தது. நம்ம சாப்பாட்டுராமன் கருமமே கண்ணாகியிருந்தான். சுமமா சொல்லக்கூடாது அவன் உண்பதே அழகாகத்தான் இருந்தது. இவனது அசைவுகளை வைத்த கண் விடாது பார்த்த வண்ணமிருந்தது பெரியதொரு இளையோர் கூட்டம்.

அடுத்த அரை மணியில் முக்கால்வாசி உணவும் காலியானதைக் கண்ட மன்னரும் துணுக்குற்றார். சபை ஆரவாரம் செய்து உற்சாகமளித்துக் கொண்டிருந்தது. அடுத்த அரை மணி மேலும் விறுவிறுப்பாகி உச்சக்கட்ட உணர்வு மயமாகியது. ஒவ்வொரு உணவாகக் காலியடைந்த தட்டுகள் பரிதாபகரமாக முழித்துக்கொண்டிருப்பதாகச் சிலருக்குத் தோற்றமளித்தன.

மந்திரிமார் முகங்களில் ஈயாட்டம் கிடையாதது போல் விறைத்திருந்தன. இராசா உறைந்தே போனவரானார். சபை அதிரும் ஆரவாரமும் மேளதாள ஓசைகளும் பெரிய அளவில் கிளம்பி நம்ம சாப்பாட்டுராமன் வெற்றியைக் கட்டியமிட்டன. மந்திரிமாரில் சிலரும் தம்மையும் அறியாது கைதட்டினர். வெற்றி முகத்துடன் எழுந்து நிற்கிறார் நம்ம சாப்பாட்டுராமன். ‘எப்படி சாத்தியமானது?’ என்ற குழப்பத்துடன் பரிசை வழங்குகிறார் மன்னர்.

ஆரவாரம் சற்றுத் தணிந்ததும், “எப்படியப்பா உன்னால் இது சாத்தியமாகிறது?” என்ற தனது விடை காணாத கேள்வியை நம்ம சாப்பாட்டுராமனிடம் கேட்டே விட்டார் மன்னர்.

“இது சின்ன விடையம் மன்னா! இதைச் சொல்வது சிரமம் செய்து காட்டுவதுதான் சுலபம்” என்றான் அடக்கத்தடன் நம்ம சாப்பாட்டுராமன்.

“சரி சரி!! விளக்கமாக விபரி பார்க்கலாம்...!” என்றார் ஆர்வமிகுதியுடன் மன்னர்.

“ஒரு அறையில் அடைக்கக் கூடிய அளவு மக்களை அடையுங்கள் பார்க்கலாம்!” என்றான் மன்னனைப் பார்த்து நம்ம சாப்பாட்டுராமன்.

“அப்படியே ஆகட்டும்!” என்கிறார் மன்னர்.

ஒரு அறையில் மக்களை அடைக்கின்றனர் காவலர்கள்.

ஒவ்வொருவராக அறையிலிடவும், இதைப் பார்த்த நம்ம சாப்பாட்டுராமன் “இன்னும் அடைக்கலாம்” என்பதுமாகி மேலும் பலர் உள்ளே தள்ளப்பட்டு அறை நிரம்பி வழிகிறது. இனிமேல் யாருமே புகமுடியாத நிலை ஏற்படுகிறது.

“மன்னா! இனிமேல் யாருமே உள்ளே புகமுடியாது” என்றார் தலைமைக் காவலர்.

மன்னர் நம்ம சாப்பாட்டுராமனை நோக்கினார் நடப்பதை அறியும் ஆவலுடன். ஆனால் அவனோ “இன்னுமொருவர் புகமுடியும்” என்றான் அடக்கத்துடன்.

“எப்படியப்பா? சரி! செய்துகாட்டு பார்க்கலாம்” மன்னரே தாங்க முடியாதவராக வினவினார். குண்டூசி விழும் சத்தம் கேட்குமளவில் அமைதியாக இருந்தது சபை.

எழுந்து வந்த நம்ம சாப்பாட்டுராமன் மன்னரை வணங்கி, “அடியேனின் கோரிக்கையை தங்களால்தான் நிறைவேற்ற முடியும்” என்றான் அடக்கத்துடன்.

“அப்படி நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?” என்கிறார் மன்னர்.

“தாங்கள் இந்த அறைக்குள் தயைகூர்ந்து நுழைய வேண்டும். இப்படி நான் கேட்பதால் குறையாக நினைக்கக் கூடாது மன்னா!!”

மன்னர் மறுக்காது அறையினுள் உள் நுழைகிறார். என்னே ஆச்சரியம்! மன்னரைக் கண்டு அறையிலிடப்பட்ட கூட்டம் இன்னும் நெருங்கி வழிவிடுகிறது.

விடைகிடைத்த திருப்தியுடன் மன்னர் திரும்பி நம்ம சாப்பாட்டுராமனை நோக்கி வந்து கைகுலுக்கி, தனது கழுத்திலிருந்த தங்கச் சங்கிலியை அணிவிக்கிறார். கூட்டம் சந்தோச மிகுதியால் எழுந்து நின்று ஆர்ப்பரிக்கிறது.

அதிகாரம்

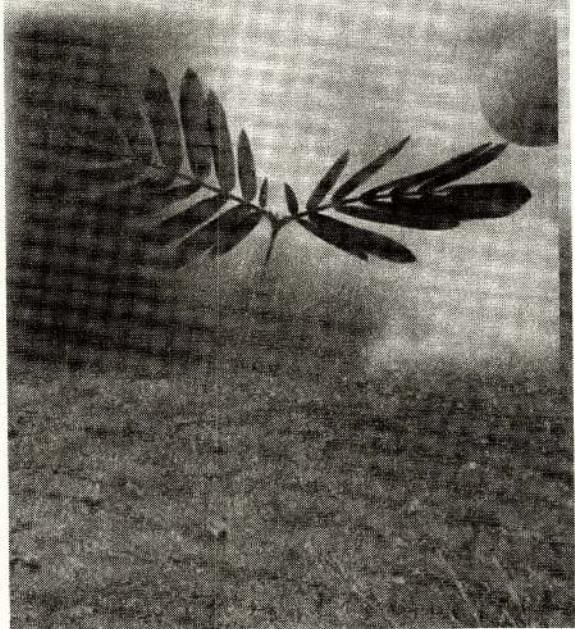
நடுவில் நடைக்கான சாலை, மருங்கில் சிங்கப்பூர் புகழ்பேசும் பசும்புல் தரை எங்கும். நடுநடுவே தொட்டாற் சிணுங்கிகள். பார்த்தவுடன் தொட்டு முகம் சுருங்குவதைக் களித்த பருவகால வெறி பிடித்துக்கொண்டது.

“பாவம் அதையேன் தொந்தரவு செய்யணும்” மனம் வெறியை அடக்கி நடந்தது.

பத்தெட்டுக்கூடப் போயிருக்கமாட்டேன் மனம் மீண்டும் கூத்தாடியது தொடுவதற்கு

“கவிதையென்றால் அப்படி எழுதிக்கொள், முகஞ்சுருங்குவதைக் கண்டு களித்தேயாக வேண்டும்.”

நின்றேன் குனிந்தேன்.

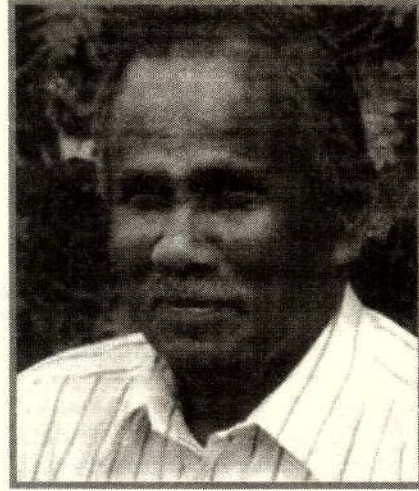

காவலூர் ராஜதுரை

இலங்கை முற்போக்கு இலக்கியத்தின் முன்னோடி

இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்தின் பொதுவான வளர்ச்சியையும், குறிப்பாக அவ்விலக்கியத்தின் மக்கள் சார்பு ஆழ அகலப்பாட்டையும் வற்புறுத்தி அதற்காக செயற்பட்டதில் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்திற்கு முக்கிய இடமுண்டு. அவ்வகையில் இலங்கையில் முற்போக்கு இலக்கியத்தின் பரிணாமத்தில் பங்கெடுத்தவரும் அப்பரிணாமம் ஆழமாகவும் அகலமாகவும் வளத்தெடுக்கப்பட வேண்டும் என்பதில் மூத்த முற்போக்கு எழுத்தாளர்களிரொருவரும் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் மூத்த உறுப்பினருமான காவலூர் ராஜதுரை முக்கியமானவர்.

யாழ்பாணத்தில் ஊர்காவந்துறையில் கரம்பன் என்னுமிடத்தில் பிறந்த இவர் தமது சமூகம் சார்ந்த செயற்பாடுகளினூடாக முழு இலங்கை சார்ந்த புத்திஜீவியாக ஆளுமையாகத் திகழ்ந்தார். இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுதாபனத்தில் நீண்டகாலம் பணியாற்றிய இவர், தமக்குக் கிடைத்த வாய்ப்பையெல்லாம் முற்போக்கு இலக்கியத்தின் செழுமைக்காகப் பயன்படுத்தியவர். இவரது கதைகள் மேடை நாடகங்களாகவும் தொலைக்காட்சி நாடகங்களாகவும் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளன.

அன்னாரின் மறைவையொட்டி, அவரது படைப்புகள் மீள் பதிப்புகள் செய்யப்பட்டு அவை மக்கள் மத்தியில் கொண்டு செல்லப்படல் வேண்டும். பண்பாட்டுத் தளத்தில் அவரது செயற்பாடுகள் வியப்பை அளித்த போதினும் அவர் மீதான வழிபாட்டுணர்வுக்கு இடந்தராமல் விமர்சித்து விளக்குவதே சமூக பயன்மிக்க அம்சமாக காணப்படும். அதேசமயம் அன்னாரின் ஒவ்வொரு துறைசார்ந்த பங்களிப்புகளும் பன்முக நோக்கில் வெளிக்

கொணரப்படல் அவசியமானதாகும். அவ்வாய்வுகள் பின்வரும் நான்கு நிலைகளில் இடம்பெற வேண்டும். முதலாவது, காவலூர் ராஜதுரையை பல்துறைநோக்கில் அணுகி ஆராய்பவையாக இருத்தல் வேண்டும். சமூகவியல் நோக்கில் காவலூர் ராஜதுரையின் சமூக முக்கியத்துவம் வரலாற்றுக் கதியில் அவரது சிந்தனைகளும், போதனைகளும் எத்தகைய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளன என்பது குறித்து ஆராய்தல் இதன் பார்படும். இரண்டாவது, காவலூர் ராஜதுரையைப் பின்பற்றி எழுந்த மரபு அவரைப் பின்பற்றியும் அவரை மீறியும் எவ்வாறு வளர்ந்துள்ளது என்ற நோக்கில் ஆராயப்படல் வேண்டும். மூன்றாவது, வரலாற்றுப் பின்னணியில் காவலூர் ராஜதுரையை மதிப்பிடுதல் முக்கியமானவையாகும். நான்காவதாக காவலூர் ராஜதுரைகுறித்து வெளிவந்த ஆய்வுகள், மதிப்பீடுகள் எத்தகைய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளன என்பது பற்றியதாக இருத்தல் வேண்டும். இதுவே அவருக்கான உண்மையான அஞ்சலியாக இருக்கும்.

காக்கைச் சிறுகிளிலே
டிசம்பர் 2014

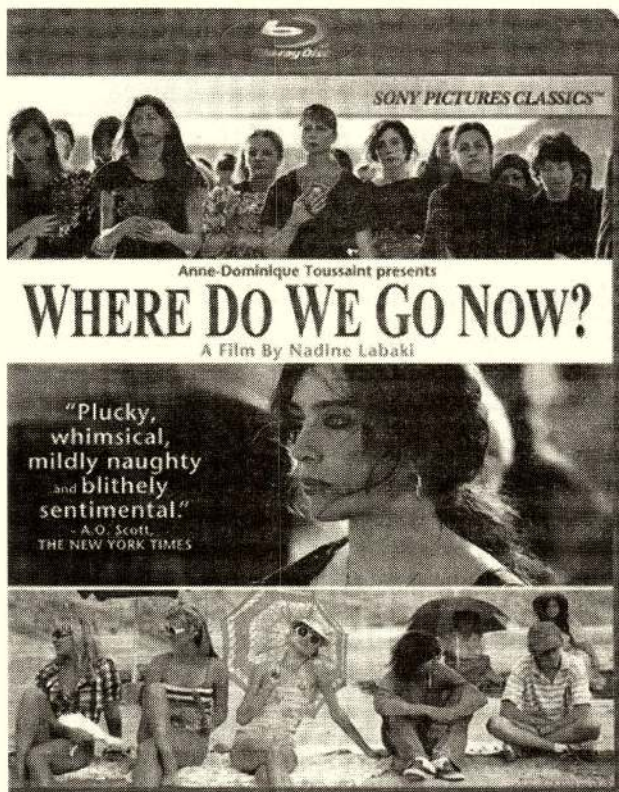

கடைசி வரை மதம்

வீடுவரை உறவு
வீதிவரை மனைவி
காடுவரை பிள்ளை
கடைசிவரை யாரோ?

என்று கண்ணதாசன் சினிமாவுக்குப் பாட்டு எழுதினார். கடைசி வரை யாரோ? என்ற கேள்விக்கு பதில் தெரியாமல் இருந்த நமக்கு வேர் டு வி கோ நவ் (Where do we go now?) என்ற லெபனான் திரைப்படத்தைப் பார்த்ததும் கிடைத்த பதில் இதுதான்: கடைசி வரை மதம்.

லெபனானின் தொலைதூரக் கிராமம் ஒன்றில் இத்திரைப்படத்தின் கதை நிகழ்கிறது. கிராமத்தில் இஸ்லாமியர்களும், கிறிஸ்தவர்களும் கிட்டத்தட்ட சரிசமம். ஊருக்குள் மசூதியும், தேவாலயமும் அருகருகே இருக்கிறது. ஊடாகச் செல்லும் ஒரு சின்னப் பாதை பிரிக்க, ஊருக்கு வெளியே இரண்டு மதங்களுக்குமான இடுகாடும் அருகருகே இருக்கிறது.

எங்கேயும் போல மத மோதல்கள் இந்தக் கிராமத்திலும் நிகழ்ந்து வருகிறது. சில நேரங்களில் கொலை நிகழ்கிறது. பின் இயல்புநிலை திரும்புகிறது. மதங்களைத் தாண்டி மறுபடியும் குடும்பங்கள் பழகுகின்றன. அமைதி நிலவுவது போலத் தோன்றினாலும், மத வெறி நீறுபூத்த நெருப்பாகவே இருக்கிறது. எனவே எங்கேனும் ஒரு சின்னத் தூண்டுதல் கிடைத்தாலும் போதும், அது பற்றி எரியத் தயாராய் இருக்கிறது. மத வெறியுடன், ஆண்கள் தெருவிலிறங்கி மோதிக்கொள்ள எப்போதும் தயாராக இருக்கிறார்கள். பெண்கள்தான் பாவம். கொலை நிகழும்போது யாரோ ஒரு பெண் தன் மகனையோ, சகோதரனையோ அல்லது கணவனையோ இழக்கிறாள். அவளால் அந்த இழப்பைத் தாங்கிக் கொள்ள முடிவதில்லை. இரண்டு பக்கமும் இப்படித் தங்கள் வீட்டு ஆண்களை இழந்த பெண்களின் துயரக் கதைகள்

அந்தக் கிராமத்தில் நிறைய. எனவே இன்னொரு மோதல் நிகழ்ந்துவிடாமலிருக்க பெண்கள் அதிக அக்கறை காட்டுகின்றனர். தங்களுக்குள்ளே ஒரு வலுவான ஒற்றுமையைக் கட்டுகின்றனர்.

லெபனானின் அரசியல் சமூக வரலாற்றை உற்று நோக்கும் விமர்சகர்கள், அதை “உலகின் பெரும் மத ரீதியாகப் பிளவுபட்ட நாடு” என்று வர்ணிக்கிறார்கள். 1975 முதல் 1990 வரை பதினைந்து ஆண்டுகள் இஸ்லாமியர்களுக்கும் கிறிஸ்தவர்களுக்குமான உள்நாட்டுப் போர் தீவிரமாக நடந்த நாடு லெபனான். இறந்து போனவர்கள் ஒன்றரை லட்சம். படுகாயமடைந்தவர்கள் இரண்டு லட்சம். போரினால் வீட்டையும் ஊரையும்விட்டு ஓடியவர்கள் எண்ணிக்கை பத்து லட்சம். இஸ்லாமியர்களை சிரியா தலைமையில் அரசு நாடுகள் ஆதரிக்க, கிறிஸ்தவர்களை இஸ்ரேல் தலைமையில் அமெரிக்கா போன்ற நாடுகள் ஆதரித்தன. இரு பக்கமிருந்தும் ஆயுதங்கள் தாராளமாக வழங்கப்பட்டன. ஆயுதங்களைக் கையில் ஏந்தி மதத்தின் பெயரால் போர் நடந்தது. இரு அணியிலும் சொத்திழப்புகள், உயிரிழப்புகள் என்று நீண்ட லெபனானின் வரலாறு கண்ணீராலும் இரத்தத்தாலும் ஆனது.

படத்தின் துவக்கக் காட்சியே நம்மை அதிர வைக்கிறது. தங்கள் வீட்டு ஆண்களை இழந்த பெண்களின் படை இடுகாட்டை நோக்கி வருகிறது. அதில் கிறிஸ்தவப் பெண்களும் இருக்கிறார்கள். இஸ்லாமியப் பெண்களும் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குள் பிரிவினை ஏதுமில்லை. சோகத்தாலும், துயரத்தாலும் அவர்கள் ஒன்றிணைந்திருக்கிறார்கள். மலர்க்கொத்தையும், தங்கள் அன்பானவனின் புகைப்படத்தையும் இடதுகையில் ஏந்தியிருக்கிறார்கள். மனதைப் பிழியும் ஒரு சோக இசையின் தாளத்திற்கேற்ப வலது கையால் தங்கள் நெஞ்சில் அறைந்தவாறே நடைபோட்டு வருகிறார்கள். கறுப்பு உடை. வெறிக்கும் கண்கள். பின்னணியில் பெண்குரலில் ஒலிக்கும் ஓர் அற்புதக் கவிதையோடு காட்சி துவங்குகிறது.

கேட்க விரும்புகிறவர்களுக்காக நான் சொல்கிற கதை இது. விரதம் இருப்பவர்களின் கதை இது. பிரார்த்தனை செய்பவர்களின் கதை இது. கண்ணி வெடிகளால் சூழப்பட்ட ஒரு தனிமைக் கிராமத்தின் கதை இது. போரின் கரங்களில் சிக்குண்டு அடிவரை பிளவுபட்டிருக்கும் ஒரு கிராமத்தின் கதை இது. சுட்டெரிக்கும் சூரியனுக்கு கீழ் வாழ்கிற நொறுங்கிய இதயத்துக்குச் சொந்தக்காரர்களான இரண்டு குலங்களின் கதை இது. சிலுவை மற்றும் பிறையின் பெயரால் கைகளில் இரத்தம் தோய்ந்தவர்களின் கதை இது.

துப்பாக்கிகளாலும் வேலிகளாலும் நெய்யப்பட்ட வரலாற்றுக்குச் சொந்தக்காரர்களாயிருந்தாலும் அமைதியைத் தேர்ந்தெடுக்க விரும்பிய ஒரு கிராமத்தின் கதை இது. மின்னும் நட்சத்திரங்களின், சிரிக்கும் மலர்களின் அழகைக் காண முடியாத சாம்பல் பூத்த கண்களுடைய கறுப்பு உடையணிந்த பெண்களின் நீண்ட கதை இது. விதியின் வழி ஓட்டிச் செல்லப்பட்டாலும் வீரத்தைக் காட்ட விரும்பிய பெண்களின் கதை இது...

கிராம மக்களோடு பல முக்கியக் கதாபாத்திரங்களும் திரைக் கதையில் வருகின்றன. ரூகோஷ், நஸீம் என்ற இரண்டு இளைஞர்கள். நஸீமின் தந்தை மதச்சண்டையில் கொல்லப்பட்டவர். தாயோடும் அண்ணன் (இலாம்) அண்ணி (அய்தா) மற்றும் சொந்தக்காரனான ரூகோஷோடும் அவன் வாழ்ந்து வருகிறான். ரூகோஷ், நஸீம் இருவரும் கிராமத்தின் உற்பத்திப் பொருட்களை வாங்கி அவற்றை நகரத்திற்குக் கொண்டு சென்று விற்கிறார்கள். கிராம மக்களுக்குத் தேவையான சோப்பு, உடைகள் போன்றவற்றை வாங்கி வந்து இங்கே விற்கிறார்கள். செய்தித் தாள்கள் கூட அவர்கள் மூலமாகவே கிராமத்திற்கு வருகிறது. 2000மாவது வருடம் புதிய நூற்றாண்டு பிறந்திருக்கிறது. முதன்

முறையாக அந்தக் கிராமத்திற்கு ஒரு டிஷ் ஆன்டெனாவை வாங்கி வருகிறார்கள். ஒரு குன்றின் உச்சியில் சிக்னல் கிடைக்கும் இடத்தைக் கண்டறிந்து ஆன்டெனாவை நிறுவுகிறார்கள். கிராமத்தலைவரின் வீட்டிலிருக்கும் பயன்படாத ஒரு பழைய டிவியைப் பெற்று ஊரார் எல்லோரும் அமர்ந்து பார்க்க ஏற்பாடு செய்கிறார்கள். கிராமமே கூடி புத்தாண்டை வரவேற்று, டிவி பார்த்து மகிழ்கிறது.

இளம் கிறிஸ்தவப் பெண்ணான அம்லா மதச் சண்டையில் தன் கணவனைப் பறி கொடுத்தவள். ஒரு குழந்தை இருக்கிறது அவளுக்கு. சிற்றுண்டி விடுதி நடத்தி வருகிறாள். ஊரின் இளசுகளும் பெருசுகளும் கூடும் இடம் அது. அங்கே ஒரு ரேடியோ

எப்போதும் ஒலித்துக் கொண்டேயிருக்கிறது. ஏதோ ஒரு பண்பலையில் காதல் பாட்டு வழிய இளசுகள் குதூகலிக்கின்றன. பெரிசுகள் அங்கலாய்க்கின்றன. ரஃபி ஒரு பெயிண்டர். இஸ்லாமியன். அம்லாவின் சிற்றுண்டிக் கடையின் சுவர்களுக்கு அவன் பெயிண்டடிக்க வருகிறான். ரஃபி, அம்லா இடையே ஊரார் அறியாத ஒரு காதல் இழையோடிக் கொண்டிருக்கிறது. ஊராருக்குத் தெரிந்தால் அதுவே இன்னொரு மதச் சண்டைக்கு காரணமாகி விடலாம். ஒரு வழக்கமான நாளன்று ரேடியோவில் கேட்கும் மதச் சண்டைய பற்றிய செய்திகள் பெண்களுக்கு அதிர்ச்சியூட்டுகிறது. எனவே அவர்கள் ஏரியல் ஓயர்களைப் பிடுங்கி எறிந்து ரேடியோ இயங்காமல் செய்கிறார்கள். வழக்கம் போல் ஊர் ஒன்றுகூடி டிவி பார்க்கிறது. சஸ்ஸீன் கையில் ரிமோட்டுடன் சேனல்களை மாற்றிக் கொண்டிருக்கிறான். ஏதோ ஒரு அமெரிக்கச் சேனலில் முத்தக்காட்சி ஒன்று வருகிறது. இளசுகள் ஆர்ப்பரிக்க, பெருசுகளும், பெண்களும் சேனலை மாற்றச் சொல்லிச் சப்தமிடுகிறார்கள். குழந்தைகள் இருப்பது தெரியவில்லையா? என்று கிராமத்தலைவரின் மனைவி கோபப்படுகிறாள். எல்லோரும் சர்ச்சையில் ஈடுபட்டிருக்க, சஸ்ஸீன் சேனலை மாற்றிக் கொண்டே போகிறான்.

'எஸ்.பொ' என தமிழிலக்கிய உலகில் அறியப்பட்ட ஈழத்தின் முது பெரும் எழுத்தாளர் எஸ். பொன்னுத்துரை அவர்கள் 26-11-2014 ஆஸ்திரேலியாவில் காலமானார்.

ஒரு இடதுசாரி இலக்கியவாதியாக தன்னை அடையாளப்படுத்திக்கொண்ட எஸ். பொ அவர்கள், கதைகள், சிறுகதைகள், கவிதைகள், கட்டுரைகள் என நூற்றுக்கணக்கான படைப்புக்களின் சொந்தக்காரர். மொழிபெயர்ப்பு நூல்களும் இவரது படைப்புக்களில் அடக்கம். 'காக்கை சிறகினிலே' தனது அஞ்சலியை தெரிவிக்கின்றது.

- ஆசிரியர்

லிபிய செய்திச் சேனல் ஒன்றில் மதச் சண்டை பற்றிய ஒரு செய்தி கூறப்படுகிறது. கிராமத் தலைவரின் மனைவி சேனலை மாற்ற வற்புறுத்துகிறாள். இச்செய்தி இங்கு சண்டையை உருவாக்கக் கூடுமென்று அவள் அஞ்சுகிறாள். யாரோ ஒருவன், "செய்தியைப் போடுங்கய்யா..." என்று கத்துகிறான். செய்தியெல்லாம் வேண்டாமென்று அவள் மீண்டும் தடுக்கிறாள். ஒருவழியாய் சண்டைச் செய்தி யார் கவனத்துக்கும் வரவில்லை. பெண்கள் எல்லாம் சேர்ந்து டிவி ஆன்டெனா மற்றும் ஸ்பீக்கர் ஓயர்களை எல்லாம் பிடுங்கி எறிகிறார்கள். டிவி வேலை செய்தால்தானே ஆண்கள் நியூஸ் கேட்பார்கள் என்ற எண்ணம் அவர்களுக்கு. எங்கோ நடக்கிற சண்டை ஊருக்குள் வந்துவிடக் கூடாதே என்ற கவலை அதிகரிக்கிறது அவர்களுக்கு. ஊருக்குள் வரும் செய்தித்தாள்களைக்

கூட நெருப்பில் போட்டு எரிக்கிறார்கள் அந்தப் பெண்கள்.

டிவிக்காக யாருக்கும் தெரியாமல் சர்ச்சிலிருக்கும் ஸ்பீக்கர்களை எடுக்கப் போகிறான் ரூகோஷ். எதிர்பாராதவிதமாக அவன் ஏறியிருக்கும் ஏணி சரிந்து, அங்கிருக்கும் மரத்தாலான சிலுவை உடைந்து போகிறது. காற்று வீசி சிலுவை உடைந்து விட்டதாகக் கூறிச் சமாளிக்கிறார் பாதிரியார். ஆனால் கிறிஸ்தவ ஆண்களோ இது “அவர்கள்” வேலை என்று உறுதியாக நம்புகிறார்கள். மறுநாள் மசூதிக்குள் ஆடுகளும் கோழிகளும் அடைத்து வைக்கப்பட்டு மசூதி அசுத்தமாக்கப்படுகிறது. ஆடுகளும் கோழிகளும் தானாக உள்ளே வந்து உட்கார்ந்து கொண்டன எனக் கூறி இமாம் சமாளிக்கிறார். இஸ்லாமிய ஆண்களோ இது “அவர்கள்” வேலை என்று கோபப்பட்டு மசூதி வாசலில் ரகளையில் ஈடுபடுகிறார்கள். சிலுவையை ஏன் உடைத்தீர்கள்? என்று கிறிஸ்தவ ஆண்கள் எகிறுகிறார்கள். தொடரும் தள்ளுமுள்ளுவில் மசூதிக்கருகே, ஒரு கிறிஸ்தவர் வீட்டு வாசலில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் மேரியின் சிலை உடைக்கப்படுகிறது.

இது போதாதா? ஆண்கள் பெரும் சண்டையிலிறங்க, பெண்கள் அனைவரும் இடையில் புகுந்து விலக்கி விடுகிறார்கள். கெஞ்சிக் கூத்தாடி ஆண்களை இழுத்துப் போகிறார்கள். மறுநாள் சர்ச் வாசலில் ஊனமுற்ற ஒரு இஸ்லாமியச் சிறுவன் தாக்கப்படுகிறான். இது இஸ்லாமிய ஆண்களை வெகுண்டெழுச் செய்கிறது. அவர்கள் ஒன்று கூடிப் பேசுகிறார்கள். எதிர்ப்பக்கம் கிறிஸ்தவ ஆண்கள் ஒன்று கூடிப் பேசுகிறார்கள். அம்லாவின் சிற்றுண்டிக் கடையில் கூட இரு பிரிவினருக்கும் தகராறு நிகழ்கிறது. தன் காதலன் ரஃபி தாக்கப்படுகையில் அம்லாவினால் ஒன்றும் செய்ய இயலவில்லை. நிலைமை இப்போது கொதிக்கத் தொடங்கி விட்டது. பெண்கள் ஒன்று கூடி யோசிக்கிறார்கள். அவர்களின் கண்களில், எழப்போகும் இன்னொரு மதச் சண்டையின் கோர விளைவுகள் தெரிகிறது. எப்படியேனும் சண்டையைத் தவிர்த்துவிட வேண்டும் என்று விரும்புகிறார்கள். ரூகோஷ்,

நலீம் இருவரும் நகரத்திலிருந்து ஒருமுறை கொண்டு வந்த நோட்டீஸ் ஒன்று அவர்கள் கண்களில் படுகிறது. உக்ரைன் நாட்டுப் பெண்களைக் கொண்ட இசை நடனக்குழு பற்றிய நோட்டீஸ் அது. நகரத்தில் அவர்களின் இசை நடன நிகழ்ச்சி நடந்து வருகிறது. அவர்களை அழைத்து வந்து ஒரு பத்து நாளைக்கு இங்கே நிகழ்ச்சி நடத்தலாம். நம்ம கிராமத்து ஆண்கள் அதனைப் பார்த்து ரசித்துக் கொண்டு பேசாமல் கிடப்பார்கள். சண்டைக்கு கிளம்ப மாட்டார்கள் என்று பெண்களுக்கு யோசனை தோன்றுகிறது.

இந்தப் பெண்களின் வெகுளித்தனமும், ஏதேனும் செய்து சண்டையை நிறுத்திவிட வேண்டும் என்கிற அவர்களின் முனைப்பும் படம் பார்க்கும் நமக்கு சிரிப்பையும் அழுகையையும் ஒரு சேர வரவழைக்கிறது. வேர் டு வி கோ நவ் (Where do we go now?) திரைப் படத்தை எழுதி இயக்கியிருப்பவர் லெபனான் நாட்டு இயக்குநர் நதீன் லபாகி (Nadine Labaki) ஒரு பெண் என்பதாலேயே ஆண்களின் பலவீனத்தை தன் திரைக் கதையில், இந்தளவுக்குப் போட்டுத் தாக்கியுள்ளார் என நாம் நம்பலாம். திரைக் கதையின் இப்பகுதியினால் நதீன் லபாகி பல ஐரோப்பிய, அமெரிக்க பத்திரிகைகளின் விமர்சனத்துக்குள்ளானார் என்பது தனிக்கதை.

ஆளாளுக்குப் பணம் போட்டு ஒரு தொகையைத் திரட்டி பெண்கள் சார்பில் இருவர் நகரத்திற்குக் கிளம்பிப் போகிறார்கள். உக்ரைன் நாட்டு இசை நடனப் பெண்கள் குழுவோடு திரும்புகிறார்கள். இரவில் நடன நிகழ்ச்சி. பகலில் அந்தப் பெண்களோடு சரசப் பேச்சு என்று ஆண்களுக்குப் பொழுது போகிறது. சண்டையை மறந்து போகிறார்கள். ஆனால் யாரும் எதிர்பாராதவிதமாக நகரத்துக்குப் போன நலீம் அங்கு நடக்கும் சண்டையில் சுடப்பட்டு செத்துப் போகிறான். பிணத்தோடு ஊர் திரும்புகிறான் ரூகோஷ். மதச்சண்டையில் கணவனையும் இழந்து, இப்போது மகனையும் இழந்த துயரத்தில் நலீமின் தாய் சர்ச்சுக்குப் போய் மேரி சிலை மீது மண்ணை வாரி இறைக்கிறாள். “என் மகனை ஏன் நீ பாதுகாக்கவில்லை? உன் மகனை மட்டும் கையில் பத்திரமாக

வைத்துக்கொண்டிருக்கிறாயே?” என ஆவேசமாக வினவுகிறாள். வேறு வழியின்றி பெண்களுக்கு மட்டும் இச்செய்தி சொல்லப்பட்டு அனைவரும் சேர்ந்து பிணத்தை மறைக்கிறார்கள். ஆனால் நஸீமின் அண்ணன் இஸாம் இதனைக் கண்டுபிடித்துவிடுகிறான். கிறிஸ்தவ ஆண்கள் தங்கள் ஆயுதங்களைத் தயார்படுத்துகிறார்கள். அவ்வாறே இஸ்லாமிய ஆண்களும். இதனை உக்ரைன் நடனப் பெண்கள் மூலமாக அறிந்துகொள்ளும் கிராமத்துப் பெண்கள் இரவோடு இரவாக ஆயுதங்கள் இருக்கும் இடங்களை அறிந்து அதனைக் கைப்பற்றி ஆண்களுக்குத் தெரியாத வேறு ஒரு இடத்தில் பதுக்குகிறார்கள். ஆண்களை எல்லாம் விருந்துக்கு அழைத்து ரொட்டியிலும், பானத்திலும் உறக்க மருந்தினைக் கலந்து

தருகிறார்கள். அதோடல்லாமல் ஒரு அதிரடி முடிவெடுக்கிறார்கள். இஸ்லாமியப் பெண்கள் எல்லோரும் கிறிஸ்தவர்களாக மாறுகிறார்கள். கிறிஸ்தவப் பெண்கள் எல்லோரும் இஸ்லாமியர்களாக மாறுகிறார்கள். மத உடை அணிகிறார்கள். “நாங்கள் இப்போது எதிரி மதத்தைச் சார்ந்தவர்கள்தானே? முதலில் எங்களைக் கொன்றுவிட்டு மற்றவர்களைக் கொல்லப் போங்கள்...” என்று கதறுகிறார்கள். இது ஒவ்வொரு வீட்டிலும் நடக்கிறது. ஆண்கள் செய்வதறியாது திகைத்து நிற்கிறார்கள்.

செத்துப்போன நஸீமின் இறுதி ஊர்வலம் கிளம்புகிறது. ஆண்கள் பெண்கள் எல்லோரும் கறுப்பு ஆடை அணிந்து சவப்பெட்டியின் பின்னே நடந்து வருகிறார்கள். ஊர்வலம் இடுகாட்டை நெருங்கி விட்டது. நஸீமின் அம்மாவும் அண்ணியும் இப்போது இஸ்லாமியர்கள். நஸீமின் அண்ணன் இஸாம் கிறிஸ்தவன். செத்துப்போன நஸீம் கிறிஸ்தவனா? இஸ்லாமியனா? சவப்பெட்டியைச் சுமந்து செல்பவர்கள், எந்த இடுகாட்டில் நுழைவது? எனத் தடுமாறுகிறார்கள். ஒரு வட்டமடித்து பின்னே வருபவர்களைப் பார்த்து நிற்கிறார்கள். நாங்கள் இப்போது எங்கே போவது? (Where do we go now?) என்ற கேள்வி வாக்கியம் திரையில் போடப்படுகிறது. பார்வையாளன் அதைப் படித்து முடிக்கத் திரை இருண்டு விடுகிறது. இப்போது சொல்லுங்கள். கடைசி வரை மதம் வருகிறதா?

2011ல் வெளிவந்த இப்படம் 2012 கேன்ஸ் திரைப்பட விழாவில் இரண்டு விருதுகளைப் பெற்றது. டொரண்டோ, ஓஸ்லோ, தோஹா திரைப்பட விழாக்களில் மக்களுக்குப் பிடித்த படங்கள் என்ற பரிசினைத் தட்டிச் சென்றது. தவிர உலகின் பல்வேறு திரைப்பட விழாக்களிலும் திரையிடப்பட்டு பாராட்டுப் பெற்றது. ●

காக்கை அருந்த இதழ் தமிழர் திருநாள் சிறப்பிதழாக வருகிறது.

ஐனவரி 2015 காக்கை இதழ், தமிழர் திருநாள் சிறப்பிதழாக வெளிவருகிறது. கதை, கவிதை, கட்டுரை அனுப்பும் படைப்பாளர்கள் டிசம்பர் 10ஆம் தேதிக்குள் அனுப்பி வைக்குமாறு கனிவுடன் வேண்டுகிறோம்.

- ஆசிரியர்

மடல் திரட்டி

இதழ் முழுதும் கருத்துக்களின் கருவூலம் என்பது எப்போதும் காக்கைக்கு உள்ள சிறப்பு என்பது, தொடர் வாசகருக்குப் புரியும். இந்த இதழில் கலை செல்வி அவர்களின் கதை மனதை ஈர்த்தது. தலைமுறை இடைவெளியை கதை நவீன உத்தியில் சொல்லப்பட்டு இருந்தது.

- ஜெயதேவன்

“காக்கைச் சிறகினிலே” இதழுக்கு இதழ் சிறப்பு கூடி வருகிறது என்பது சம்பிரதாயமான பாராட்டாக இருக்கும். ஆனால், உண்மை அது தான்! செறிவும் ஆழ்ந்த கட்டமைப்புமான கட்டுரைகள் இதழின் ஆகப் பெரிய வலுவான அடையாளம். காக்கையில் இடம் பெறும் கட்டுரைகளை ஒரு தனித் தொகுப்பாகக் கொண்டுவந்தால் நல்ல அங்கீகாரம் பெறும் என்றளவில் அனைத்துக் கட்டுரைகளும் அநேகத் தகவல்களுடனும் மொழி ஆளுமையுடனும் அமைந்து வருகின்றன. இவற்றின் படைப்பாளர்களுக்கும் அவற்றைத் தெரிவு செய்யும் ஆசிரியக் குழுவினருக்கும் என்றைக்குமான என் பாராட்டுக்கள். இன்னொரு தலையாயச் சிறப்பு, தலையங்கங்கள்! மிக நேர்மையாய், வலிமையாய், வெகு நுட்பமாய் ஒரு கூர்மையுடன் அமையும் தலைப்புகள் வெகுவாய்ச் சிந்திக்க வைக்கும் தன்மையில் உள்ளன. நவம்பர் இதழின் தலையங்கம் “நீ என்ன செய்யப் போகிறாய்? அத்தனைக்குமான சிகரம் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். நவம்பர் இதழின் அனைத்துக் கட்டுரைகளுமே வெகு சிறப்பாக உள்ளதால் எதைக் குறிப்பிட்டும் தனிப்பட்ட முறையில் எழுதவியலாத இத்தன்மை இதழுக்கான மேன்மையாய்த்தான் கொள்ள வேண்டும்.

- சாந்தா தத்

மதிப்பிற்குரிய தலைவர்களே! உங்களை எல்லாம் எங்களால் நேரடியாக சந்திக்க இயலாத இடத்தில் வாழ்கின்றவர்கள் என்றாலும் உங்கள் அனைவரையும் உற்று நோக்கும் வாய்ப்பினை “ஊடகங்கள்” மூலம் பெற்றவர்கள் என்ற உரிமையில் எங்களுடைய வருத்தங்களை வேதனைகளை முழுமையாக பிரதிபலிப்பதுதான் “காக்கைச் சிறகினிலே” நவம்பர் மாத இதழில் திரு. மா. அமரசன் அவர்கள் வடித்திட்ட “சேரி ரெண்டு பட்டால்” என்ற உண்மையான கட்டுரை.

- அன்புடன் சகோதரி ம. சந்திரா

தலையங்கம் அருமை. முற்றிலும் ஒரு புதிய பார்வையில் நடுநிலையாளர்களின் மன ஓட்டத்தை பிரதிபலித்துள்ளீர்கள். அமரசன் கட்டுரையில் ஆழமில்லை. உ.பி.யில் செல்வி மாயாவதி ஆட்சியை ஆய்வு செய்து பின் இந்தக் கட்டுரையை அவர் எழுதியிருக்க வேண்டும். கலைச்செல்வி கதை அருமை. புதிய தலைமுறை இளைஞர்கள் வாழ்க்கையிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட ஒரு பிடியதார்த்தம். குரூல், இன்குலாப் கட்டுரைகள் வழக்கம்போல் நன்று.

ரூபன் சிவராஜா அவர்களின் ‘இருளின் நிழல்’ குறும்படம் பற்றிய கட்டுரை என் விரும்பத்தக்க படைப்பு. எந்த இனமும் சுரண்டப்படுபவனாக சுரண்டுவனாகப் பிரிந்து கிடக்கிறது என்பதற்கு இக்குறும்படம் ஓர் உரத்த எடுத்துக்காட்டு. ஒரு கட்டத்திற்கு மேல் இன ஒற்றுமை பேச முடியாது. பேசினால் நீங்கள் சுரண்டுவனுக்கு ஆதரவாக இருக்கிறீர்கள் என்று அர்த்தம்.

- எஸ். இளங்கோ, புதுக்கோட்டை

நீ என்ன செய்யப் போகிறாய்? என்று கேட்கிறீர்கள். நாம்தான் இனி எல்லாமே செய்யவேண்டும். முதற்கண், இன்றைய மாணவர்களான புதிய வாக்காளர்கள் வரலாற்றுப் பூர்வமான அரசியல் நிர்மாணங்கள் எவ்வாறு உண்டாயின என்பதைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். தமிழுக்காகவும், மொழிக்காகவும் இன்னுயிர் ஈந்த ஈகிகளை அறிந்துகொள்ள வேண்டும். வெற்றுப் பவுடர் பூச்சிகளாக நாட்டின் முன்னேற்றத்தை பின் தங்கச் செய்தவர்களை விலக்கும் சிந்தனையை கைக்கொள்ள வேண்டும்.

- சூர்ய நிலா, சேலம்-9

சினிமா உலகம் ஆயிரம் கண்களைக் கொண்டது என்பதை ‘ஒரு சின்’ கதை நிரூபிக்கிறது. தன் துணையிக்குநர்களை நம்பாமல் ஒட்டுக் கேட்கும் இயக்குநர், நல்ல சினிமா கொடுக்க நினைத்து முடியாமல் தவிக்கும் ராஜி, சுயநலம் கருதிப் போட்டுக் கொடுக்கும் கல்லா மனிதர் எல்லாரையும் நண்பனைப் பார்க்கப் போகும் கதை சொல்லி மூலம் ஆத்மமார்த்தி அற்புதமாக இணைத் திருக்கிறார். தலித் கட்சிகள் பற்றிய மா. அமரசன் கட்டுரை முக்கியமான ஒன்று.

- வளவ.சுரையன், கடலூர்

மேல் திரை

ஈனமுத்து என்ற இளைஞன் புரத வண்ணார் சாதியைச் சேர்ந்தவர் என்கிற ஆ. சிவசுப்பிரமணியன் அவர்களின் “தெய்வமாக்கப்பட்ட வண்ணார்கள்” கட்டுரையில் வரும் வரியை வாசித்தபோது, கூடுதலாக ஒரு செய்தி சொல்லத் தோன்றுகிறது.

சாதிப் படிநிலையில், வண்ணார்கள், அதாவது இந்து வண்ணார்கள் என்று அழைக்கப்படுபவர்கள் - தலித் அல்லாத சாதி இந்துக்களுக்கு துணி வெளுத்துத் தருகிறவர்கள், தலித்துகளுக்கு மேல் நிலையில் உள்ளவர்கள். மாறாக, தலித்துகளின் துணிகளை வெளுக்கும் ‘புரத வண்ணார்கள்’ தலித்துகளுக்கும் கீழ் நிலையில் உள்ளவர்கள். ஆக இந்து வண்ணார்களும், புரத வண்ணார்களும், சாதிய அடுக்கில், ‘சமநிலையில்’ உள்ளவர்கள் அல்ல எனப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

- சு.இராமசுப்பிரமணியன், தோவாளை

காக்கைச் சிறகினிலே நவம்பர் 2014 இதழ் படித்தேன். ‘சேரி ரெண்டுபட்டால்’ கட்டுரை சிறப்பாக இருந்தது. அடிப்படையான விஷயங்கள் இன்னும் அறியப்பட உள்ளன என்று எண்ணுகிறேன். அதாவது, எந்தச் சாதியாக இருந்தாலும் அடிமட்டத் தொண்டனாக இருக்கும்போது இருக்கும் மனநிலை; பொருளாதார வசதி பெருகப் பெருக, மாறத் தொடங்கும் தனி மனித மனநிலை; வறுமையிலிருந்து மேலேறி அடுத்த கட்டத்துக்கு வரும்போது ‘ஆளுமை’ குணம் வளரும். அவரே மேல் மட்டத்தை எட்டும்போது அடையும் ‘ஆளவந்தார்’ படாடோபம் அதன்மூலம் தங்களுக்குக் கீழ் ஒரு குழுவை ஏற்படுத்திக் கொள்வது. அவ்வளவுதான் வளர்ச்சி இதில் ‘ஆதிக்க சாதி’, ‘தலித்’ என்று வேறுபாடு காண்பது கடினம். இதன் போக்கு வளர வளரவே நிறைய சாதிச் சங்கங்கள் தோன்றி, அவையே பின்னர் ஆளநினைக்கும் அரசியல் கட்சியாக உருவாகிறது.

- மா.வேணுகோபால், கரிச்சிபாளையம்

காக்கைச் சிறகினிலே இலக்கிய மாத இதழின் நவம்பர் 2014 புத்தகத்தில் “தெய்வமாக்கப்பட்ட வண்ணார்கள்” என்ற தலைப்பில் பழ மரபுக்கதையில் இருந்து கட்டுரை எழுதிய ஆ. சிவசுப்பிரமணியனுக்கும் காக்கைச் சிறகினிலே ஆசிரியர் குழுவுக்கும் கோடான கோடி வணக்கத்தையும் நன்றியையும் இந்த

வஞ்சிக்கப்பட்ட வண்ணார் மக்களின் சார்பாக தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

தெய்வமாக்கப்பட்ட வண்ணார்கள் கதையில் வண்ணார் சமூக இளைஞர்கள் காதலின் வடிவில் சாதி ஒழிப்புப் போராட்டத் தில் ஆதிக்க சாதியினரால் கொலை செய்யப் பட்டுள்ளார்கள் என்பதைத் தெளிவாகப் பதிவு செய்து உள்ளீர்கள்

- கே.பி. மணிபாபா,

தமிழ்நாடு வண்ணார் பேரவை

சேரி ரெண்டுபட்டால்...? கட்டுரை வாசித்தேன். பொறுப்புடன் கவனமும் கவலையும் அக்கறையும் கொண்டு விளங்கியது. பொதுவாக இந்தியச் சமூகத்தில் குறிப்பாக தமிழ்ச் சமூகத்தில் தலித்துகளின் நிலை மங்களாயாண் வெற்றிகண்ட இக்காலத்திலும் கூட கவலைக்குரியதாகத்தான் இருக்கிறது. மனிதகுல விடுதலை என்பது நமது சமூகத்தில் தலித் விடுதலையிலிருந்துதான் தொடங்கப்பட வேண்டும். தலித் கட்சிகள் எனப்படுபவை அந்த விடுதலைக்கான தெளிவை, பாதையைக் கொண்டிருக்கின்றனவா எனச் சிந்திக்க வேண்டியிருக்கிறது. தலித் அமைப்புகள் ஒன்றுபட்டு நின்றால் தமக்குரிய அதிகாரத்தைப் பெற இயலும் என்பது நூற்றுக்கு நூறு சரியான பார்வை.

வாழ்க்கைத்தடம் - இன்குலாப், தமிழன்பன் நேர்காணல் புதிய ஒளியைப் பாய்ச்சி நிற்கின்றன. இஸ்லாமியப் பெண்களின் வலியைத் தற்காலிகமாகவேனும் ஒத்தந்தரும் தொழுகையைச் சமூகப் பார்வையுடன் இன்குலாப் எதிர்நோக்குவதும், நான் வாழ்க்கையில் சலிப்படையாமல் இருப்பதற்கே கவிதைகள்தான் காரணம் என தமிழன்பன் வெளிப்படுத்துவதும் முக்கியமானவை.

யாழன் ஆதியின் மெட்ராஸ் திரைப்பட விமர்சனம் அருமையிலும் அருமை. எப்போதோ ஒருமுறை தமிழ்த் திரைப்படத்துறையில் இம்மாதிரியான சமூகப் பாங்கும், கலையழகும் கொண்ட படங்கள் வந்துவிடுகின்றன. கார்ப்பிரேட்டுகளின் ஆதிக்க முட்டுக் கட்டைகளின் இடையேயும் கூட இத்தகைய அபூர்வங்கள் நிகழ்ந்துவிடுவது மகிழ்ச்சிக்குரியதுதான். சிவசுப்பிரமணியனின் சமூகச் சாரம்மிக்க பழமரபு கவிதைகள், சிறுகதைகள் என இம்மாத காக்கை, இலக்கிய வானில் சிறகடிக்கிறது.

- இரவீந்திரபாரதி, சூரூர்

காக்கைகள்

இலக்கிய மாத இதழ் சிறுகதைகள்

288, டாக்டர் நடேசன் சாலை,
திருவல்லிக்கேணி,
சென்னை-600005.
செல்பேசி: 98414 57503
தொலைபேசி: 044-2847 1890

36 மாதங்களாய்
தமிழ் இலக்கிய வானில்
தனிப்பாதை போட்டுக்கொண்டு
பயணிக்கும் காக்கை.

இலக்கியம், அறிவியல், தொன்மம்,
வாழ்வியல், கல்வி, அரசியல், ஈழம்
என எல்லாத் தளங்களிலும்
ஆழத் தடம் பதித்திருக்கும் காக்கை.

மத ஒடுக்குமுறை, இன ஒடுக்குமுறை, சாதிய ஒடுக்குமுறை,
மொழி ஒடுக்குமுறை, ஒடுக்குமுறைக்குள் ஒடுக்குமுறை
என எல்லா பிரச்சனைகளையும்
சிறகு விரித்துள்ள காக்கை.

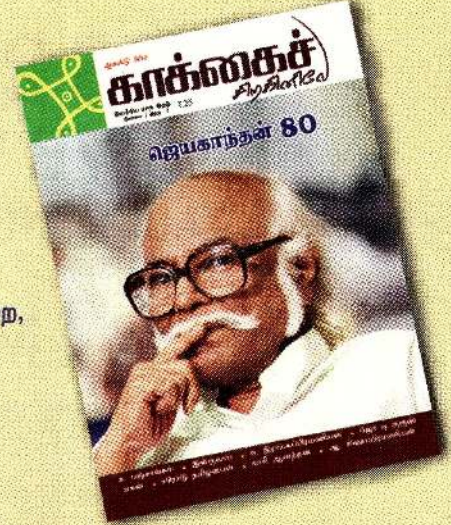
இந்த மண்ணுக்காகவும்
இந்த மண்ணை நேசிக்கும் மக்களுக்காகவும்
குரல்கொடுக்கும் காக்கை.

மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள், இளம்படைப்பாளிகள்,
வளரும் படிப்பாளிகள், மூத்த எழுத்தாளர்கள், விமர்சகர்கள்
என பரவலான வாசக தளத்தை தன்னகத்தே
தகவமைத்துக் கொண்டது.

இந்நிலையில்
காக்கை இன்னும் உயரே உயரே
பறக்கவும் பயணிக்கவும் சிறகுவிடுக்கக்
காத்திருக்கிறது.

உங்கள் நிறுவன விளம்பரசர் செய்தியை
காக்கையின் சிறகுகளிலும் எழுதுங்கள்.
சிறகடிக்க உதவுங்கள்.

பறக்க விடுவோம்; பயணிக்கச் செய்வோம்
உன்னத நோக்கத்துக்காக பறக்கட்டும் காக்கை.

சந்தா விபரம்

தனி இதழ் விலை	ரூ. 25
ஆண்டுக் கட்டணம்	ரூ. 275
இரண்டு ஆண்டு	ரூ. 500
ஐந்தாண்டுக் கட்டணம்	ரூ. 1250
மாணவர் சந்தா	ரூ. 200

(மாணவர்கள், கல்வி நிறுவனத் தலைவர்
அல்லது துறைத் தலைவர் சான்றிதழோடு
விண்ணப்பிக்க வேண்டும்)

வெளிநாட்டு உறுப்பினர்
ஆண்டுக் கட்டணம்

\$ 30

விளம்பரக் கட்டண விபரம்

அட்டை (வண்ணப் பக்கம்)	
நான்காம் பக்கம் வண்ணம்	ரூ. 10,000/-
2ம், 3ம் பக்கங்கள் வண்ணம்	ரூ. 7,500/-
உள் பக்கம் (கரும்பு வெள்ளை)	
முழு பக்கம் கரும்பு வெள்ளை	ரூ. 2,000/-

காசோலைகள், வங்கி வரைவோலைகள். அனைத்தும்
KAAKKAI, (A/c No. 60111010005660,
SYNDICATE BANK, Triplicane, Chennai - 5.
IFSC: Synb0006011) என்ற பெயருக்கு சென்னையில்
மாற்றத்தக்கதாக அனுப்ப வேண்டும்.
புனைபெயர் (மணியாடர்) மூலமும் சந்தா செலுத்தலாம்.

IAS 2014 RESULTS

PRELIMS

1st
Year

78
204

1st
Batch

GK LEADERS IAS TRAINERS PVT. LTD.,

3032, Z'BLOCK, 3RD STREET, 13TH MAIN ROAD, ANNA NAGAR WEST, CHENNAI-40

(ADJACENT TO NATESAN INSTITUTE OF CO-OPERATIVE MANAGEMENT)

CONTACT: 044-26224044, 9600033300 Web: www.gkias.com